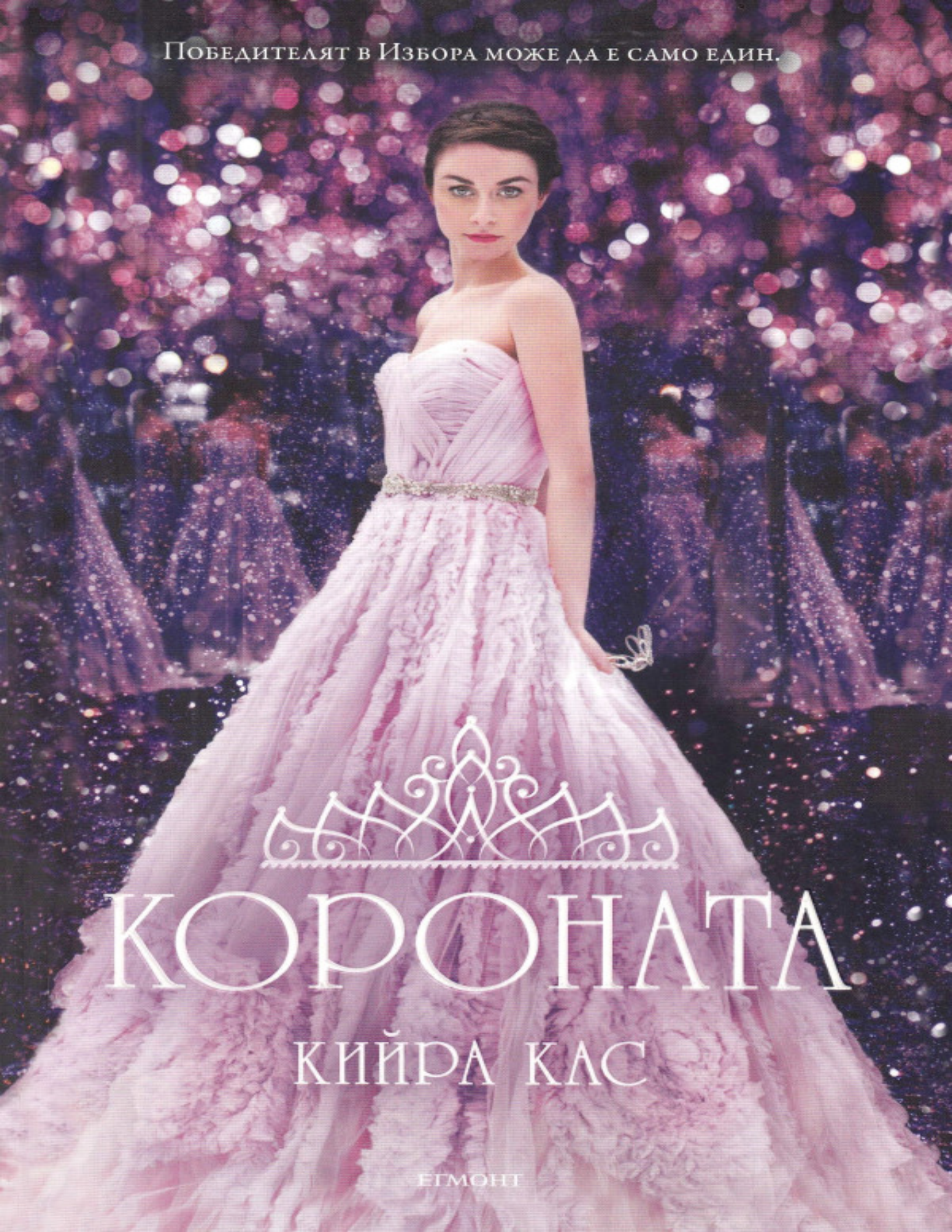

ПОВЕДИТЕЛЯТ В ИЗБОРА МОЖЕ ДА Е САМО ЕДИН.

КОРОНАТА

КИЙРА КАС

ЕГМОНТ

КИЙРА КАС КОРОНАТА

Превод: Цветелина Тенекеджиева

chitanka.info

Още от първата страница книгите от бестселър поредицата на Кийра Кас — Изборът — омагьосаха читателите. А краят на това вълнуващо, романтично пътешествие ще ви остави бездиханни.

Минали са двадесет години от събитията, разказани в „Единствената“. Дъщерята на Америка и Максън е първата принцеса на Илеа, която ще направи своя Избор. Идлин не вярва, че ще открие достоен партньор сред 35-имата кандидати, какво остава за истинската любов. Но понякога сърцето намира начин да изненадва разума и сега младата принцеса е изправена пред избор — по-труден и по-важен от очакваното.

*На Гайдън и Зузу, най-прекрасните малки герои, които
съм създавала някога.*

ПЪРВА ГЛАВА

— Съжалявам — казах, подготвяйки се за неизбежната бурна реакция. Още в началото на Избора ми си представях такъв завършек: как десетки от ухажорите ми напускат наведнъж, много от тях недоволни заради преждевременния край на славата им. Но след изминалите две седмици, след като научих колко мили, интелигентни и великодушни са повечето от тях, мисълта за масовата елиминация започна да ме смущава безкрайно.

Те бяха постъпвали справедливо с мен, а сега аз трябваше да им отвърна с несправедливост.

— Съзнавам, че е неочаквано, но лабилното състояние на майка ми принуди краля да ми възложи повече отговорности, а единственият начин да се справя с тях е да намаля ангажиментите си спрямо надпреварата.

— Как се чувства кралицата? — попита Айвън, преглъщайки тежко.

Въздъгнах.

— Изглежда... изглежда доста зле.

Татко се двоумеше дали да ме пусне при нея, но накрая успях да го склоня. Веднага щом я видях да спи до монитора, отчитащ сърдечния ѝ ритъм, разбрах колебанието му. Току-що бе излязла от операция; докторите бяха взели вена от крака ѝ, за да заменят онази в гърдите ѝ, която бе претоварила до смърт.

Един от хирурзите каза, че я били изпуснали за момент, но успели да я върнат към живота. Седях до нея, хванала ръката ѝ. Колкото и глупаво да звучеше, нарочно се бях прегърбила с надеждата да се събуди и да поправи стойката ми. Не подейства.

— Поне е жива. А баща ми... той...

Раул сложи утешително ръка върху рамото ми.

— Няма нищо, Ваше Височество. Всички разбираме.

Плъзнах очи из стаята и задържах погледа си върху всеки от кандидатите за миг, запечатвайки лицата им в паметта си.

— Между другото, всички ме ужасявахте — признах си аз. Изстаята се разнесе сдържан смях. — Безкрайно много ви благодаря, че положихте усилия и се държахте толкова благородно с мен.

На вратата се показва един страж и се покашля дискретно, за да обяви присъствието си.

— Простете, милейди. Наближава време за бюлетина. Екипът иска да провери... ъ — той изпълни смутен жест с ръцете си — ... косата ви и други такива.

Кимнах.

— Благодаря. Идвам след секунда.

Когато стражът си тръгна, върнах вниманието си към момчетата.

— Дано не ми се сърдите, че се сбогувам с всички ви едновременно. Желая ви множество успехи занапред.

Изпратиха ме с хорово довиждане. След като напуснах Мъжкия салон, си поех дълбока глътва въздух и се настроих за предстоящото. *Ти си Идлин Шрийв и никой — буквално никой — не е по-могъщ от теб.*

В двореца цареше злокобна тишина без мама и придворните й дами, без смеха на Арън по коридорите. Нищо не подчертава нечие присъствие повече от загубата му.

Вдигнах рамене и се отправих към студиото.

— Ваше Височество — поздравиха ме няколко души, като влязох през вратата. Всички ми се покланяха и се отместваха от мен, избягвайки погледа ми. Не знам дали беше от състрадание, или защото вече бяха осведомени.

— Ох — пророних, като се зърнах в огледалото. — Кожата ми е малко лъскава. Би ли...?

— Разбира се, Ваше Височество.

Гримьорката напудри умело лицето ми.

Изпънах високата дантелена яка на роклята си. Тази сутрин ми се беше сторило най-подходящо да се облека в черно предвид общото настроение в двореца. Но вече започвах да се чудя дали изборът ми е бил правилен.

— Изглеждам прекалено сериозно — споделих опасението си. — Но не като почтена дама, а като разтревожена жена. Не ми харесва.

— Изглеждате прекрасно, милейди. — Гримьорката освежи червилото ми. — Също като майка си.

— Напротив — оплаках се аз. — Нямам нито косата, нито кожата, нито очите й.

— Не това имах предвид. — Усмивнатото, приятно закръглено момиче с малки къдрички по челото застана до мен и погледна отражението ми в огледалото. — Виждате ли. — Тя посочи очите ми. — Цветът им е различен, но излъчват същата решимост. А и имате нейната ведра усмивка. Знам, че приличате най-много на баба си, но определено сте дъщеря на майка си.

Вперих поглед в отражението си. Момичето имаше право. И ми помогна да не се чувствам толкова изоставена в този самотен момент.

— Благодаря ти. Много мило.

— Всички се молим за нея, милейди. Знаем колко е жилава.

Изкисках се, независимо от мрачното си настроение.

— Такава си е.

— Две минути! — провикна се режисьорът.

Излязох на застланата с килим сцена, пригласяйки роклята си с длани. Дори под ярката светлина на прожекторите студиото ми се струваше по-студено от обичайното, а като заех мястото си зад подиума, усетих кожата си настръхнала.

Гаврил, облечен малко по-сдържано, но изискан както винаги, ми се усмивна състрадателно.

— Сигурна ли сте, че имате сили за това? Нямам нищо против да съобща новината вместо вас.

— Благодаря ти, но мисля, че аз трябва да го направя.

— Добре. Как е майка ви?

— Видях я преди един час; стори ми се добре. Докторите не я събуждат, за да се възстанови, но изглежда толкова измъчена. — Затворих очи за момент и опитах да запазя самообладание. — Извинявай. Малко съм притеснена. Но при всички случаи се справям по-добре от татко.

Той поклати глава.

— Не мога да си представя някой да страда повече от него. Още откакто я срещна, целият му свят се върти около майка ви.

Замислих се за предишната вечер, за стената със снимки в стаята им... и прегледах наум всички подробности, които наскоро ми бяха разкрили за началото на връзката си. Въпреки това не виждах смисъл

да се пребориш с толкова трудности в името на любовта, а тя да те остави така безпомощен накрая.

— Ти си присъствал, Гаврил. Видял си техния Избор. — Преглътнах колебливо. — Възможно ли е да се получи? И как?

Той сви рамене.

— Вашият ми е трети, но не мога да ви кажа как се получават нещата, как една лотария може да ви намери сродната душа. Знам само едно: не се възхищавах особено на дядо ви, но той се отнасяше с кралицата като с най-важното същество на планетата. Колкото и грубо да се държеше с останалите, с нея винаги беше мил. Само тя успя да види добрата му страна. Въпросът е, че дядо ви откри правилната жена.

Присвих очи насреща му, усещах, че ми спестява нещо. Знаех, че дядо ми е бил строг владетел, но като се замислех, само в тази светлина го познавах. Татко не ми беше разказвал що за съпруг и баща е бил, а и аз самата проявявах по-голям интерес към баба ми.

— А що се отнася до Избора на баща ви. Едва ли знаеше какво търси. Май същото важеше и за майка ви. Но двамата си пасваха във всяко отношение. Всички околни го забелязаха дълго преди тях самите.

— Наистина ли? — учудих се аз. — Не са го усещали?

Гаврил направи физиономия.

— Мен ако питате, по-скоро тя не го усещаше. — Той ме погледна многозначително. — Като че ли е семейна черта.

— Гаврил, ти си един от малкото хора, на които бих го признала, но проблемът не е там, че не знам какво търся, а че не бях готова да започна търсенето.

— Хм. Тъкмо това се питах.

— Но ето че съм тук.

— И то сама, опасявам се. Ако решите да продължите напред, а след вчерашната случка никой не би ви укорил дори да се откажете, то само вие можете да направите този важен избор.

Кимнах.

— Знам. И именно това ме плаши.

— Десет секунди — обяви режисьорът.

Гаврил ме потупа по рамото.

— Можете да разчитате на мен във всяко едно отношение, Ваше Височество.

— Благодаря ти.

Изправих рамене пред камерата и опитах да си придам спокоен вид, когато се появи червената светлинка.

— Добро утро, народе на Илеа. Аз, принцеса Идлин Шрийв, съм тук, за да ви съобщя за някои скорошни събития около кралското семейство. Първо ще ви предам добрата новина.

Опитах да се усмихна, наистина опитах, но се чувствах толкова самотна.

— Обичният ми брат, принц Арън Шрийв, се ожени за френската принцеса Камил де Советер. Неочакваната им сватба по никакъв начин не помрачава радостта ни за щастливата двойка. Нека всички заедно им пожелаем един благополучен брак.

Направих кратка пауза. *Ще се справиш, Идлин.*

— Тъжната новина е, че снощи майка ми, Америка Шрийв, кралицата на Илеа, получи много сериозен инфаркт.

Отново спрях. Имах чувството, че думите образуват бент в гърлото ми и затрудняват все повече говора ми.

— Кралицата е в критично състояние и под постоянен лекарски надзор. Призовавам ви да се мо...

Покрих устата си с длан. Щях да се разплача. Щях да загубя самообладание пред камерите на националната телевизия, а от Арън знаех какво мисли народът за мен — не биваше да прибавям и мекушавост.

Сведох поглед. Мама се нуждаеше от мен. Татко също. Може би донякъде дори страната ни се нуждаеше от мен. Не исках да ги разочаровам. Затова подсуших сълзите си и продължих.

— Призовавам ви да се молите за бързото ѝ възстановяване, тъй като всички я обичаме и разчитаме на мъдростта ѝ.

Поех си въздух. Само така можех да се справя. Вдишай, издишай.

— Майка ми изпитва огромно уважение към Избора, който, както всички знаете, е причината за дългия щастлив брак на родителите ми. Затова реших да почета най-голямото ѝ желание и да продължа със собствения ми Избор. С изглед на напрежението, в което се намира кралският двор през последните двайсет и четири часа,

смятам за най-разумно още сега да намаля кандидатите до Елита. Баща ми е свел избора си до шест вместо десет претенденти заради извънредни обстоятелства, така че следвам неговия пример. Следните шестима господа са поканени да останат в Избора: сър Гънър Крофт, сър Кайл Удуърк, сър Иън Кейбъл, сър Хейл Гарнър, сър Фокс Уесли и сър Хенри Джакопи.

Странно, но имената им ми подействаха успокоително, явно защото знаех колко се гордеят и усещах радостта им дори от разстояние.

Почти приключвах. Народът бе осведомен, че Арън отиваше да живее другаде, че майка ми можеше да не оцелее и че въпреки това Изборът щеше да се състои. Но сега идваше ред на новината, пред която тръпнех от ужас. Писмото на Арън ми съобщаваше какво мисли илейският народ за мен. Как ли щяха да реагират хората?

— Тъй като майка ми е в доста тежко състояние, крал Максън Шрийв реши да остане до нея. — *Вече няма връщане назад.* — В тази връзка ме провъзгласи за свой регент, какъвто ще остана, докато не се почувства готов да се върне на поста си. Дотогава ще отговарям лично за всички държавни въпроси. Приемам тази отговорна роля с натежало сърце, но се радвам, че мога да помогна някак на родителите си. Очаквайте текуща информация по всички посочени въпроси. Благодаря ви за отделеното време и ви желая хубав ден.

Камерите спряха и аз слязох от сцената, за да седна на един от столовете, предвидени за семейството ми. Виеше ми се свят и навярно щях да остана там с часове, ако смятах, че е допустимо, но ме чакаше твърде много работа. Първата ми задача беше да проверя как са мама и татко, а после се залавях с ангажиментите си. Днес трябваше да се срещна и с Елита.

На излизане от студиото спрях рязко, тъй като пътят ми се оказа заприщан от господата, застанали в колона. Първото лице, което привлече вниманието ми, беше това на Хейл. Той се усмихна широко и ми поднесе цвете.

— За теб.

Погледнах зад него и видях, че всички момчета държаха цветя, някои с остатъци от корените. Явно бяха чули имената си по бюлетина и веднага бяха хукнали към градината.

— Глупчовци — въздъхнах аз. — Благодаря ви.

Взех цветето на Хейл и го прегърнах.

— Казах по нещо всеки ден — прошепна той, — но ми дай знак, ако искаш да вдигнем бройката на две, става ли?

Стиснах го още по-силно.

— Благодаря ти.

Иън беше следващият и макар с него да се бяхме докосвали само за снимките от първата ни среща, не можах да се сдържа и го прегърнах.

— Защо ли си мисля, че теб са те принудили? — прошепнах му.

— Взех цветето от една ваза в коридора. Не ме издавай на персонала.

Потупах го по гърба и той направи същото.

— Ще се оправи — увери ме Иън. — Всичко ще е наред.

Кайл беше убол пръста си на някакво трънче и като се прегърнахме, държеше кървящата си ръка настрани от дрехите ми, което ме разсмя.

— За усмивките — каза Хенри, като прибавих и неговото цвете към букета.

— Добре, добре — отвърнах и той се усмихна заедно с мен.

Дори Ерик ми беше донесъл цвете. Позасмях се, като го приех.

— Това е глухарче — изтъкнах.

Той сви рамене.

— Знам. Някои го приемат като бурен, други като цвете. Въпрос на гледна точка.

Прегърнах го и усетих как поглежда към останалите момчета, явно смутен, задето получаваше същото внимание като тях.

Гънър преглътна свенливо и не каза почти нищо, но ме прегърна нежно, преди да се отдалечи.

Фокс държеше три стръкчета цветя в ръката си.

— Не можах да избира само едно.

Усмихнах му се.

— Всичките са красиви. Благодаря ти.

Прегръдката на Фокс беше силна, сякаш изпитваше нужда да ми окаже по-голяма подкрепа от останалите. Надникнах към Елита през рамото му.

Не, във всичко това нямаше никакъв смисъл, но разбих как се е случило, как, макар и с усилие, сърцето на човек може да се отвори

толкова широко. Тъкмо такава надежда хранех: дългът и любовта да се застъпят някак, а аз да намеря щастие по средата.

ВТОРА ГЛАВА

Ръцете на мама бяха толкова копринени, почти хартиени на допир. Имах чувството, че докосвам загладена от речен бързей скала. Усмихнах се при мисълта колко ли грапаво камъче е била някога.

— Бъркала ли си някога? — попитах я. — Казвала ли си грешните думи, постъпвала ли си нередно?

Зачаках отговора ѝ, но получих само жуженето на оборудването и пиукането на монитора.

— Е, двамата с татко сте се карали, така че сигурно си допускала грешки понякога.

Стиснах ръката ѝ, опитвайки да я стопля в своята.

— Оповестих всичко. Народът вече знае за сватбата на Арън и за... моментното ти неразположение. Намалих кандидатите до шестима. Знам, че звучи драстично, но татко се съгласи и каза, че той бил постъпил по същия начин при неговия Избор, за да няма засегнати. — Въздъхнах. — Но имам усещането, че хората все ще намерят причина да ме обвиняват.

Преглътнах сълзите си, не ми се щеше да долови колко съм уплашена. Докторите смятаха, че неочакваното решение на Арън е предизвикало инфаркта ѝ, но бях с подозрението, че и аз бях допринасяла ежедневно за него; провиненията ми се бяха трупали като малки, неусетни капки отрова, които накрая ѝ бяха дошли в повече.

— Както и да е, веднага щом татко се върне, ще проведе първата си съвещателна среща. Според него няма да ме затрудни. Днес на генерал Леджър май му се падна най-тежката задача: да накара татко да хапне нещо, при положение че той отказваше да се откъсне от теб. Генералът настоя обаче и най-накрая го убеди. Радвам се, че го има. Служи ми като резервен родител.

Стиснах ръката ѝ и се приведох към нея.

— Но разбери, че не искам резервен родител — прошепнах ѝ. — Още се нуждая от теб. Момчетата също. А татко... Имам чувството, че ще рухне, ако ни напуснеш. Така че трябва да се върнеш, чу ли?

Останах в очакване устните ѝ да потрепнат или да размърда пръсти — да ми даде знак, че ме чува. Но напразно.

В този момент татко влетя през вратата с генерал Леджър. Избърсах сълзите от бузите си с надеждата никой да не ги е забелязал.

— Виждате ли — каза генерал Леджър. — Стабилна е. Докторите щяха да долетят, ако нещо се беше променило.

— Няма значение, предпочитам да съм тук — заяви твърдо баща ми.

— Татко, не са минали дори десет минути. Яде ли изобщо?

— Ядох. Кажй ѝ, Аспен.

Генерал Леджър въздъхна.

— Да го наречем ядене.

Татко му стрелна поглед, който би уплашил някой друг, но генералът само се усмихна.

— Ще опитам да ви донеса храна тук, за да не ви караме да излизате.

Татко кимна.

— Грижи се за момиченцето ми.

— Разбира се.

Генерал Леджър ми намигна, а аз станах и тръгнах след него, поглеждайки към мама за всеки случай.

Още спеше.

Като излязохме в коридора, генералът ми предложи лакътя си.

— Готова ли сте, моя не съвсем кралице?

Аз го хванах с усмивка.

— Не. Да вървим.

Докато крачехме към съвещателната зала, едва не помолих генерал Леджър да направим още една обиколка на етажа. Бях толкова уморена, че не знаех дали ще се справя.

Глупости – казах си. — Присъствала си на подобни срещи десетки пъти. Почти винаги мнението ти съвпаднаше с думите на баща ти. Да, за пръв път ще председателстваш съвещание, но винаги си знаела, че и този ден ще дойде. Пък и никой няма да те притиска точно днес; майка ти получи инфаркт, за бога.

Отворих решително вратата и генералът влезе след мен. Кимнах за поздрав на всички членове, докато ги подминавах. Сър Андрюс, сър Кодли, господин Расмъс и още шепа други мъже, които познавах от

години, седяха около масата с документи и химикалки пред себе си. Лейди Брайс гледаше с гордост как вървя към стола на баща ми. Генерал Леджър седна до нея.

— Добро утро! — поздравих присъстващите, заех централното място и погледнах към тънката папка, поставена отпред. Слава богу, че днес няхаме много задачи на дневен ред.

— Как е майка ви? — попита загрижено лейди Брайс.

Май трябваше да напиша отговора на един лист, за да не ме карат да го повтарям непрекъснато.

— Още спи. Нямам представа колко сериозно е състоянието ѝ в момента, но баща ми е с нея и ще държим всички ви в течение.

Лейди Брайс се усмихна тъжно.

— Сигурна съм, че ще се възстанови. Винаги е била силна жена.

Опитах да прикрия изненадата си, но не бях подозирала, че лейди Брайс познава майка ми лично. Всъщност не знаех почти нищо за нея, но звучеше искрено и се радвах, че е до мен в този момент.

Кимнах.

— Предлагам да започваме, за да съм спокойна, че първият ми работен ден е бил поне донякъде продуктивен.

Из стаята се разнесе тих смях, но моята собствена усмивка посърна веднага след като прочетох първата страница от папката ми.

— Надявам се, че това е шега — пророних сухо.

— Не, Ваше Височество.

Обърнах поглед към сър Кодли.

— Смятаме, че това е умишлен ход, предприет за дестабилизирането на Илеа, а и тъй като нито кралят, нито кралицата са дали съгласието си, Франция реално е отвлякла брат ви. Този брак е изменнически и сме принудени да обявим война.

— Сър, уверявам ви, в брака няма нищо изменническо. Камил е разумно момиче. — Врътнах очи. Не ми беше особено приятно да го призная. — Арън е романтикът в случая и съм сигурна, че той е убедил нея, а не обратното.

Смачках предложението за война срещу Франция. Няхам желание да го обсъждам нито миг повече.

— Милейди, не сте права — възрази сър Андрюс. — Отношенията между Илеа и Франция са напрегнати от години.

— Но по-скоро на лично ниво, не на политическо — обади се лейди Брайс.

Сър Кодли махна с ръка.

— А това е още по-лошо. Кралица Дафни умишлено продължава да нанася емоционални травми на кралското семейство с увереността, че няма да отвърнем на удара. Но този път се налага. Кажете й, генерале!

Лейди Брайс поклати глава смаяно.

— Ваше Височество — подхвана генерал Леджър, — ще кажа само, че ако заповядате, до двацет и четири часа можем да подготвим и въздушни, и пехотни сили. Макар че аз лично не бих ви посъветвал да издавате такава заповед.

Андрюс изпуфтя.

— Леждър, обясни й пред каква опасност е изправена.

Той сви рамене.

— Не виждам никаква опасност. Брат й се е оженил, това е.

— Не ви ли се струва — взех думата аз, — че една сватба по-скоро би обединила двете страни? Нали затова са омъжвали принцесите за чужди принцове векове наред?

— Но това са били планирани бракове — заяви Кодли с тон, който намекуваше, че съм твърде наивна за настоящия разговор.

— Какъвто беше и този — парирах го аз. — Всички бяхме наясно, че Арън и Камил ще се оженят някой ден. Просто се случи по-рано от очакваното.

— Тя май не разбира — прошепна Кодли на Андрюс.

Сър Андрюс поклати глава.

— Ваше Височество, това е измяна.

— Сър, това е любов.

Кодли заби юмрук в масата.

— Никой няма да ви приема насериозно, ако не действате решително.

Гласът му отекна в стаята и всички се умълчаха.

— Хубаво — отвърнах спокойно аз. — Уволнен сте.

Кодли се разсмя, оглеждайки останалите присъстващи.

— Нямате право да ме уволните, Ваше Височество.

Килнах глава настрани и го погледнах право в очите.

— Уверявам ви, че имам. Никой в тази стая не заема по-висш пост от мен, а вие определено сте заменим.

Лейди Брайс стисна дискретно устни, за да потисне смеха си. Да, определено имам съюзник в нейно лице.

— Трябва да обявим война! — настоя той.

— Не — отвърнах категорично аз. — Войната би предизвикала допълнително напрежение и обтягане на отношенията ни със страна, с която в момента ни свързва брак. Изключено е.

Кодли сведе брадичка и присви очи.

— Не смятате ли, че постъпвате твърде емоционално?

Станах и столът изскърца зад мен.

— Надявам се, че с това изказване не намекувате, че постъпвам по женски. Защото сте прав, емоционална съм.

Заобиколих с горда крачка масата, без да откъсвам очи от Кодли.

— Майка ми е на легло с тръбички в гърлото си, близнакът ми се намира на друг континент, а баща ми едва се държи. — Спрях срещу него и продължих: — А на мен се полага да успокоявам двамата си по-малки братя, да ръководя страната и да предложа ръката си на един от шестимата кандидати, които ме чакат на долния етаж. — Кодли преглътна сухо и ми стана малко гузно, задето изпитах такова задоволство от смущението му. — Да, постъпвам емоционално. Всеки с душа би сторил така на мое място. А вие, сър, сте идиот. Как смееете да ме подтиквате към нещо толкова съдбоносно, и то въз основа на някаква си дреболия? Колкото и да не ви харесва, в момента аз съм кралицата и няма да ви позволя да ме манипулирате.

Върнах се на мястото си.

— Генерал Леджър?

— Да, Ваше Височество?

— Има ли неотложни задачи в плана за днес?

— Не, Ваше Височество.

— Хубаво. Свободни сте. И ви съветвам да си припомните кой командва парада преди следващата ни среща.

Всички, освен генерала и лейди Брайс станаха и ми се поклониха — и то доста дълбоко.

— Представихте се възхитително, Ваше Височество — заяви лейди Брайс, когато останахме само тримата.

— Наистина ли? Погледнете ръката ми. — Вдигнах я във въздуха.

— Треперите.

Свих пръстите си в юмрук, за да спра треперенето.

— Права ли бях? Не могат да ме принудят да обявя война, нали?

— Не — увери ме генерал Леджър. — Както знаете, в съвета винаги е имало членове, които смятат, че трябва да колонизираме някои европейски страни. Явно сега решиха да се възползват от ограничения ви опит, но вие се справихте чудесно.

— Татко не би искал да воюва. Винаги е управлявал мирно.

— Точно така — усмихна се генерал Леджър. — И би се гордял с вас, ако научи как не се поддадохте на натиска. В интерес на истината май ще отида да му разкажа още сега.

— Да дойда ли и аз? — попитах във внезапен и отчаян пристъп да чуя сърцето на майка ми на малкия монитор... да чуя, че още се бори.

— Вие имате да управлявате цяла страна. Ще ви информирам при първа възможност.

— Благодаря — извиках след него.

Лейди Брайс скръсти ръце върху масата.

— По-добре ли се чувствате?

Поклатих глава.

— Знаех, че този пост ще изисква много работа. Занимавала съм се с нея, докато баща ми вършеше десет пъти повече. Но просто ми трябваше още време да се подготвя. Да се кача на престола, защото майка ми може да умре, е достатъчно тежка задача. А само пет минути, след като поех тази отговорност, ми се налага да взема решение относно цяла война. Още не съм готова.

— Добре, всичко по реда си. Не нужно да сте съвършената кралица. Постът ви е временен. Майка ви ще се възстанови, баща ви ще се върне на работа, а вие ще продължите обучението си, натрупала доста практически опит. Приемете временната си позиция като една добра възможност.

Отдъхнах си. Временна. Възможност. Добре.

— Пък и не всичко зависи от вас. Нали за това са съветниците. Е, да, днес не ви бяхме от голяма полза, но сме тук, за да не се чувствате в чужди води.

Прехапах устна замислено.

— Добре. И сега какво?

— Първо, изпълнете заката си и уволнете Кодли. Така ще демонстрирате на останалите, че не говорите празни приказки. Малко ми е жал за него, но мисля, че баща ви го държеше само за да има и адвокат на дявола в свитата си, който да му показва и другата страна на монетата. Повярвайте ми, на никого няма да липсва — призна сухо тя. — Второ, приемоте този период като практическо обучение за предстоящото ви царуване. Започнете да се обграждате с доверени хора.

Въздъгнах.

— Имам чувството, че всички са ме изоставили.

Тя поклати глава.

— Отваряйте си очите. Сигурно ще намерите приятели на места, където най-малко очаквате.

Отново я виждах в нова светлина. Беше заемала поста си по-дълго от всички останали; знаеше какъв подход ще избере баща ми в повечето ситуации; пък и най-малкото беше единствената друга жена в стаята.

Лейди Брайс впери поглед в очите ми, принуждавайки ме да се съсредоточа.

— Кой е човекът, който винаги ще бъде откровен с вас? Който ще остане с вас, не защото сте кралица, а защото сте му приятелка?

Излязох от стаята с усмивка, напълно сигурна къде отивам.

ТРЕТА ГЛАВА

— Аз?

— Ти.

— Сигурна ли сте?

Сграбчих Нийна за раменете.

— Винаги си откровена с мен, дори да не ми харесва да чуя истината. Изтърпяла си ме в най-лошите ми моменти и си твърде умна, за да прекарваш дните си в сгъване на дрехите ми.

Тя се усмихна широко и примигна, за да възпре сълзите си.

— Придворна дама... какво изобщо значи това?

— От теб ще се изисква да си ми довереница, каквато вече си, както и да ми помагаш с по-прозаичната страна на работата ми, а именно да подготвяш графика ми и да ми напомняш да ям.

— Май ще се справя — усмихна се тя.

— О, да, да, и още нещо. — Вдигнах ръце, настройвайки я за най-вълнуващата част. — Можеш да изхвърлиш униформата. Така че... действай.

Нийна се изкиска.

— Не знам дали имам подходящи дрехи. Но ще си приготвя нещо удачно за утре.

— Глупости. Просто се разрови в моя дрешник.

Тя ме изгледа смаяно.

— Не мога.

— Напротив, можеш и трябва. — Посочих големите врати. — Преоблечи се, ела в кабинета ми и ще започнем лека-полека.

Тя кимна и ме прегърна, сякаш го бяхме правили хиляди пъти.

— Благодаря ви.

— Не, аз ти благодаря — настоях.

— Няма да ви разочаровам.

Отдръпнах се назад, за да я погледна в очите.

— Знам. Между другото, първата ти задача е да ми намериш нова прислужница.

— Дадено.

— Отлично. До скоро!

Излязох от стаята, щастлива, че имах хора на своя страна. Генерал Леджър щеше да е връзката ми с мама и татко, лейди Брайс — главната ми съветничка, а Нийна щеше да ми помага с работата.

Още не беше минал един ден, а вече разбирах защо мама смяташе, че ще ми е нужен партньор в живота. И възнамерявах да го намеря. Просто ми трябваше малко време да измисля как.

Същия следобед крачех тревожно из коридора, докато чаках Кайл пред Мъжкия салон. Отношенията ми с него бяха по-оплетени, отколкото с всички останали кандидати, но щеше да ми е най-лесно да започна със стария си приятел.

— Здравсти — каза той и дойде да ме прегърне. Усмихнах се при мисълта, че ако беше опитал същото нещо преди един месец, щях да извикам стражите. — Как се чувстваш?

Замислих се.

— Странно... ти си първият, който ми задава този въпрос. — Отделихме се един от друг. — Май съм добре. Поне докато имам какво да се занимавам. Остана ли без работа, се превръщам в кълбо от нерви. Татко е доста зле. И ми е много тежко, че Арън не се е върнал още. Очаквах да си дойде заради мама, но той дори не се обажда. Не трябваше ли поне това да стори?

Преглътнах, съзнавайки, че съм се поувлякла.

Кайл ме хвана за ръката.

— Добре, да помислим по въпроса. Замина за Франция и се ожени в рамките на един ден. Сигурно е затрупан с документи и официални дела. А може и още да не е чул за случилото се.

Кимнах.

— Прав си. Знам, че не сме му безразлични. Оставил ми е толкова прочувствено писмо.

— Е, видя ли. Пък и снощи баща ти изглеждаше на косъм от болничното легло. Това, че стои неотлъчно до майка ти и следи състоянието ѝ, навярно му дава чувство за контрол, макар всъщност нищо да не е в негови ръце. Кралицата се размина с най-лошото, а и

винаги е била борбена личност. Спомняш ли си визитата на онзи посланик?

Засмях се.

— Онзи от Парагвайско-Аржентинския съюз?

— Да! — възкликна Кайл. — Спомням си го така, сякаш беше вчера. Държа се толкова грубо с всички, два дни поред се търкаляше пиян още по обяд, докато майка ти не го хвана за ухото и не го изхвърли през входната врата.

Поклатих глава.

— Как да го забравя? Помня и купищата телефонни обаждания от президента им след това.

Кайл махна небрежно с ръка.

— Това не е важно. Просто не забравяй, че майка ти не се дава лесно. Когато нещо опита да смути живота ѝ, тя просто го изхвърля на улицата.

Усмигнах се.

— Така си е.

Умълчахме се за момент и ме изпълни приятно, спокойно чувство. Толкова му бях благодарна.

— Заета съм до края на деня, но какво ще кажеш утре вечер да се видим?

Той кимна.

— Разбира се.

— Имаме за какво да си говорим.

Кайл склучи вежди.

— Например?

И двамата се обърнахме едновременно, мярнали някого с периферното си зрение.

— Простете, Ваше Височество — поклони се стражът, — но имате посетител.

— Посетител?

Той кимна, но не уточни.

Въздъгнах.

— Добре. Ще те намеря по-късно, става ли?

Кайл стисна ръката ми.

— Разбира се. Извикай ме, ако имаш нужда от нещо.

Усмигнах му се, знаейки, че не го изрича просто ей така. Нещо ми подсказваше, че всички мъже в онази стая щях да ми се притекат на помощ, ако се наложеше, и това разведри поне малко черния ми ден.

Тръгнах надолу по витото стълбище, чудейки се кой ли е дошъл. Ако беше роднина, щяха да го отведат до стаята ми, а ако беше губернатор или друг официален гост, щях да съм получила писмено уведомление. Кой беше толкова важен, че трябваше да пазят самоличността му в тайна до последния момент?

Щом слязох на първия етаж, отговорът на въпроса ми вече стоеше там и ярката му усмивка накара дъха ми да спре.

Мерид Илеа не беше стъпвал в двореца от години. Спомнях си го като върлинест хлапак, не особено умел в салонните разговори. Но сега закръглените му бузи се бяха стопили, разкривайки острите черти на лицето му, а мускулестите му крайници се бяха налели и изпълваха кройката на костюма му до съвършенство. Гледаше ме в очите, докато вървах към него, и макар в ръцете му да имаше пълна кошница, се поклони с усмивка, сякаш не му тежеше изобщо.

— Ваше Височество — поздрави ме той. — Съжалявам, че идвам без предварително уведомление, но веднага щом чухме за майка ви, решихме, че трябва да направим нещо. Затова...

Той ми поднесе кошницата. Преливаше от подаръци. Цветя, тънки книжки, бурканчета със супа, овързани с панделки, и дори няколко пресни сладкиша, които изглеждаха толкова примамливо, че едва се сдържах да не грабна един.

— Мерид — отвърнах, което прозвуча като поздрав, въпрос и укор едновременно. — Това е прекалено, като се имат предвид обстоятелствата.

Той сви рамене.

— Споровете нямат нищо общо с човешкото състрадание. Кралицата ни е болна и това е най-малкото, което можем да направим за нея.

Усмигнах се, трогната от неочакваната му поява. Махнах на един от стражите.

— Носете я в болничното крило, ако обичате.

Той взе кошницата и аз върнах вниманието си към Мерид.

— Родителите ти не са искали да дойдат?

Мерид пхна ръце в джобовете си и направи гримаса.

— Опасявах се, че ще възприемете посещението им като политически ход.

Кимнах.

— Напълно разбираемо. Но моля те, предай им да не се безпокоят за това в бъдеще. Все още са добре дошли тук.

Мерид въздъхна.

— Те не смятаха така. Не и като се има предвид как се разделиха с кралското семейство.

Споменът изскочи съвсем ясно в съзнанието ми и аз стиснах устни.

Огъст Илеа и баща ми работеха заедно за унищожаването на кастовата система след смъртта на баба ми и дядо ми. Когато Огъст се оплака, че желаната промяна не се случвала достатъчно бързо, татко му нареди да се подчинява на краля си и да уважава стратегията му. Но времето минаваше, а животът в долните касти си оставаше същият, затова Огъст каза на баща ми, че трябвало да разходи „разглезения си задник“ по улиците на града. Татко винаги е бил търпелив човек, а доколкото си спомням, Огъст беше доста припрян. В крайна сметка помежду им възникна голям спор, след което Огъст и Джорджа грабнаха багажа си, включително и свенливия си син, и се изнесоха от двореца в ураган от накърнена чест и гняв.

Оттогава веднъж-дваж пъти бях чувала Мерид да коментира политически въпроси и да дава бизнес съвети по радиото, но сега ми беше трудно да синхронизирам онзи глас с движенията на устните му и приветливата му усмивка, при положение че някога бях свикнала да го гледам прегърбен и затворен.

— Откровено казано, нямам представа защо бащите ни не си говорят. Всички виждаме последиците от следкастовата дискриминация, с която от толкова време се борим. Мислех, че поне единият ще омекне и ще потърси другия. Вече отдавна не е въпрос на гордост.

Мерид ми предложи лакътя си.

— Искате ли да се поразходим, докато разговаряме?

Хванах ръката му и тръгнахме заедно по коридора.

— Е, Ваше Височество...

— Моля те, Мерид. Идлин. Познаваш ме още отпреди да се родя. Той се подсмихна.

— Вярно е. Но в момента си регент и ми се струва нередно да пренебрегвам етикета.

— А аз как да те наричам?

— Предан поданик. Бих искал да предложа помощта си в този напрегнат момент. Знам, че отмяната на кастовата система не се случи толкова спонтанно, колкото всички се надявахте. Но аз прекарах доста години сред хората. Смятам, че познавам добре народния глас и ако прецениш, че информацията ми може да ти е полезна, не се колебай да ми кажеш.

Вдигнах вежди, обмисляйки думите му. Благодарение на контактите ми с кандидатите за Избора, напоследък се бях осведомила за живота на обикновеното население, но един експерт в областта на общественото мнение щеше да е добро оръжие в арсенала ми. Особено предвид онова, което бях научила от писмото на Арън.

Болеше ме всеки път, когато си спомнех думите му, но знаех, че не би ми казал за враждебността на хората към мен, ако не смяташе, че ще ми е от полза някой ден. Вярвах в това, въпреки че ни напусна.

— Благодаря ти, Мерид. Ако намеря начин да облекча напрежението на баща ми, ще съм много щастлива. Искам, когато се върне на работа, в страната да цари спокойствие. Ще те потърся, ако имам нужда.

Той извади визитна картичка от джоба си и ми я подаде.

— Това е личният ми номер. Обади ми се по всяко време.

Усмихнах се.

— Родителите ти няма ли да се сърдят, че ми помагаш? Че общуваш с врага?

— Не, не — отвърна ведро той. — И твоите, и моите родители преследваха една и съща цел. Просто подкрепяха различни методи. А сега, когато майка ти е в такова състояние, не бива да се тревожиш за поправими неща, каквито несъмнено са хорските настроения. Допускам, че точно в този момент родителите ни биха одобрили съвместната ни работа.

— Да се надяваме — отвърнах аз. — Напоследък твърде много неща започнаха да се рушат. Искане ми се да поправа каквото мога.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Влязох във ваната и усетих, че във водата няма нито лавандулови соли, нито пяна — изобщо нищо ароматно. Елоиз беше мълчалива и сръчна, но не можеше да се конкурира с Нийна. Въздъхнах. Е, май нямаше значение, тъй като банята не беше нищо повече от тясно пространство, където най-сетне можех да спра да се преструвам, че знам какво върша. Свих колене до гърдите си и дадох воля на дълго съдържаните си сълзи.

Какво щях да правя? Арън го нямаше до мен, а се опасявах, че щях да допускам грешка след грешка без него. Защо не се обаждаше? Защо не беше хванал първия полет към дома?

Какво щях да сторя, ако извадех тръбичките от гърлото на мама и се окажеше, че не може да диша сама? Внезапно осъзнах, че макар никога да не се бях замисляла по онзи специален начин за брак и деца, все си я представях как танцува на сватбата ми и се радва на внучетата си. Ами ако я нямаше дотогава?

Как щях да заема мястото на татко? Днешният ден ме беше изтощил до смърт. Способна ли бях да се справям със същото нещо ежедневно през следващите няколко седмици, камо ли през годините, след като наследях трона?

И как щях да си избира съпруг? Кой беше най-подходящият кандидат? Кого би одобрил народът? Изобщо справедлив въпрос ли беше това? Уместен?

Избърсах очите си като дете и ми се прииска да се върна към годините на блажено невежество, когато дори не бях подозирала колко лоши неща могат да те сполетят за един-единствен ден.

Имах власт, но не и представа как да я използвам. Бях владетел, който не знаеше как да управлява. Близначка, останала сама. Дъщеря с липсващи родители. Имах шестима ухажори, а не знаех как да се влюбя.

Напрежението, впримчило сърцето ми, можеше да смачка всеки. Разтрих болезненото място в гърдите си, чудейки се дали и при мама

не беше започнало така. Надигнах се рязко и разплисках водата, не ми се щеше да мисля за това.

Добре си. Тя е добре. Просто трябва да събереш сили и да продължиш напред.

Облякох си нощницата и бях готова за лягане, когато на вратата ми се почука плахо.

— Иди? — обади се някой от другата ѝ страна.

— Остън? — Той показва глава в стаята, а Кадън надникна зад него. Спуснах се към тях. — Добре ли сте?

— Добре сме — увери ме Кадън. — И не сме уплашени.

— Изобщо даже — добави Остън.

— Но още не сме чули нищо за мама и решихме, че ти сигурно ще знаеш как е.

Плеснах се по челото.

— Съжалявам. Трябваше да ви държа в течение.

Смърмрих се наум, задето бях прекарала двайсет минути във ваната, вместо да говоря с братята си.

— Възстановява се — подхванах, избирайки внимателно думите си. — Не я будят, за да оздравее по-бързо. Познавате мама. Свести ли се, ще ни погне със задачите. А така поне ще си почине достатъчно, за да е бодра, като се събуди.

— Ох! — отдъхна си Остън и раменете му се поизправиха. Усетих, че колкото и тежко да ми беше на мен, те преживяваха трагедията още по-непоносимо.

— Ами Арън? — Кадън зачопли кожичката на един от ноктите си. За пръв път го виждах да прави подобно нещо.

— Още нямам вест от него, но сигурно му е много натоварено. Все пак вече е женен мъж.

Изражението на Кадън ми подсказа, че отговорът ми не го е задоволил.

— Дали ще се върне?

Поех си дълбока глътка въздух.

— Да не мислим за това точно тази вечер. Сигурна съм, че ще звънне скоро и ще ни разкаже всичко. Засега трябва да ви интересува само че брат ви е щастлив, майка ви ще се оправи, а аз държа всичко под контрол. Нали така?

Те се усмихнаха.

— Да.

Внезапно спокойното лице на Остън придоби отчаян вид и долната му устна затрепери.

— Аз съм виновен, нали?

— За кое?

Коленичих пред него.

— За мама. Аз съм виновен. Все ми повтаряше да се укротя, а после се хващаше за главата от умора. Аз съм виновен. Много я изтощавам.

— Поне не я тревожеше с училището — рече тихо Кадън. — Аз вечно я разпитвах за книги и по-добри учители и я затрупвах с въпроси, когато си имаше друга работа. Все ѝ се пречках.

Значи, всички се обвинявахме. Чудесно.

— Остън, не си го помисляй дори — казах аз и го прегърнах. — Мама е кралица. Сигурна съм, че ти ѝ причиняваш най-малко главоболия от всичко останало. Да, трудно е да си майка, но пък винаги идва при нас, ако иска да се разведри. А кой е най-забавният от четирима ни?

— Аз — отговори той със слабо гласче, но се поусмихна, бършейки нос си.

— Именно. А ти, Кадън, как смяташ? Дали мама предпочита да я отрупваш с въпроси, или да живееш живота си с грешните отговори?

Той пак зачопли пръстите си умислено.

— Би предпочела да питам нея.

— Е, това е. Няма какво да се лъжем, всичките сме големи диваци, нали така? — Остън се засмя, а изражението на Кадън просветна. — Но на какъвто и тормоз да я подлагаме, тя го търпи с радост. При всички случаи би избрала да се ядосва за почерка ми, отколкото изобщо да няма дъщеря. Да служи на Кадън за жива енциклопедия, отколкото изобщо да не общува с него. Да моли теб, Остън, да кротуваш, отколкото да има само три деца. Случилото се не е по наша вина. — Уверих ги аз.

Очаквах да побягнат към стайте си, да се направят на големи момчета. Но те не помръдваха от местата си. Въздъгнах. Знаех какво искат и бях готова да се лиша от заслужения си сън заради тях.

— Какво ще кажете да останете при мен тази нощ?

Остън хукна към леглото ми.

— Да!

Поклатих глава. Какво щях да ги правя тези калпазани? Легнах си и Кадън се долепи до гърба ми, а Остън се намести върху възглавницата срещу моята. Лампата в банята светеше, но реших да я оставя така. Точно в момента имахме нужда от малко светлина.

— Не е същото без Арън — пророни тихо Кадън.

Остън сви ръце към тялото си и се сгуши в завивките.

— Да. Чувството е странно.

— Знам. Но не се безпокойте. Ще свикнем.

А аз щях да им помогна.

ПЕТА ГЛАВА

— Добро утро, Ваше Височество.

— Добро утро — отвърнах на иконома. — Силно кафе, ако обичаш, и каквото е приготвил готвачът за момчетата.

— Разбира се.

Той се върна с боровинкови палачинки, наденички и твърдо сварено яйце, разрязано на две. Докато закусвах, прегледах вестниците. В един съобщаваха за лошо време, а в друг гадаеха за кого е най-вероятно да се омъжа, но в общи линии изглеждаше, че цялата нация е загубила интерес към всичко друго... освен към състоянието на мама. Което ме успокояваше. След като прочетох писмото на Арън, бях сигурна, че страната ще възнегодува относно регентството ми. Една част от мен още се тревожеше, че и при най-малката грешка от моя страна, омразата на народа ще ме връхлети с пълна мощ.

— Добър ден днес! — обади се някой. Не *някой*. Щях да разпозная поздрава на Хенри дори от гроба.

Усмихнах се и помахах на двама им с Ерик. Радвах се, че Хенри бе останал някак недосегаем от тъгата, надвиснала над двореца. А Ерик сякаш беше този, който трябваше да сваля повереника си от облаците, вечно спокоен и вежлив, независимо от случващото се наоколо.

Остън и Кадън влязоха в трапезарията с Кайл, който явно се опитваше да ги разсмее — прочетох го по езика на тялото му, — а те му отговаряха с малки, стегнати усмивки. Иън се появи с Хейл и Фокс и ми стана приятно, че най-сетне е започнал да общува с останалите. Гънър се влачеше след тях като забравена опашка. Бях го оставила в Елита заради забавното му стихотворение. Но иначе почти не го познавах. Трябваше да положи повече усилия спрямо него, спрямо всички.

Братята ми седнаха заедно на обичайните си места, но по-кротки от обикновено. Като гледах семейната ни маса толкова празна, сърцето ми се късаше от мъка. Този вид тъга — онази, тихата и самотната —

може да те завладее толкова бързо, че дори да не я усетиш. Виждах как опитва да се просмуче в братята ми, как бяха понавели глави, дори да не го съзнаваха.

— Остън? — Той надникна към мен, както и всички момчета от Елита. — Спомняш ли си палачинките на мама?

Кадън прихна в смях и се обърна да разкаже историята на останалите.

— Мама е готвила много като малка и от време на време прави и на нас по нещо вкусничко, ей така, за забавление. Последния път беше преди около четири години.

Усмигнах се.

— Знаеше, че е позабравила как се готви, но държеше да ни направи боровинкови палачинки. Да, но не какви да е: искаше да нареди боровинките така, че да образуват звездички, цветя и лица. Само дето през това време прегори палачинките.

Остън се засмя.

— Спомням си! Помня колко хрупкави бяха!

Момчетата от Елита се закискаха.

— Ама ти беше толкова лоша, че не опита нито една! — укори ме Кадън.

Кимнах засрамено.

— Инстинкт за самосъхранение.

— Всъщност бяха много вкусни. Хрупкави, но вкусни. — Остън отхапа от палачинката пред себе си. — Тези бледнеят пред нейните.

Чух силен смях и видях, че Фокс клати глава.

— И моят баща е ужасен готвач — обяви на всеослушание. — Често печем месо на скара, а той все се оправдава, че било с „лек загар“. — Той вдигна пръсти, за да загради думите с въздушни кавички.

— Но всъщност са си на въглен, нали? — попита Гънър.

— Аха.

— Моите родители пък... — подхвана свенливо Ерик. Толкова ме изненада с намесата си, че облегнах глава на ръката си и заслушах с интерес. — Моите родители редовно готвят едно определено пържено ястие един за друг. Последния път бил ред на баща ми, а той взел, че излязъл от кухнята и така опушил цялата къща, че се наложи да поживеят в моя апартамент два дни, докато се проветряваше.

— Имаш ли стая за гости? — попита Кайл.

Ерик поклати глава.

— Не. Затова аз се пренесох във всекидневната и толкова се радвах, когато на мама ѝ хрумнеше да чисти в шест часа сутринта.

Гънър се засмя с разбиране.

— Защо правят така родителите? И то все ще се случи точно в деня ти за почивка.

Присвих очи.

— Не може ли да ги помолите да спрат?

Фокс прихна в буен смях.

— Вие можете, Ваше Височество.

Знаех, че шегата е за моя сметка, но нямах нищо против.

— А като стана въпрос за това — продължи той, — случайно някой друг да се тревожи, че ако загубим, ще се приберем у дома страшно разглезени след живота в двореца? — Той посочи масата и пищната трапезария.

— Аз не — отвърна небрежно Кайл и момчетата избухнаха в смях.

Всички се впуснахме в разкази и духовити коментари, а завършекът на всяка история събуждаше нов спомен у някой друг. Разговорът ни стана толкова шумен, смехът — толкова гръмък, че не усетих кога е влязла прислужницата. Тя изпълни реверанс и се приведе към мен.

— Майка ви е будна.

Обля ме вълна от емоции, от десетки чувства, всичките почти неразпознаваеми, с изключение на надделяващата радост.

— Благодаря!

Изхвърчах от стаята, твърде уплашена, за да чакам Кадън и Остън.

Хукнах по коридорите, влетях в болничното крило и поспрях да се успокоя едва пред вратата ѝ. Открехнах я бавно и чух пиукането на монитора, отчитащ всеки удар на сърцето ѝ. Темпото му се ускори, когато погледите ни се срещнаха.

— Мамо? — прошепнах.

Татко надникна през рамо и ми се усмихна, макар и очите му да бяха зачервени и преливащи от сълзи.

— Идлин — пророни мама, протягайки ръка към мен.

Отидох до нея, но сълзите така замъгляваха зрението ми, че едва я виждах.

— Здравей, мамо. Как си?

Обвих пръстите ѝ със своите, като внимавах да не ги стисна твърде силно.

— Боли малко. — Кое то значеше, че вероятно боли много.

— Е, имаш време да се съвземеш спокойно, чу ли? Не бързай.

— Ти как си?

Изправих рамене с надеждата да прозвуча по-убедително.

— Всичко е под контрол. Кадън и Остън също са добре. Сигурно ей сега ще дотърчат. Освен това имам среща тази вечер.

— Браво, Иди. — Татко се усмихна широко и обърна лице към мама. — Виждаш ли, скъпа? Дори нямат нужда от мен. Мога да остана с теб.

— Арън? — попита мама и си пое дълбока глътка въздух.

Веднага оклюмах. Отворих уста да ѝ кажа, че още не се е обаждал, но татко ме предвари.

— Обади се тази сутрин.

— Така ли? — учудих се аз.

— Ще опита да се прибере възможно най-скоро, но имало малки усложнения. Беше твърде притеснен, за да ми обясни какви точно. Каза ми да ти предам, че те обича. — Надявах се посланието му да е до мен, но татко гледаше към мама.

— Искам да видя сина си — промълви мама с пресекващ глас.

— Знам, скъпа. Скоро. — Татко погали ръката ѝ.

— Мамо?

Остън влезе в стаята, трудно сдържайки вълнението си. Кадън подсмърчаше, но държеше брадичката си гордо вдигната, сякаш се смяташе за твърде голям, за да плаче.

— Здравейте.

Мама намери сили за голяма усмивка, а когато Остън се наведе да я прегърне, лицето ѝ се изкриви от болка, но не издаде нито звук.

— Много слушахме — увери я братчето ми.

Мама се усмихна още по-широко.

— Е, веднага да спрете.

Всички се разсмяхме дружно.

— Здравей, мамо.

Кадън я целуна по бузата, видимо страхувайки се да я докосне толкова скоро.

Тя вдигна ръка и обгърна с длан едната му буза. Имах чувството, че си възвръщаше силите с всяка изминала секунда само защото ни виждаше. Какво ли щеше да направи, ако и Арън беше дошъл? Да скочи от леглото?

— Исках да знаете, че съм добре. — Гърдите ѝ се издигаха и спадаха учестено, но усмивката ѝ не потрепна. — Мисля, че още утре мога да се кача в моята си стая.

Татко кимна бързо.

— Да, ако днес всичко мине по план, майка ви ще си почива в нейното легло.

— Чудесно. — Новината видимо ободри Кадън. — Значи, почти си оздравяла.

Не исках да убивам надеждата в очите му, нито в тези на Остън. Кадън беше умно момче и обикновено не се занимаваше с преструвки, но сега като че ли се надяваше да ѝ помогне със силата на волята си.

— Точно така — потвърди мама.

— Е, видяхте, че мама е добре — обади се татко. — А сега обратно по задачите. Страната разчита на нас.

— Идлин ни даде почивен ден — възрази Остън.

Усмихнах се гузно. Бях се разпоредила така още със ставането тази сутрин. Исках да си поиграят.

Смехът на мама отекна из стаята — слаб, но красив.

— Колко великодушна кралица си имаме.

— Още не съм кралица — отрекох аз, благодарна, че истинската говореше и се усмихваше.

— При всички случаи — продължи татко — майка ви се нуждае от почивка. Ще я видите отново преди лягане.

Това укроти момчетата и те махнаха на мама за довиждане.

Аз я целунах по главата.

— Обичам те.

— Моето момиче. — Немошните ѝ пръсти докоснаха косата ми. — И аз те обичам.

Тези думи щяха да са опората ми за деня, заедно с мисълта, че вечерта ме чакаше среща с Кайл Удуърк.

Щом излязох от болничното крило, се натъкнах на друг от семейство Удуърк.

— Госпожице Марли?

Тя ме погледна от пейката, на която седеше с носна кърпа в разтрепераните си пръсти и почервенияло от плач лице.

— Добре ли си?

Тя се усмихна.

— Повече от добре. Толкова се боях, че може да не се върне... Наистина не знам какво щях да правя без нея. Целият ми живот е тук с майка ти.

Седнах и прегърнах най-скъпата приятелка на майка ми, а тя ми отвърна така, сякаш ѝ бях собствена дъщеря. Една част от мен се натъжи, защото знаех, че не преувеличава. Достатъчно ми беше да погледна към белязаните ѝ длани, за да си припомня как от достоен съперник се бе превърнала в набедена предателка, а накрая — във вярна придворна дама. Когато двете си говореха за миналото, нарочно пропускаха някои подробности, а аз не ги разпитвах, защото не беше моя работа. Но, за жалост, понякога ми се струваше, че госпожица Марли още смята за необходимо двамата със съпруга ѝ да се отплащат за благородната постъпка на родителите ми със сляпа всеотдайност.

— Разбрах, че тримата с братята ти сте дошли да я видите, но не исках да ви прекъсвам.

— Момчетата си тръгнаха вече. Приключихме. Върви да я видиш, преди отново да е заспала. Много ще ти се зарадва.

Тя избърса бузите си.

— Как изглеждам?

Засмях се.

— Покъртително. — Прегърнах я силно. — Хайде. И ще бъдеш ли така добра да ги проверяваш от време на време? Аз едва ли ще имам време да слизам дотук толкова пъти, колкото ми се иска.

— Не се безпокой. Ще ти изпращам информация.

— Благодаря, госпожице Марли.

Прегърнахме се отново и тя влезе в болничното крило. Аз въздъхнах, опитвайки да се насладя на този кратък миг на спокойствие. За момента поне всичко изглеждаше на път да се подобри.

ШЕСТА ГЛАВА

Кайл долепи ръка до кръста ми и ме поведе към градината. Пълната луна беше ниско в небето и хвърляше сенки дори посред нощ.

— Справи се прекрасно тази сутрин — коментира той, клатейки глава. — Всички се тревожихме за майка ти, а и е толкова странно без Арън. Никога не бях виждал Кадън по-... смутен.

— Ужасно е. Все пак той е най-стабилният от всички ни.

— Не се безпокой. Съвсем нормално е да се поразстрои в такъв момент.

Приблжих се до Кайл.

— Знам. Просто е плашещо да го видиш у човек, който никога не се разстройва.

— Затова и те похвалих. Мислех, че ни очаква мъчителна закуска, че никой няма да посмее да подхване темата и всички ще мълчим. А ти просто подхвърли онова за палачинките. Беше изумително. Никога не забравяй това си умение. — Той разклати пръст насреща ми.

— Какво умение? Разсейване? — засмях се аз.

— Не. — Той потърси правилните думи. — По-скоро това да разведряваш неприятни ситуации. Правила си го и преди. По време на партита или на осведомителния бюлетин. Променяш всеобщото настроение. Не всеки го умее.

Стигнахме до края на градината, откъдето започваше просторната, равна поляна, граничеща с гората.

— Благодаря. Много мило, че го казваш. Доста съм притеснена.

— Съвсем нормално.

— Не само заради мама. — Спрях и сложих ръце на хълбоците си, питайки се каква част от случилото се да му разкрия. — Арън ми остави писмо. Знаеше ли, че народът не одобрява монархията ни? И главно мен. А сега аз управлявам страната и, откровено казано, не знам колко ще ме търпят. Вече ме замеряха с храна веднъж. Чела съм толкова ужасни статии за себе си... Ами ако ме нападнат?

— Е, и? — пошегува се той. — Има и други варианти. Бързо може да се превърнем в диктатура; това определено ще сложи хората на мястото им. Имаш избор между федерална република, конституционна монархия... о, дори теокрация! Може да прехвърлим всичко в ръцете на църквата.

— Кайл, говоря сериозно! Ами ако ме детронират?

Той обхвана лицето ми с длани.

— Идлин, нищо такова няма да стане.

— Защо? Случвало се е и преди! Точно така умряха баба и дядо. Хората нахлуха в дома им и ги убиха. А всички боготворяха баба ми!

Усещах как сълзите ми напират. Боже, в каква ревла се бях превърнала! Избърсах очите си, закачайки пръстите му.

— Чуй ме. Онова бяха групировка екстремисти. Вече ги няма и хората в наши дни са твърде заети да се борят със собствения си живот, за да се занимават с твоя.

— Няма как да съм сигурна — прошепнах аз. — Почти всичко, в което някога вярвах, рухна през последните няколко седмици.

— Искаш ли... — Той спря и впери поглед надълбоко в очите ми. — Искаш ли да не мислиш за това?

Преглътнах, обмисляйки предложението му. Стояхме сами в тъмната, спокойна нощ, тъкмо като онази, в която се бяхме целунали за пръв път. Само че този път никой не ни наблюдаваше, никой нямаше да отпечата снимката ни във вестника. Родителите ни бяха далеч и не ни следяха стражи. А за мен това означаваше, че поне за миг нищо не ме спираше да сторя онова, което искам.

— Готов съм на всичко за теб, Идлин — прошепна Кайл.

Аз поклатих глава.

— Нищо не мога да ти поискам.

Той присви очи.

— Защо не? Сбърках ли някъде?

— Не, глупчо такъв — казах и се отдръпнах от него. — Очевидно... — Изпугтах. — Направил си точно каквото трябва. Не мога да те целуна просто ей така, защото се оказва, че не си ми безразличен.

Забих поглед в земята, докато гневът бавно се надигаше в гърдите ми.

— Ти си виновен, между другото! — укорих го и закрачих яростно. — Беше ми по-добре да не те харесвам. Да не харесвам никого. — Покрих лицето си с ръце. — А сега се забърках в такава каша, че дори не мога да разсъждавам трезво. Но при всички случаи знам, че ти си ми скъп, ала не знам какво да предприема по въпроса. — Когато намерих смелост да го погледна отново, той се подсмиваше. — За бога, не се дръж толкова самодоволно.

— Извинявай — отвърна той с усмивка.

— Осъзнаваш ли колко ми е трудно да ти разкрия всичко това?

Той скъси разстоянието помежду ни.

— Вероятно колкото и на мен ми е трудно да го чуя.

— Говоря сериозно, Кайл.

— Аз също! Първо, много ми е странно, като се замисля по въпроса. Защото ти вървиш в комплект с титла и трон и целият ти живот е планиран. Дори не мога да го проумея. И второ, знам много по-добре от всички тук колко си потайна. Такава изповед трябва да е била направо болезнена за теб.

Кимнах.

— Не се ядосвам, че те харесвам... само дето се ядосвам.

Той се засмя.

— Доста е вбесяващо.

— Но трябва да знам още сега, преди да сме продължили, дали изпитваш същото към мен. Дори част от него. Защото в противен случай трябва да си съставя план на действие.

— А ако отговорът ми е „да“?

Вдигнах ръце и ги отпуснах вяло до тялото си.

— Пак ще ми трябва план на действие, но ще е по-различен.

Кайл въздъхна тежко.

— Е, оказва се, че и ти не си ми безразлична. И едва ли щях да се замислям по въпроса, ако не бяха последните ми скици.

— Ъ... колко романтично.

Той се засмя.

— Всъщност, да, романтично е. Обикновено с голямо желание скицирам небостъргачи и домове за социалнослаби, изобщо неща, които да останат в нечия памет, да помогнат някому. Но онзи ден се хванах да ти проектирам лятна вила, нещо като миниатюрен дворец с лозя отпред. А тази сутрин ми дойде идея за плажна къща.

Ахнах.

— Винаги съм искала плажна къща!

— Не че някога ще я посещаваме, като се има предвид, че трябва да управляваш цяла страна.

— Въпреки това е мило.

Той сви рамене.

— Просто се оказва, че напоследък ми се твори само за теб.

— Много трогателно. Знам колко си отдаден на работата си.

— Не ми е точно работа. По-скоро нещо, за което ме е грижа.

— Добре тогава. Какво ще кажеш засега да добавим и това между нас към тази графа. Грижа ни е за него, и двамата го знаем, затова ще го наблюдаваме и ще видим как ще потръгнат нещата.

— Звучи разумно. Не искам да те отблъсквам, но ми се струва твърде рано да го наречем любов.

— Абсолютно! — съгласих се аз. — Твърде рано е, а говорим за нещо голямо.

— Ангажиращо.

— Плашещо.

Кайл се засмя.

— Съпоставимо с детронирането?

— Най-малкото!

— Еха. Добре. — Той продължи да се усмихва, навярно замислен върху парадокса точно ние да се влюбим един в друг. — Е, сега какво?

— Продължавам с Избора. Не искам да нараня чувствата ти, но се налага да продължа. Трябва да съм сигурна.

Той кимна.

— Само при това условие бих те приел.

— Благодаря ви, сър.

Умълчахме се, заслушани в шумоленето на вятъра в тревата.

Накрая Кайл се покашля.

— Май ни трябва храна.

— Стига аз да не я готвя.

Той праметна ръка през рамото ми и тръгнахме обратно към двореца. Жестът ми се стори доста момчешки.

— Но последния път се справихме толкова добре.

— Научих се да работя единствено с масло.

— Тогава знаеш всичко.

На сутринта слязох право в болничното крило, нетърпелива да видя лицето на мама. Дори да спеше, исках просто да се уверя, че е жива и се възстановява. Но когато открях вратата, тя седеше в леглото напълно будна... а татко спеше. Мама ми се усмихна и долепи показалец до устните си. С другата ръка милваше нежно косата му. Татко още седеше на стола, но беше отпуснал горната част на тялото си върху леглото, пхнал една ръка под главата си и проснал другата върху скута ѝ.

Заобиколих с тихи стъпки леглото и я целунах.

— Нощем се будя често — прошепна тя и ме погали. — Всички тези тръбички и монитори ме притесняват. А той все е буден и ме наблюдава. Радвам се, че най-сетне успя да заспи.

— Аз също. Започвах да се тревожа за него.

Тя се усмихна.

— Бил е и по-зле. Ще се справи.

— Идваха ли да те прегледат докторите?

Тя поклати глава.

— Помолих ги да дойдат по-късно, за да поспи баща ти. Скоро ще ме качат в моята стая.

Разбира се. Разбира се, че жената, която току-що бе получила инфаркт, можеше да отложи преместването си на по-удобно място само и само съпругът ѝ да подремне. Започвах да се съмнявам, че дори да си намеря партньор, ще се обичаме чак толкова.

— Ти как си? Помагат ли ти всички?

Мама продължаваше да гали косата му.

— Уволних Кодли. Май не ти го споменах вчера.

Тя застина и впери съсредоточен поглед в мен.

— Моля? Защо?

— О, за нищо важно. Просто искаше да обявим война.

На мама ѝ стана смешно от небрежния начин, по който споменах предложението му за вражески действия. След секунда обаче усмивката ѝ посърна и тя се хвана за гърдите.

— Мамо? — извиках твърде силно.

Татко моментално вирна глава.

— Скъпа? Какво има?

Мама поклати глава.

— От шевовете е. Добре съм.

Татко се изправи в стола си, приключил със съня. Мама опита да подхване разговора отново с надеждата да отклони вниманието от себе си.

— Ами Изборът? Как вървят нещата?

Замислих се.

— Мм, добре, бих казала. Нямах много време за момчетата, но ще им обърна внимание. Особено при положение че бюлетинът приближава.

— Нали знаеш, мила, че никой няма да те обвинява, ако го отмениш. Последната седмица преживя много, а отгоре на всичко действаш като регент. Не знам доколко е възможно да се справиш с всичко наведнъж.

— Момчетата са симпатични — обади се татко, — но ако смяташ, че ти костват прекалено много усилия...

Въздъгнах.

— Май е крайно време да приемем факта, че аз не съм най-обичаният член на семейството ни. Не и от народа. Казваш, че никой няма да ме обвинява, но съм убедена точно в обратното. — Мама и татко се спогледаха, искаха да ме опровергаят, но в същото време не им се щеше да лъжат. — Един ден ще бъда кралица, така че трябва да спечеля симпатиите на хората.

— И смяташ да го постигнеш, като си намериш съпруг? — попита подозрително мама.

— Да. Всичко опира до мнението им за мен. Мислят ме за студен човек. А най-сигурният начин да ги оборя, е като се омъжа. Имат ме за мъжкарана. Най-сигурният начин да оборя и това е като стана булка.

— Не знам. Още се колебая дали е разумно да продължиш.

— Да ти напомням ли, че Изборът беше твоя идея?

Майка ми въздъгна.

— Слушай дъщеря си — каза татко. — Много умно момиче. От мен го е наследила.

— Не искаш ли да поспиш още малко? — попита безизразно мама.

— Не, чувствам се доста свеж — отвърна той.

Зачудих се дали имаше желание да продължим с разговора, или просто не смееше да откъсне вниманието си от мама. И в двата случая лъжеше.

— Татко, изглеждаш така, сякаш смъртта те е фраснала право в лицето.

— Явно и това си наследила от мен.

— Татко!

И двамата с мама се засмяха, но ръката ѝ бързо скочи към гърдите.

— Виждаш ли! Ужасните ти шеги са животозастрашаващи. Трябва да престанеш.

С мама се спогледаха усмихнато.

— Направи каквото е нужно, Идлин. Ние ще те подкрепяме по всеки възможен начин.

— Благодаря. А сега, моля ви, починете си и двамата.

— Ох, умира да се разпорежда — оплака се мама.

Татко кимна.

— Знам. За каква се има?

Погледнах ги през рамо. Татко ми намигна. Който и да беше против мен, поне имах тях на своя страна.

Излязох от болничното крило и се качих в кабинета, където бях смаяна да открия красив букет цветя на бюрото си.

— Явно някой смята, че се справяте добре — отбеляза Нийна.

— Или че ще умра от напрежение и е искал пръв да ми поднесе прощален букет — пошегувах се аз, за да скрия колко приятно изненадана бях.

— Слушайте какво. Справяте се чудесно.

Но очите ѝ не бяха върху мен, а върху картичката.

Аз я долепих до гърдите си, Нийна обаче изскимтя жално и я вдигна само колкото да я прочета.

Изглеждаше ми малко унила онзи ден. Искях днешният да започне по-позитивно. Можеш да разчитааш на мен.

Мерид

Усмигнах се и подадох картичката на Нийна, която въздъхна и отново обърна очи към огромния букет.

— От кого е? — попита генерал Леджър от вратата.

— От Мерид Илеа — отговорих аз.

— Подочух, че е наминал. Единствено за да остави подаръка си или поиска нещо в замяна? — подхвърли скептично генералът.

— В интерес на истината, попита дали не се нуждае от нещо. И предложи да ми помогне с общественото мнение. Много по-запознат е от мен с живота след свалянето на кастовата система.

Генерал Леджър дойде до масата и се вгледа в пищния букет.

— Знам ли. Семействата ви не се разделиха особено приятелски.

— Спомням си. Съвсем ясно. Но би било полезно да науча това-онова, за да съм подготвена, когато му дойде времето.

Генералът ми се усмихна и лицето му поомекна.

— Вече е дошло, Ваше Височество. Просто внимавайте на кого се доверявате.

— Да, сър.

Нийна продължаваше да се превъзнася.

— Струва ми се, че Марк трябва да вземе пример от него. Току-що получих огромно повишение. Къде са моите цветя?

— Сигурно възнамерява да ти ги поднесе лично. Така е по-романтично — предположих аз.

— Пхх! Точно той ли? — отвърна скептично тя. — Дори всички в двореца да умрат и аз да стана кралица, пак няма да го пуснат от работа. Вечно е толкова зает.

Макар че се шегуваше, усетих тъгата в думите ѝ.

— Но пък обича професията си, нали?

— О, да, определено. Просто ми е мъчно, че все е ангажиран и е така далеч от мен.

Не знаех какво друго да ѝ кажа по въпроса, затова върнах разговора към букета ми.

— Малко е прекалено, не смяташ ли?

— Не, прекрасни са.

Поклатих глава.

— При всички случаи трябва да ги преместим.

— Не искате ли да им се полюбувате? — попита Нийна, въпреки че веднага вдигна вазата.

— Не. Бюрото ми трябва за други неща.

Тя сви рамене и понесе огромния букет към приемната. Аз седнах на бюрото и опитах да се съсредоточа. Трябваше да съм изцяло отдадена на работата си, за да спечеля симпатиите на хората. А именно това беше главната ми цел — и Арън мислеше така.

— Почакай! — Гласът ми прозвуча малко по-силно, отколкото очаквах, и Нийна подскочи. — Върни ги тук.

Тя направи физиономия, но се подчини.

— Какво ви накара да размислите?

Погледнах букета и погалих няколко от цветчетата.

— Току-що осъзнах, че мога да съм владетел и любител на цветята едновременно.

СЕДМА ГЛАВА

Дойде време за вечеря, а аз се опасявах, че може да заспя върху чинията си. Вероятно никой нямаше да възрази, ако я пропуснех. Обикновено се хранехме тихо, освен ако аз не повдигнех някоя тема. Но като слязох на долния етаж и видях баба Сингър да замеря един от стражите с чантата си, осъзнах, че тази вечер нямаше да скучаем.

— На мен ли ще разправяш, че не можело да идвам по това време!

Тя разклати набръчкания си юмрук насреща му и аз прехапах устни, за да сдържа смеха си.

— Нямах това предвид, госпожо — отвърна уплашено стражът. — Просто казах, че е малко късничко.

— Кралицата ще иска да ме види!

Баба Сингър беше страховито същество. Ако по време на управлението ми се развихреше война, възнамерявах да изпратя нея на фронтната линия. До седмица щеше да се върне, стиснала врага ни за ухото.

Влязох във фоайето.

— Бабо.

Тя веднага се обърна към мен и по лицето ѝ изплува благо изражение.

— О, ето го и безценното ми момиченце. По телевизията не си такава красавица. Виж се само!

Наведох се, за да ме целуне и по двете бузи.

— Благодаря... май.

— Къде е майка ти? Още когато разбрах, исках да дойда, ама Мей ми забрани да се пречкам.

— Вече е много по-добре. Ще те водя при нея, но защо първо не хапнеш, за да си отпочинеш от пътуването? — Махнах към трапезарията.

Като бях малка, баба живееше в двореца, но накрая ѝ писна мама да я обсипва с грижи и си тръгна. За да стигне дотук, трябваше просто

да прекоси града, което ѝ отнемаше един час, но тя се оплакваше така, сякаш живееше в другия край на Илеа.

— Звучи прекрасно — съгласи се тя и застана до мен. — Виждаш ли, ето така трябва да се отнасяш с по-възрастни хора. С уважение. — Стрелна очи към клетия страж, който стоеше като ужилен, стиснал чантата ѝ в ръце.

— Благодаря ви, страж Фароу. Ако обичате, занесете багажа на баба ми в апартамента за гости на третия етаж. Онзи с изглед към градината.

Той се поклони и тръгна към стълбището, а ние влязохме в трапезарията. Няколко от момчетата бяха подранили и вдигнаха вежди, щом видяха майката на кралицата. Фокс веднага дойде да се представи.

— Госпожо Сингър, за мен е удоволствие да се запознаем — заяви той и ѝ подаде ръка.

— Ех, този е голям сладур, Иди. Виж му личицето само.

Баба хвана брадичката му и той се засмя между пръстите ѝ.

— Да, бабо, знам. Това е една от причините да го задържа.

Извиних му се с поглед, но Фокс поклати глава, ухилен до уши.

Гънър, Хейл и Хенри също дойдоха да ѝ се представят, а аз се възползвах от възможността да поговоря насаме с Ерик.

— Зает ли си утре?

Той присви очи.

— Не мисля. Защо?

— Искам да се видя с Хенри.

— О! — Той заклати глава, сякаш се чудеше на собствената си недосетливост. — И двамата сме свободни.

— Добре. Но не му казвай — настоях аз.

— Разбира се.

— Какво? — провикна се баба. — Я повтори.

Ерик скочи към нея и ѝ се поклони.

— Простете, госпожо. Сър Хенри е от Суендуей и говори само фински. Аз съм му преводач. Казва, че за него е удоволствие да се запознаете.

— О, ясно, ясно. — Баба взе ръката на Хенри. — И НА МЕН МИ Е ПРИЯТНО ДА СЕ ЗАПОЗНАЕМ!

Поведох я към централната маса.

— Той не е глух, бабо.

— Е — отвърна тя, като че ли друго оправдание не беше нужно.

— Говорила ли си с чичо Джерад?

— Джерад иска да дойде, но в момента работи по спешен проект. Нали знаеш, че не разбирам и дума от приказките му. — Баба размаха ръка във въздуха, сякаш гонеше изтънчените му думи като мухи. — Чух се и с Кота. Не знае дали е разумно да идва. Двамата с майка ти не се погаждат и това е. Но малко се е поочовечил. Сигурно е заради съпругата му.

Поканих я от другата страна на масата и тя седна на моето място. Аз заех това на татко и се почувствах доста странно. Макар че ми беше поверил нещата временно, имах усещането, че съм откраднала нещо от него.

— Ако съдя по вашите думи, леля Лия сигурно наистина му действа успокояващо — съгласих се аз. — Явно е важно характерите на двама души да се уравниават взаимно.

Келнерите побързаха да сервират супа на баба, добре запознати с избухливия ѝ нрав. Тя веднага я нападна.

— При нас с дядо ти се получава. При родителите ти също.

Облегнах брадичка на ръката си, забравила за моята супа.

— Що за човек беше дядо?

— Добър. Много добър. Вечно гледаше да помогне на някого. Не се ядосваше като мен и не позволяваше на нищо да го потисне. Ще ми се да го познаваше.

— И на мен.

Оставих я да се храни и плъзнах поглед из стаята. С Кайл се различавахме по това, че той беше скромен, а аз горделива. С Хенри — по това, че той възприемаше всичко с радост, докато аз се съсредоточавах върху предизвикателството във всяка една случка. Иън, Фокс, Гънър... в характера на всеки от тях присъстваше по някой елемент, който бе моя противоположност.

— Така ли въздейства французойката на Арън? — попита баба, опитвайки да прикрие ненавистта си.

Замислих се.

— Всъщност не. По-скоро те са две половини от едно сърце, попаднали в различни тела. — Очите ми се насълзиха. Чувствах се

толкова уморена и ми липсваше безкрайно. — Дори не мога да ти опиша колко я обича.

— Достатъчно, че да избяга от двореца — измърмори баба ми.

Въздъгнах бавно.

— Точно така, бабо. Толкова страдаше по Камил, че реши да изтърпи болката от раздялата със семейството си, с дома си, с родната си страна, само и само да бъде с нея.

Тя усети тъгата в гласа ми и протегна ръка да хване моята.

— Добре ли си, миличка?

Стегнах се веднага.

— Разбира се. Просто съм малко уморена. Трябва да си почина.

— В този момент Кадън и Остън влетяха в трапезарията, подсигурявайки ми идеалния път за бягство. — Момчетата ще те заведат при мама.

Баба изпищя от радост.

— Момчетата ми!

Оттеглих се, докато братята ми я разсейваха, и тръгнах тихо към мястото на Хенри.

Потупах го по рамото и той вдигна поглед от храната си, усмихнат както винаги.

— Здравей днес!

Изкисках се.

— Искаш ли да обядваме заедно утре?

Изчаках намесата на Ерик, но Хенри вдигна ръка с умислен поглед.

— Утре, обяд? — попита той.

— Да.

— Добре, добре! Да!

Усмихнах се.

— До утре тогава!

На излизане от трапезарията надникнах през рамо и видях как Хенри държи Ерик за рамото, въодушевен от поканата ми. И от това, че беше провел разговор с мен, без да има нужда от превод. Ерик му кимна, явно бе щастлив за приятеля си... но го бях виждала да се усмихва и по-искрено.

Погледнах часовника. Десет минути след полунощ. Ако успеех да заспя веднага, щях да си набавя около пет часа сън.

Десет минути по-късно обаче стана ясно, че няма да се получи. Някога с лекота изключвах всяка мисъл от съзнанието си, но сега като че ли недовършените задачи превземаха ума ми, докато не ги отметнех от списъка си, без да ги е грижа дали съм достатъчно отпочинала, че да се заема с тях.

Нахлузих халата си, разресах косата си с пръсти и излязох боса в коридора. Може би, ако се затворех в кабинета и свършех малко работа, мозъкът ми щеше да се укроти и да ми позволи да поспя. Но за целта ми трябваше кафе.

Беше твърде късно, за да разчитам на прислужници, затова тръгнах към кухнята. Тя като че ли никога не пустееше и бях сигурна, че все ще се намери кой да ми помогне. Щом свърнах по стълбищната площадка на втория етаж, отскочих назад, уплашена от фигурата пред себе си.

— О! — възкликна Ерик, като осъзна, че някой стои на пътя му.

Придърпах халата малко по-плътно около тялото си, макар и да бях напълно облечена, и отметнах косата си назад. Надявах се да не изглеждам чак толкова изненадана, колкото всъщност бях.

Ерик отстъпи назад, чудейки се какво да прави с ръцете си, и накрая се поклони рязко. Жестът му беше толкова скован и непохватен, че не можах да сдържа смеха си.

Той се поусмихна и поклати глава. Беше по пижама — долнище на сини райета и обикновена памучна тениска — и също като мен скиташе бос из двореца.

— Защо си буден по това време? — попитах го аз.

— Откакто обяви кои момчета остават в Елита, Хенри се труди усилено върху английския си. А и държи да е максимално подготвен за утрешната ви среща. Приключихме работа едва преди няколко минути и се бях запътил към кухнята за чай с мед. Медът уж подобрявал съня. — Изстреля всичко с тих, припрян глас, сякаш се притесняваше да не ме отегчи.

— Така ли? Май ще го изпробвам утре. Аз пък отивах към кухнята за кафе.

— Ваше Височество, имам ви за изключително интелигентна жена, затова с неудобство ви съобщавам, че кафето няма да ви помогне

да заспите. Ни най-малко.

Изкисках се.

— Знам. Мислех да поработя. Не мога да заспя, затова реших поне да съм полезна с нещо.

— Сигурен съм, че винаги си полезна. Дори докато спиш.

Сведох глава и тръгнах покрай парапета, а той ме последва надолу по стълбището. Мислех си само колко неугледен ми се беше сторил при първата ни среща, подобно на избледняла сянка на човек. Знаех, че зад скромния му вид се криеше истинският Ерик — остроумен, грижовен и забавен. Въпреки че още не разбирах защо го използва като щит, бях наясно, че има много какво да покаже на света.

— Как се справя Хенри? С уроците по английски?

Той сви рамене и хвана ръце зад гърба си.

— Добре. Но не особено. Онова, което ти казах преди, още важи с пълна сила; далеч не е готов за нормален разговор. Но има такова желание, че полага максимални усилия. — Той кимна, сякаш оценяваше работата им наум. — Прощавай, трябваше да попитам по-рано. Как са родителите ти? Разбрах, че майка ти е в съзнание и вече се възстановява.

— Така е, благодаря. Днес трябваше да я качат в стаята ѝ, но нивото на кислорода в кръвта ѝ беше нестабилно и решиха за всеки случай да я задържат още една нощ в болничното крило. А татко продължава да спи на кушетка до нея.

Ерик се усмихна широко.

— Сватбеният обет повелява „в здраве и болест“, но е друго да го видиш в действие.

Кимнах.

— Честно казано, понякога ме плашат. Струва ми се невъзможно да намеря любов като тяхната.

Той се подсмихна.

— Невъзможно е да знаеш всичко за нечия връзка, дори за тази на родителите ти. Особено за тази на *родителите* ти — добави той, сякаш вече беше обмислял въпроса относно собственото си семейство. — Гарантирам ти, че ѝ е подарявал поне един несполучлив коледен подарък, с което си е спечелил цял ден мълчание.

— Не ми се вярва.

Ерик не отстъпи от позицията си.

— Трябва да приемеш, че нищо не е свършено, колкото и да си въобразяваш, че е така. Брат ти си намери възлюбена и скоропостижно се ожени за нея, но няма да се учудя, ако сега не може да спи от хъркането ѝ.

Покрих устата си с длан, но не достатъчно бързо, че да заглуша смеха си. Просто си представих горкия Арън с възглавници върху ушите.

— Напълно възможно е — увери ме Ерик, видимо доволен, че е успял да ме разсмее.

— Току-що съсипа представата ми за Камил! Как ще я погледна сериозно в очите при следващата ни среща?

— Не е нужно — отвърна простичко той. — Посмей се. Сигурно мнението ти за всички е донякъде погрешно.

Поклатих глава с въздишка.

— Вероятно си прав. Което допълнително затруднява работата ми.

— Като Избора например?

— Понякога ми се струва по-лесно да се справя с цяла зала политици, отколкото с шест момчета. Покрай всяко нещо, което съм научила до момента, сигурно има поне десетина други неща, които съм пропуснала.

— Значи, разчитааш главно на инстинкта си?

— Почти напълно.

— Е, за Хенри обаче той не те е излъгал. Толкова е добър, колкото изглежда. Но предполагам вече го знаеш, щом го задържа в Елита.

Долових нещо странно в тона на гласа му, леко огорчение може би.

Сключих ръце умислено и чак тогава осъзнах, че бяхме подминали кухнята. Но винаги можех да се върна, ако още ми се пиеше кафе.

— Положението ми е доста оплетено. По традиция не ми се полага Избор. В миналото принцесите са били омъжвани по политически съображения, но родителите ми не искаха да ми причиняват такова нещо. Затова е малко страшно да се озова в стая, пълна с момчета, от които трябва да избира партньора си за цял живот.

А и мога да разчитам само на шепа впечатления за тях и надеждата, че никой няма да ме подведе.

Осмелих се да надзърна към него и ми се стори някак угрижен, с вгълбено изражение на лице.

— Наистина звучи невероятно плашещо — отбеляза бавно той. — Изненадвам се, че играта е давала толкова добри резултати в миналото. Дано не прозвуча грубо, но ми се струва малко несправедлива.

Кимнах утвърдително.

— Точно това казах и аз, когато родителите ми дадоха идеята. Те обаче настояха да опитам, така че...

— Значи... идеята не е била твоя?

Замръзнах.

— Искаше ли да участваш изобщо?

Когато те хванат в лъжа, по гърба ти обикновено пропълзва студена тръпка. Лошото в случая беше, че вестниците отдавна загатваха подобно нещо и доста хора се досещаха как стоят нещата.

— Ерик, това трябва да остане между двама ни — пророних тихо, по-скоро като молба, отколкото като заповед. — Признавам си, в началото не исках да имам нищо общо с Избора. Но сега...

— Сега си влюбена? — попита той с любопитен, но и леко горчив тон.

Засмях се.

— По много начини бих описала състоянието си в момента: привързана, уплашена, отчаяна, замечтана. Много бих се радвала да добавя и „влюбена“. — Замислих се за Кайл и за разговора ни в градината. „Любов“ все още беше твърде силна дума за отношенията ни, пък и не смятах за удачно да споделям за това с Ерик. — Понякога ми се струва, че съм близо, но в момента трябва да се съсредоточа върху Избора. Поради множество причини. И заради много хора.

— Надявам се ти да си една от тях.

— Да, правя го и заради себе си — уверих го. — Просто нещата не стоят точно така, както народът си представя.

Той не отговори. Просто продължи напред, обмисляйки думите ми.

— Не бива да повтаряш разговора ни пред никого. Не мога да повярвам, че току-що ти споделих всичко това. Ако някой си помисли,

че Изборът е шега за мен или просто фасада...

Ерик вдигна ръка.

— Не се притеснявай. Никога не бих предал доверието ти. Предполагам, че не се печели лесно, и в никакъв случай не бих го пропилял.

Усмихнах му се.

— Е, заслужаваш го. Опазвал си и други мои тайни, а и ме измъкна от голяма свада. Освен това ми поднесе цвете, при положение че не беше длъжен.

— Най-обикновено глухарче.

— Въпрос на гледна точка — напомних му и той се усмихна на собствените си думи. — Опитвам се да кажа, че си направил много за мен, и то по своя собствена воля. Отдавна си спечелил доверието ми.

— Радвам се — отвърна протичко той. — Защото можеш да разчиташ на мен за всичко, по всяко време.

Думите му прозвучаха толкова искрено, че ме накараха да спра на място. Ерик ме гледаше с бистрите си очи, чийто ярък син цвят изпъкваше още повече на фона на тъмната му коса.

— Наистина ли? — попитах, макар и да нямах причина за съмнение.

— Разбира се — отвърна той. — Все пак скоро ще станеш моя кралица. За мен е чест да ти служа.

Покашлях се.

— Да. Ъ. Благодаря ти. Успокояващо е да знам, че има поне шепа хора, за чието одобрение не трябва да се боря със зъби и нокти.

Той ми се усмихна топло, напомняйки ми колко хубаво беше да имам човек като него на своя страна.

— А сега извинявай — казах и тръгнах в другата посока, — но трябва да поспя.

Ерик ми се поклони отново.

— Разбира се. Знам, че съм ангажиран с Хенри, но ако има как да съм ти полезен, само дай знак.

Отвърнах му с усмивка и тръгнах към стаята си с опънат като струна гръб.

ОСМА ГЛАВА

— Тази вечер вие ще сте в центъра на бюлетина.

Лейди Брайс кръстосваше пред бюрото ми. Действаше ми успокоително да гледам елегантните ѝ стъпки, докато премисляше всичко. И татко правеше така понякога. Караше ме да се разхождам в градината с него, за да поумува върху някоя бъркотия.

— Знам, че нямам много опит в това, но Гаврил ще ми помага. Пък и ми хрумна как да представя напредъка на Избора.

— Чудесно. Крайно време беше и вие да допринесете с нещо — пошегува се тя. — А като стана дума за Избора, възникна един въпрос. Но още се чудя дали има смисъл да го повдигаме в ефир.

Присвих очи насреща ѝ.

— Какво става?

— Ами — подхвана тя. — Мерид Илеа участва в едно радиопредаване вчера. Записали сме го, ако искате да го чуете, но в общи линии стана ясно, че е посетил двореца и ви е изпратил цветя.

— Е, и?

— Попитаха го дали това значи нещо.

Загледах я недоумяващо.

— Но в момента тече Изборът. Как...?

— Той отвърна по същия начин, но добави и че съжалявал, задето бил загубил връзка с вас. Освен това изтъкна колко красива и интелигентна сте станали.

Лейди Брайс вдигна вежда, а аз усетих лека тръпка в стомаха си.

— Така ли е казал?

Тя кимна.

— Защо изобщо го обсъждаме?

Опитах да укротя дишането си.

— Трябва да знаете, че медиите тръбят за срещата ви. Кое то може да доведе до две неща: да опорочи Избора или...

— Как може да го опорочи?

— Ами, ако излезе, че игнорирате кандидатите заради него...

— Ясно. Кое е второто нещо?

— Стига да имате желание, може да включите и него в играта.
Засмях се.

— Правилата на Избора са доста строги. Не мисля, че мога да добавям участници, когато ми скимне.

Тя сви рамене.

— Мерид е обществена фигура.

— Съветваш ме да го приема като кандидат?

— Не. Съветвам ви да имате предвид, че медиите са разгласили за познанството ви и трябва да сте внимателна в контактите си с него. И с Елита.

— Няма да ми е трудно. Особено при положение че почти не съм контактувала с него. Не искам да застрашавам процеса по никакъв начин. Вече доста пъти го направих неволно, а държа народът да е наясно, че Изборът е важен за мен. Не съм насърчавала Мерид и не смятам, че има смисъл да обсъждам отношенията ни по време на бюлетина.

— Ясно.

— Добре.

Само в моя живот един благороден жест на състрадание можеше да се изопачи в нещо скандално.

— Не се сърдете за следващия ми въпрос, но с какъв тоалет възнамерявате да се появите довечера?

Сведох поглед към тялото си.

— Нямам представа. Напоследък не ми остава време да мисля за облеклото си.

Тя огледа дрехите ми.

— Сигурно ще ви прозвучи обидно, но повярвайте ми, не искам да ви засегна. Мисля, че трябва да направите следващата стъпка. Имате чудесен вкус и моделите ви са прекрасни, но е време да спрете да се забавлявате с избора си на дрехи и да започнете да се обличате в подкрепа на думите си.

Заболя ме при мисълта, че трябва да разруша имиджа, който си бях изградила, и да подчиня стила си на хорските вкусове.

— Разбирам. Какво предлагаш?

Тя скръсти ръце умислено.

— Бихте могли да облечете някоя от роклите на майка си.

Погледнах към часовника.

— Ако тръгна веднага, ще успея да избира някоя. Но само Нийна е способна да я преправи достатъчно бързо, а тя се занимава с графика ми за идната седмица. Освен това имам обедна среща.

Лейди Брайс плесна радостно с ръце.

— Ооооо!

— Боже! Сякаш не ми беше достатъчно, че баба нарече Фокс „голям сладур“.

Тя скръсти ръце и се засмя.

— Сериозно?

— Тази жена е неудържима.

— Сигурно е семейна черта. Побързайте. Отивайте да си избирате рокля.

— Добре. Прати ми Хейл. Бива си го колкото Нийна, пък така ще разберем дали е и толкова бърз. И още нещо: направи ми конспект за довечера. Страх ме е да не си глътна езика в ефир.

— Дадено.

Изхвърчах в коридора, молейки се мама още да е в болничното крило, защото щеше да ми е страшно неудобно да я безпокоя, докато си харесвах рокля в стаята ѝ. Но бях сторила само две крачки, преди да видя Гънър. Той скочи от пейката и ми се поклони.

— Здравей. Всичко наред ли е? — попитах, като го доближих.

— Да — отвърна той. — Е, като изключим това, че съм на път да извърша нещо много глупаво и сърцето ми ще се пръсне.

— О, моля те, недей. Затрупана съм с глупости.

Той се засмя.

— Не, спокойно. Просто... исках да те помоля за нещо.

Вдигнах вежди.

— Добре — отвърнах предпазливо. — Имаш две минути.

Той преглътна звучно.

— Добре, ох. Много съм поласкан, че ме задържа в Елита. Накара ме да повярвам, че съм изпъкнал с нещо в очите ти, макар че нямам представа с какво.

Свих рамене.

— Стихотворението ти ме разсмя. Смехът е важен.

Той се усмихна.

— Съгласен съм, но това само доказва, че логиката ми е вярна.
— Чудеше се къде да сложи ръцете си от притеснение. — Просто напреднахме с играта, а ти си толкова заета и нито веднъж не сме се срещали насаме, затова се питах доколко имам шанс да спечеля.

— Справедлив въпрос. Но в момента не мога да ти отговоря. Има толкова много фактори.

— Именно — отвърна ентусиазирано той. — Затова ще ти отправя една нелепа молба. Може ли да те целуна?

Отстъпих назад.

— Моля?

— Не бих го направил без твое желание. Но мисля, че една целувка може да разкрие много. И ще е достатъчна да разберем дали си струва да продължаваме напред.

Молбата му прозвуча някак мило. Сякаш, въпреки че по всички вестници ме имаше снимана как целувам Кайл, не ме смяташе за момиче, което би целунало всеки. Явно елиминацията на Джак го подтикваше да действа внимателно. А това само по себе си ме правеше по-склонна да изпълня желанието му. Но имах чувството, че щеше да е глупаво от моя страна да рискувам загубата на кандидат от Елита, без дори да опитам да го опозная по-добре.

— Възможно е да станеш принц. Да имаш повече пари, отколкото са ти нужни, да станеш толкова известен, че дори хората без телевизори да познават лицето ти. Наистина ли си готов да заложиш всичко това за една целувка?

— Готов съм да заложа твоето и моето щастие.

Поех си дъх замислено.

— Добре.

— Да?

— Да.

След като привикна с мисълта, Гънър сложи ръка на кръста ми. После сведе лице до моето, но спря на няколко сантиметра и се разсмя.

— Малко е странно.

— Чакам ви, сър.

Той се усмихна тъкмо преди устните ни да се докоснат. Имаше много хубави неща в целувката ни. Устата му не беше скована и не опита да пхне езика си в гърлото ми. Освен това ухаеше доста

приятно, макар и не на канела или цветя... или друго познато нещо. В общи линии ми хареса.

Но самият факт, че давах оценка на целувката ни, докато се случваше...

Гънър се отдръпна от мен и стисна замислено устни.

— Май не, а?

Той поклати глава.

— Не се получи. Но не че беше зле!

— Просто не беше чак толкова добре.

— Именно. — Като че ли го заля облекчение. — Много ти благодаря, че се съгласи на този експеримент, но мисля, че е време да си вървя у дома.

Усмихнах се.

— Сигурен ли си? Може да останеш за бюлетина и да си тръгнеш сутринта.

— Не. — Той се засмя свенливо. — Имам чувството, че ако остана, ще започна да се разубеждавам. Ти може и да си най-красивото момиче, което някога ще срещна, но... не мисля, че си подходящата за мен. А не искам да намеря доказателство за обратното, при положение че толкова време се убеждавам, че е малко възможно.

Протегнах ръка.

— Уважавам решението ти. Желая ти успех.

Гънър стисна ръката ми.

— И аз на вас, Ваше Височество.

Гънър се отправи към стълбището и в този момент видях един прислужник да води Хейл към стаята на мама. Махнах му да дойде при мен, а той впери очи в отпадналия ми ухажор.

— Каква работа имаше Гънър тук? — попита Хейл.

— Важно решение. Ела с мен. Трябват ми ръцете ти.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Излязох от дрешника на мама, облечена с избраната от двама ни рокля. Повдигнах леко горната ѝ част, за да изглеждам по-благоприлично.

— Благодаря ти, че ми помагаш — казах на Хейл, който веднага се зае да я подръпва тук-там и да я тропосва с карфици.

— Шегуваш ли се? Та аз подготвям тоалета на бъдещата кралица. Направо съм на седмото небе от щастие. — Той подръпна плата още малко, следейки резултата в огледалото. — Е, не е същото като да ти направя мой модел рокля, но и това ще е впечатляващо попълнение в автобиографията ми.

Изкисках се.

— Просто ми е съвестно, че ангажирах целия ти следобед.

— Да ти кажа, понякога ни е скучно в Мъжкия салон. Сигурен съм, че Кайл би дошъл да ми прави компания, докато работя. Иън също.

— Иън — изненадах се аз. — Трудно ми е да си представя, че би общувал доброволно с някого.

Хейл се усмихна.

— Такъв си е. Но май започна да се поотпуска. Понякога говори с мен и с Ерик. Навярно защото той не му е конкуренция.

— Предполагам. Май не е дошъл тук, за да среща нови приятели, но не мисля, че е възможно да минеш през целия процес, без да се сближиш с някого. Прекалено трудно е. Колкото и да ми е напрегнато на мен самата, знам, че и на вас не ви е леко.

— И все пак ние сме по-облагодетелствани — отвърна той и намигна на отражението ми в огледалото.

Килнах глава.

— Знам ли. Колкото повече се замислям по въпроса, толкова по-тъжно ми става, че накрая ще трябва да отпратя всички ви... без един. Ще ми липсват.

— Хрумвало ли ти е да си направиш харем? — попита делово Хейл.

Превих се на две от смях и една карфица ме боцна в кръста.

— Ох!

— Извинявай! Не бива да се шегувам, когато има толкова игли наоколо. — Той мина пред мен и аз заставах мирно, наблюдавайки очите му, аналитичния поглед в тях. Сигурно и аз оглеждах по същия начин скици, проектозакони и понякога дори хора. — Мисля, че тук трябва да я постесним. Убедена ли си, че кралицата няма да има нищо против? На някои места ще се наложи рязане.

— Не се безпокой. Имаш пълно разрешение да кълцаш където сметнеш за нужно.

— О, това ме кара да се чувствам толкова важен.

— Е, така си е. Помагаш ми да изглеждам като водач на народа тази вечер. Нужни са хиляда дребни нещица, за да го постигна, така че съм ти задължена.

— Добре ли си?

Вдигнах поглед, без да осъзнавам колко сериозен беше станал тонът ми.

— Да. Просто понякога ми идва в повече. Но се старая да се държа.

Хейл взе една карфица от кутийката, която ни беше оставила прислужницата, и ми я подаде.

— Използвай я следващия път, когато имаш чувството, че всичко се разпада. Ще помогне, обещавам.

Поех я бавно и я завъртях между палеца и показалеца си. Поне за момента му вярвах.

Хенри дойде точно навреме. Влетя в приемната, сякаш през последните петнайсет минути едва се беше сдържал да не хукне към долния етаж. Прескочи церемониалностите, директно хвана ръцете ми и ме целуна по бузата, разсмивайки ме за пореден път.

— Здравей днес!

Усмихнах се.

— Здравей, Хенри.

Ерик, който стоеше зад него, се поклони и аз му кимнах в отговор.

Хванах Хенри под ръка и го поведох към масата. Бяха ни приготвили две близки места и едно по-отдалечено.

— Заповядай — покани ме Хенри, като дръпна стола ми.

Седнах, а той се спусна нетърпеливо към другата страна на масата, за да заеме мястото срещу мен... след което разговорът рязко спря. Махнах капака от чинията си, за да последват примера ми. След няколко мълчаливи хапки реших да разсея напрежението.

— Как е семейството ти? — попитах Хенри. — Сестра ти?

— *Miten on Annika?* — каза той, обръщайки се към преводача си за потвърждение. Ерик кимна и усмихнат до уши, Хенри върна вниманието си към мен. — Добре. Тя много добре. Липсва.

Отвърнах му с тъжен поглед и кимнах.

— Напълно те разбирам. Нямах представа колко ми се иска Арън да беше при мен.

Той се наведе към Ерик със спокойно изражение и изслуша бързия превод на отговора ми.

— Твоя майка? Добре тя? — поинтересува се после с видимо усилие.

— Да, слава богу. Вече се възстановява в собствената си стая.

Ерик отново му се притече на помощ. Продължихме в този дух още няколко минути, но колкото и труд да беше вложил в изучаването на английския, Хенри изглеждаше не по-малко напрегнат от мен. Чувствах се ужасно. Разговорът ни протичаше толкова сухо. Едно беше да използваш услугите на преводач с някой чуждестранен посланик, а съвсем друго с човек, който живееше в дома ми. Макар и на Хенри да не му оставаше много време в двореца, ми се искаше да говоря с него, само с него, поне от време на време.

— Ерик, в какви отношения е Хенри с останалите момчета от Елита? С твоя помощ ли си общуват?

Той се понадигна в стола си.

— Главно. Хейл и Кайл успяха да научат няколко думички.

— А останалите?

Той стисна гузно устни, сякаш се притесняваше да не очерни името на другите кандидати.

— Гънър проявява известен интерес към него, Фокс също, но като че ли не искат да приемат предизвикателството. Контактите с него изискват доста работа. А Иън говори с мен, но дори не се опитва да подхване разговор с Хенри.

Въздъгнах тежко, докато през главата ми прехвърчаха няколко идеи.

— Как ти звучи да изнесеш на всички ни малък урок по фински утре сутринта?

Ерик вдигна вежди.

— Наистина ли?

— Абсолютно. Несправедливо е само Хенри да се мъчи.

Като чу името си, Хенри стрелна очи към мен. Определено следеше разговора ни по свой собствен начин, но се зарадвах, че сам разбра какво съм намислила.

Ерик заговори бързо на фински и очите на Хенри светнаха още повече.

— И аз говоря? Говори? — попита въодушевено, сякаш готвехме парти, а не урок.

— Разбира се — отвърнах и Хенри засия от радост, видимо замислен върху участието си в предстоящото събитие.

— Май му направи много приятна изненада — коментира Ерик.

— Съжалявам, че не се сетих по-рано. Така ще улесним всички.

— Дано. Въпреки това ще наблегна на уроците по английски. Нямам особено желание да участвам в бюлетина отново.

Направих физиономия.

— Не беше толкова зле.

— Беше ужасно! — Той поклати глава и ме посочи с вилицата си. — Майка ми не спира да говори за това. „Какъв си ми хубавичък! Защо не се усмихваш повече?“ Кълна се, влудяващо е.

— И обвиняваш мен за това? — попитах аз с престорено възмущение.

— О, да. Теб обвинявам! Не обичам да ме снимат.

Той потрепери. Радвах се, че не изглежда истински ядосан, въпреки че усещах колко сериозно говори.

Засмях се, а той заби смутен поглед в чинията си и се усмихна. Чак в този момент осъзнах, че на Хенри му се налагаше да гледа как си

приказвам с преводача му, и то когато трябваше да съм на среща с него самия.

— Знаеш ли, Хенри, може да организираме цял ден на Суендуей и да ни научиш как да готвим прочутата ти супа.

Ерик му преведе и Хенри отново заликува.

— *Kalakeitto!* – възкликна той.

Много неща ми бяха любопитни около Хенри. Искях да узная повече за семейството му, особено за сестра му. Дали би му харесало да живее в двореца и да работи с мен, или го притесняваше това, че може да има още неприятни моменти като парада, както и че щеше да му се налага да ме брани от гневните тълпи до края на живота си. Искях да го попитам за целувката ни в кухнята, дали бе мислил много за нея, или я беше отписал като недоразумение.

Но докато не намерехме начин да задам въпроса си насаме, а не чрез Ерик, това беше изключено.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Роклята беше червена. Мама не я беше обличала от години и отчасти това ме накара да избира точно нея. Хейл скъси дългите дантелени ръкави до лактите ми и премахна няколко от долните й пластове, за да пада по-естествено по тялото ми. Наистина някои от промените бяха необратими, но резултатът беше толкова впечатляващ, че дори мама да си я поискаше обратно, вероятно щеше да я носи и така.

Елоиз вдигна косата ми в семпъл кок, украсен с плитки, а аз си избрах тиара с рубини и сякаш цялата пламнах.

Наистина изглеждах прекрасно. Знаех го и бях благодарна на всички, които ми помогнаха да постигна излъчването на жена, в чиито ръце можеше да бъде поверено бъдещето на страната. Изглеждах възрастна, по-възрастна, отколкото се чувствах, и видът ми някак подходеше на поведението, което вече трябваше да спазвам. Въздъхнах, опитвайки да свикна с роклята. Моментът налагаше да се превърна в тази жена.

Подръпвах червения плат оттук-оттам, когато Джоузи влезе в студиото.

— Роклята ти е превъзходна — възкликна тя и докосна сатена.

Аз продължих да я опъвам.

— На майка ми е.

— Съжалявам за нея, между другото — рече тихо Джоузи. — Май не съм ти го казвала още.

Преглътнах.

— Благодаря, Джоузи. Много мило.

— Знаеш ли, след цялото това напрежение не е лошо да организираме едно парти.

От гърлото ми се изтръгна нещо като смях.

— Малко съм ангажирана в момента. Може би... след като нещата се поуталожат.

— Аз ще се заема! Просто ще поговоря с няколко прислужнички и ще скалъпим нещо до седмица.

Извърнах поглед от огледалото.

— Както казах, малко по-натам.

Отдалечих се от нея, за да се съсредоточа.

Тя обаче тръгна след мен, решена да постигне своето.

— Но защо? Не е ли редно да отпразнуваш случая? Така де, все пак си кралица и...

Завъртях се гневно към нея.

— *Не съм кралица.* Тази титла принадлежи на майка ми, която едва не *умря*. Фактът, че така лесно забравяш тази подробност, обезсмисля съчувствените ти думи отпреди малко. Толкова ли не разбираш, Джоузи? Да не мислиш, че работата ми се състои само в перчене с хубави рокли и галавечери?

Тя замръзна на място и стрелна очи из стаята, за да види дали някой не ни гледа. Нямах намерение да я унижавам. Дори я разбирах донякъде. Неотдавна и на мен самата нищо не ми носеше повече радост от причина да съставя списък с гости; неотдавна и аз възприемах работата на кралицата като вечно перчене с хубави рокли и ходене по галавечери...

Въздъгнах.

— Не исках да те обидя. Но би било неуместно да организирам парти, при положение че майка ми още се възстановява. Моля те, прояви малко разбиране, колкото и да сме се карали в миналото. Просто опитай да се поставиш на мое място.

Тя се нацупи.

— Та аз само това искам. Естествено, теб те интересува единствено когато може да ти е от полза.

Идеше ми да ѝ откъсна главата. На коя част от живота ми в момента можеше да завиди? Както и да е, сега трябваше да се съсредоточа върху бюлетина.

— Извинете? — провикнах се на една прислужничка. — Ще отведете ли госпожица Джоузи в стаята ѝ? Поведението ѝ тази вечер ме изнервя, а трябва да съм спокойна за предаването.

— Да, Ваше Височество.

Прислужницата се обърна ведро към Джоузи, без да взима под внимание личните ни дразги.

— Мразя те — изпуфтя Джоузи.

Аз ѝ посочих вратата.

— Добре, но това можеш да го правиш и от стаята си.

Дори не изчаках да видя дали ще се подчини. Тръгнах към мястото си и веднага забелязах, че сцената е устроена по-различно отпреди: скамейките за Елита бяха от едната страна, а моят стол — срещу тях.

Докато се взирах в тъжния самотен стол, Кайл дойде до мен.

— Каква беше тази сцена с Джоузи?

Усмихнах се и запърхах с мигли.

— Нищо, миличък. Просто се замислих сериозно доколко я искам за зълва.

— Малко е раничко за това.

Засмях се.

— Не, просто имахме... недоразумение. И ми е леко гузно, защото я разбирам. Но ми се ще и тя да разбере мен.

— Не знам дали е възможно. Джоузи мисли само за себе си. А случайно да си виждала Гънър?

Присвих очи.

— Тръгна си днес следобед. Не дойде ли да се сбoguва с вас?

Кайл поклати глава.

Отидох при останалите момчета, които изправиха гърбове, като ме видяха да наближавам.

— Гънър да се е сбoguвал с някого от вас?

Всички момчета поклатиха недоумяващо глави, с изключение на Фокс, който се покашля.

— Отби се при мен. Гънър е малко сантиментален и щеше много да се разчувства от дългото сбoguване. Просто ми каза, че не му било тук мястото и имал позволенията ти да си тръгне.

— Така е. Разделихме се съвсем по приятелски.

Фокс кимна.

— Май се опасяваше, че ще се разколебае, ако остане за по-дълго. Помоли ме да предам на всички, че много ще му липсват. — Той се усмихна. — Свестен човек.

— Така си е. Но и вие обмислете думите му — призовах ги, поглеждайки всеки в лицето. — Тук става въпрос и за вашето бъдеще,

не само за моето. Не оставайте тук за нещо, с което не бихте успели да се справите.

Кайл кимна замислено. Хейл ми се усмихна широко. Иън запази типичното си равнодушие, а Хенри слушаше превода на Ерик с объркано изражение.

Сигурно бих прекарала цялата вечер в разсъждения около реакцията на всеки от тях, но все пак ме чакаше предаване на живо.

— Хейл — прошепнах, сочейки към роклята. — Благодаря ти.

— Разкошна — оформи той с устни.

Знаех, че говори искрено, и опитах да заема по-достолепна стойка. Искях да се представя подобаващо на роклята, която носех.

Камерите заработиха и аз отправих възможно най-сърдечен поздрав към народа.

— Ще започна с новина около събитието, което най-много ви интересува. Майка ми е добре. В момента се възстановява в собствената си стая и баща ми е неотлъчно до нея. — Опитах да не мисля за стойката си и за това къде да дяна ръцете си. Вместо това си представих родителите ми, които несъмнено гледаха бюлетина по пижами, заобиколени с одобрена от докторите храна. Картината извика усмивка върху лицето ми. — Всички знаем колко истинска е тяхната любовна история. Макар че не ми беше особено лесно да заема поста на баща ми. Брат ми Арън, настоящият принц-консорт на Франция, също е доказателство за силата на съкровената любов. Получихме вест, че се чувства отлично на новата си позиция и вече може да се нарече един щастлив съпруг. — Усмивката отново превзе лицето ми. — В което не намирам нищо изненадващо. Всеотдайността му към принцеса Камил винаги е била непреклонна, независимо от разстоянието помежду им, и дори не мога да си представя колко е щастлив да бъде с нея във всеки един момент. Що се отнася до състоянието на страната ни — колкото и да не ми се искаше, сведох поглед към бележките си, — част от безпокойството, което ни обземаше напоследък, отшумя през изминалите седмици. — От една страна, това беше самата истина, но ако говорех за личното си безпокойство, носът ми трябваше да расте с всяка дума. — Като се има предвид колко усилия е вложил баща ми в постигането на мира,

мисълта, че най-сетне е възможно да го осъществим, ме радва неимоверно.

Засегнах всяка планирана тема — бюджетния проектозакон, предстоящото откриване на сондажния проект и промяната в съвещателния съвет, която накара няколко души в студиото да настръхнат, а като приключих, огледах публиката в търсене на някои важни лица. Лейди Брайс и генерал Леджър кимнаха одобрително. Баба нервничеше, отегчена от проточилата се новинарска част на бюлетина; сигурно чакаше само да чуе разговора с момчетата. А Ерик ми се усмихна доволно от мястото си до сцената.

— Ваше Височество — поклони ми се Гаврил. — Позволете да кажа, че предвид обстоятелствата, заради които се озовахте на този пост, се справяте фантастично.

— Благодаря ви, сър.

Нямах представа доколко искрена е похвалата му, но навярно, чувайки думите му, доста хора щяха да се замислят по въпроса.

— Но ми е чудно, след като се трудите толкова усърдно, останали ви време за младите ни господа? — попита той и кимна към Елита.

— Малко.

— Наистина? Има ли какво да споделите с нас?

Той размърда многозначително вежди и отново се замислих колко различна беше сценичната му персона от истинския Гаврил. Беше шоумен, и то най-добрият.

— Да, но за да е по-забавно... няма да споменавам имена.

— Няма да споменавам имена?

— Ето например един от участниците ни напусна днес — казах аз, макар и да съзнавах, че точно тази загадка щеше да се разбули само след няколко секунди. — Нека добавя, че скъпият ни бивш ухажор си тръгна в подобаващо настроение.

— О, интересно! — отбеляза Гаврил. — Тази игра ми харесва! Да чуем още.

— Ами, днес един от кандидатите ми поднесе подарък от скъпоценен метал.

— Я виж ти! — възкликна Гаврил и заоглежда ръцете ми за пръстен.

Аз ги вдигнах пред камерите.

— Не, не е златен. А стоманен. Получих шивашка карфица. Но повярвайте, много ми е скъпа.

Из публиката и Елита се разнесе смях, а аз се надях сценката да се е получила също толкова очарователно на малкия екран.

— Моля ви, кажете, че имате поне още една изненада за нас — подкани ме Гаврил.

— Да, има — успокоих го аз. — По-рано тази седмица един от кандидатите ни ми заяви, че определено не бил влюбен в мен, а аз му отвърнах, че чувствата ни са взаимни.

Гаврил ме гледаше ококорено.

— А случайно именно той да ни е напуснал?

— Не. Точно това е интересното. Не сме влюбени един в друг, но нямаме никакво желание да се разделяме.

Свих закачливо рамене и се усмигнах, заслушана във въздишките и кикота, носещ се из студиото.

— Е, сигурен съм, че голяма част от зрителите ни щебудуват цяла нощ, мъчейки се да отгатнат за кого говорите, но ще сме ви много благодарни за малко по-конкретна информация.

— Можете да се обърнете към момчетата за такава.

— Добра идея. Позволявате ли да разпитам младите ни хубавци?

— Разбира се — отвърнах с усмивка, доволна да се отдръпна от фокуса на вниманието поне за един прекрасен момент.

— Добре, да започнем от долния ред. Сър Фокс, как се чувствате?

— Прекрасно, сър. Благодаря.

Той се поизправи на мястото си и се усмихна широко.

— Народът разбира, че принцесата е подложена на голям стрес в последно време и дните ѝ са много натоварени, затова срещите на четири очи спаднаха драстично — отбеляза благосклонно Гаврил.

— Да, и преди това беше впечатляващо да наблюдаваме усърдната ѝ работа, а фактът, че се нагърби с още повече през последните дни... е наистина вдъхновяващ.

Килнах глава и в тялото ми се разля приятна топлина. Вдъхновяващ? Колко мило.

Гаврил кимна в знак на съгласие.

— Предвид всичко това, бихте ли ни разказали нещо интересно от преживяванията ви с принцесата?

По лицето на Фокс мигновено изплува усмивка.

— Като че ли взаимоотношенията ни достигнаха върха си след прочутото спречкване, когато Бърк си отиде у дома. Тя дойде да говори с мен и беше толкова откровена за надеждите си. Освен това изслуша и моите. Смятам, че това е една страна от нея, която малцина имат привилегията да зърнат. Вярно, невъзможно ѝ е да обикаля от врата на врата и да отделя на всеки по час от времето си... но когато е с теб, присъства цялостно. Наистина те слуша.

Бях запомнила с топли чувства онази вечер с Фокс, но не съзнавах колко е била значима и ценна за него.

Кайл вдигна ръка.

— Съгласен съм с Фокс. Всички знаят, че с Ид... ъ... с принцесата се разбираме отскоро. Още от началото на новото ни приятелство усещам, че изслушва с интерес всичките ми тревоги и надежди.

— Например? — подкани Гаврил.

Кайл сви рамене.

— Е, не е нищо вълнуващо, но съм много увлечен по архитектурата, а принцесата отдели време да разгледа скиците ми. — Той вдигна пръст, сякаш току-що се беше сетил за нещо. — И то при положение, че бяхме пийнали малко вино и несъмнено я бях поотегчил.

Всички захихикаха, а аз се усмихнах на Кайл. Сценичните изяви му се отдаваха с такава лекота, вечно имаше да каже по нещо хитроумно. Това ми даваше още по-голяма увереност, че не съм сбъркала, като съм му разкрила чувствата си.

За да не прекъсва добрия ритъм на разговора, Гаврил отиде при Иън.

— Сър Иън, може да се каже, че вие сте най-мълчаливият от цялата ни групичка. Имате ли какво да добавите?

Иън запази типичното си равнодушие.

— Наистина не говоря много — съгласи се той, — но държа да изтъкна, че принцесата е изключително съобразителен човек. Макар и вече да сме само петима, не проведе никоя от елиминациите лекомислено. Стига ми да погледна господата от Елита, за да се уверя, че принцесата е направила най-добрия избор както за себе си, така и за народа си. Камерите не можах да уловят настроението в Мъжкия

салон, когато ѝ се наложи да проведе последната елиминация. Във въздуха не витаеше нито капка враждебност. През цялото време се бе отнасяла с нас толкова великодушно, че нямаше как да ѝ се сърдим. Всички изключени кандидати си тръгнаха в добро настроение.

Гаврил кимна.

— А какви смятате, че са вашите собствени шансове? Стигнахте до челната петица!

Естествено, Иън отговори безупречно.

— В ръцете на Нейно Величество съм. Тя несъмнено е най-добрата жена, с която всеки от нас би могъл да се обвърже, затова е нормално да има високи стандарти. Важно е не как аз преценявам собствените си шансове, а какви са нейните лични предпочитания. Когато настъпи моментът, тя сама ще ни ги разкрие.

За пръв път чувах Иън да говори толкова дълго, но веднага се изпълних с благодарност към него. Макар и взаимоотношенията ни да бяха регламентирани и съвсем неромантични, той виждаше толкова добри неща в мен. А може би просто го биваше за актьор.

— Много интересно. Ами вие, сър Хейл? Доколкото си спомням, вие пръв отидохте на среща с принцесата. Как се чувствате в момента?

— Чувствам се голям щастливец — отвърна сърдечно Хейл. — Откакто се помня, я гледам по паради, по телевизията или в списания. — Той ме посочи. — Плашещо красива е, а погледът ѝ може да прогори дупка в теб, ако не внимаваш.

Коментарът му ме опари леко, но беше толкова откровен, че не можах да сдържа усмивката си.

— Но ми се отдаде възможността да вечерям с нея веднъж и успях така да я разсмея, че изплюх питието си.

— Хейл!

Той сви рамене.

— Истината щеше да излезе наяве рано или късно. Защо пък да не я споделим още сега!

Покрих лицето си с ръце, чудейки се какво ли си мислят мама и татко за мен.

— Важното е, че всичко казано дотук за нея е вярно. Упорита е, родена е за водач и да, мисля, че ако си науми, може да изстрелва огън през очите си. — В студиото се разнесе хихикане. — Но освен това е добър, всеотдаен слушател и знае как да се смее. Ама наистина да се

смее. Не знам колко хора ще успеят да го видят, затова се чувствам голям късметлия, че имах тази чест.

Целият разговор с Елита представляваше толкова ярка възхвала на добрите ми качества, че започвах да се чудя дали момчетата не действаха по сценарий. Ако наистина беше така, дължах една огромна благодарност на инициатора.

Когато камерите угаснаха, отидох при Гаврил.

— Благодаря ти. Представи се блестящо тази вечер.

— Винаги съм бил на ваша страна и така ще си остане.

Той ми намигна и продължи по пътя си.

Публиката постепенно се изнизваше от студиото, а аз поостанах малко, изпълнена с гордост. Бях се справила, и то почти сама. Момчетата от Елита бяха фантастични, по-любезни, отколкото можех да се надявам. Мама и татко щяха да са толкова доволни.

— Браво — Кайл праметна ръка през кръста ми. — Първият ти самостоятелен бюлетин отива право в учебниците по история!

— Наистина се опасявах, че ще оплескам всичко, но гледай! — Отскочих встрани и разперих ръце във въздуха. — Цяла съм.

Хейл дойде отнякъде и се изкиска.

— Да не очакваш хората да нахлуят през вратите и да те разкъсат на парчета?

— Кой знае!

Фокс се смееше, а Иън стоеше настрани, макар и с усмивка на лицето. Толкова им бях благодарна. Ако знаех как да изразя признателността си, сигурно щях да ги затрупам с възхвали.

— Вечеря? — предложи Фокс и момчетата закимаха.

Чух Хенри да повтаря развълнувано една и съща дума, която вероятно значеше, че с радост би похапнал. Събрахме се в малка групичка и тръгнахме заедно към трапезарията.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Изпитвах такова задоволство, докато се изкачвахме по стълбището и вървахме по коридора, такова спокойствие и задушевност, че просто нямаше на какво друго да ги отдам, освен на факта, че се чувствах удобно в обкръжението си.

Радостта ми продължи до момента, в който отворихме вратата на трапезарията.

Мама и татко още бяха на горния етаж, а баба се беше оттеглила в стаята си. Остън не се чувстваше добре тази вечер, затова Кадън му правеше компания, а близнакът ми се намираше на цял океан разстояние от мен.

Като видях празната кралска маса, ми се прииска да се скрия някъде.

— Ваше Височество? — загрижи се Ерик и аз вдигнах поглед към тревожните му очи. Имаше нещо успокояващо в тях, нещо, което помнех от драмата в кухнята. Тогава ми се беше сторило, че мога да видя душата му през тях. Дори сега, когато се намирахме сред толкова много хора, кристалночистите му сини очи разсейваха тъгата ми. — Добре ли си? — попита той и по тона на гласа му разбрах, че повтаряше въпроса си.

— Да. Ако обичаш, ще пренесеш ли онези столове от другата страна на централната маса? А ти, Иън, би ли ми помогнал? — Двамата тръгнаха да изпълняват молбата ми. — Хейл, Фокс? Ще вземете ли чиниите?

Аз също се спуснах да местя прибори и чаши. Преди другите да се настанят, аз заех мястото на татко. Кайл седна от едната ми страна, а Хейл — от другата. Фокс, Хенри, Ерик и Иън се наредиха срещу нас и съвсем скоро дългата помпозна маса се превърна в център на уютна вечеря. Аз и момчетата ми.

Когато дойдоха да сервират, келнерите се пообъркаха, изненадани от новата подредба, но все пак успяха да обслужат всички.

Запомнил примера ми от обедната ни среща, Хенри започна да се храни пръв и всичко останали го последваха.

— Е, надявам се, че сте готови за утре — подхванах аз. — Сутринта Ерик и Хенри ще ни изнесат урок по фински.

— Наистина ли? — попита развълнувано Кайл.

Ерик кимна със зачервени бузи.

— Какъв е учебният план? — поинтересува се Фокс.

Ерик вдигна очи към тавана, сякаш още го обмисляше.

— С Хенри решихме да пропуснем обичайните уводни занятия като азбуката например. В нашия случай ще е най-полезно да наблегнем на разговорните ви умения. Затова на първо място ще се научите да питате колко е часът и други подобни.

— Страхотно! — одобри Хейл. — Искаше ми се да понауча още нещо. Чудесна идея, Ерик.

Той поклати глава.

— Идеята е на бъдещата ни кралица. Благодарете на нея.

— Ей — обади се Кайл, привличайки вниманието ми. — Може ли отново да обсъдим невероятното ти представяне на бюлетина? Знам, че и преди си чела новини, но воденето на цяло шоу е истински подвиг.

— Освен това — намеси се Фокс — трябва да отбележим каква чест е да седим тук тази вечер. За всички ни, с изключение на един, това ще е първият и последен път на кралска маса. Незабравимо изживяване.

— Така си е — съгласи се Иън.

Макар и Хенри да не участваше в разговора ни, усещах, че и той се вълнува. Но, естествено, щеше да е по-изненадващо, ако изглеждаше тъжен. Когато Ерик му преведе, той вдигна чаша с думите:

— За Идлин.

Останалите също вдигнаха чаши и повториха тоста му. Аз едва сдържах сълзите си на радост, оставайки напълно онемяла. Не успях дори да им благодаря, но по погледите им си личеше, че го подразбират.

Имаше толкова много хубави неща, върху които да съсредоточи вниманието си народът, но заради голямата елиминация по-рано

същата седмица и напускането на Гънър преди бюлетина, като че ли отново хората се настройваха срещу мен. Поне ако съдех по вестниците. Имах чувството, че не бяха чули нищо от думите на Иън за трудностите, които бях преживяла около това решение. Шепа вестникарски заглавия изместиха цяло живо предаване на заден план.

За моя изненада, до снимката ми под статиите се мъдреше красивото лице на Мерид, заедно с коментар, че е изпуснал шанса си, тъй като Изборът вече беше в ход.

— Дайте ми ги — настоя Нийна, смачка вестниците на топка и ги хвърли в кошчето за боклук. — Май напоследък наблягат не на новините, а на клюките.

— Несъмнено — съгласи се лейди Брайс. — Опитайте да се съсредоточите не върху хорските думи, а върху собствените си постижения.

Кимнах, съзнавайки, че е права. Винаги ми казваше точно онова, което и татко би ми казал, ето защо нещо ме караше да се вслушвам в думите ѝ.

— Просто не знам дали съм способна да се концентрирам върху бъдещите си постижения, докато не овладее общественото мнение. Каквото и да предложа, дори да е нещо, което биха подкрепили, ако инициаторите му са мама или татко, вероятно ще бъде посрещнато с неодобрение. Трябва да си избира съпруг — казах решително. — Сигурна съм, че това ще успокои хорските страсти. Или поне се надявам, защото определено не съм любимка на народа.

— Идлин, това не е...

— Вярно е. Убедена съм, лейди Брайс. Усещала съм го от първо лице. Има ли нужда да ти напомням за парада?

Тя скръсти ръце.

— Добре, хубаво. Не сте любимка на народа. И определено съм съгласна, че намирането на съпруг може да помогне. Върху това ли ще работим днес?

— Поне през следващите пет минути. Вярвам на главата си малко повече, отколкото на сърцето си, затова ми е нужна помощта ви. Да го обсъдим.

Нийна сви рамене.

— Кой заема челна позиция? Кайл? Целият дворец скандира за него. Толкова е сладък и умен... и... боже, ако не го искате, пратете го

на мен.

— Ти нямаш ли си приятел?

Тя въздъхна.

— Хич не обичам, когато сте права.

Засмях се.

— Ще излъжа, ако кажа, че не чувствам връзка с него. Дори му го споделих... но все отлагам. Не знам защо, но не съм готова да го посоча като фаворит.

— Добре — отвърна лейди Брайс. — Кой друг изпъква?

— Хейл. Държи се прекрасно и положи клетва да ми се доказва всеки ден. Досега не ме е разочаровал. А и общуването с него е лесно. Това е една от причините да харесвам и Фокс.

— Фокс е по-атрактивен от Хейл — отбеляза Нийна. — Знам, че звучи повърхностно, но хората обръщат внимание на подобни неща.

— Разбирам, но красотата е субективно понятие. Нали знаеш, че някои хора ни привличат, защото успяват да ни разсмеят, или защото ни се струва, че четат мислите ни? Искам да взема и това под внимание.

Нийна се усмихна.

— Значи, избирате Хейл пред Фокс?

Поклатих глава.

— Не това имах предвид. Просто казвам, че външният вид не е всичко. Трябва да се фокусираме върху други качества.

— Например? — подкани лейди Брайс.

— Ами например върху неизчерпаемия оптимизъм на Хенри. Каквото и да се случва, той сияе от радост. И нито за миг не се съмнявам в чувствата му към мен.

Нийна врътна очи.

— Това е хубаво, но той не знае английски. Изключено е двамата да проведете по-задълбочен разговор.

— Да... вярно е. Но е много мил и би се държал добре с мен. Според Ерик може да проговори езика ни, но ще му отнеме време. Откакто го включих в Елита, учи до полунощ. А и аз сега отивам на урок по фински. Можем да се трудим съвместно, освен това Ерик ще остане колкото е нужно.

Лейди Брайс поклати глава.

— Не е справедливо спрямо Ерик. Той си има семейство, работа. Едва ли е възнамерявал да остава в двореца цели пет години. Ами ако иска да си намери приятелка?

Щеше ми се да ѝ кажа, че греши... но не можех. Ерик не е знаел колко време ще продължи Изборът, когато се е съгласил да дойде, но със сигурност не бе планирал да остане в двореца, докато работодателят му научи английски. А щеше да е егоистично да искат такова нещо от него.

— Би останал. Сигурна съм — успях да скалъпя аз.

Последва мълчание, сякаш лейди Брайс беше наясно, че се заблуждавам, и обмисляше да каже нещо по въпроса. Вместо това обаче просто въздъхна.

— Кой остана? Иън? — попита тя.

— Положението с Иън е малко по-сложно, но повярвайте ми, и той е важен.

Нийна примижа насреща ми.

— Значи... всичките са фаворити?

Въздъгнах.

— Така излиза. Чудя се какво ли значи това: че изборът ми е правилен или грешен.

Лейди Брайс се засмя.

— Правилен. Наистина. Може и аз самата да не разбирам какво харесвате в Иън, нито как ще подходите към Хенри, но всички момчета си имат своите положителни качества. Мисля, че на този етап е най-разумно да ускорим обучението им и да започнем с истинската им подготовка за трона. Това несъмнено ще помогне на някои от тях да заблестят.

— Звучи страшно.

— Но не е. Просто трябва...

Лейди Брайс не успя да довърши мисълта си, защото баба отвори вратата със замах.

— Първо трябва да поискате разрешение — предупреждаваше я с дискретен тон един страж.

Тя продължи към мен.

— Е, момичето ми, време е да си вървя.

— Толкова скоро? — учудих се и я прегърнах.

— Не мога да издържам дълго. Майка ти се възстановява след инфаркт и въпреки това има безочие да ме командори. Знам, че е кралица — призна тя, вдигайки ръце във въздуха, — но аз съм ѝ майка, а това е далеч по-важна титла.

Засмях се.

— Ще го запомня.

— Така и трябва — отвърна тя и щипна бузата ми. — И ако нямаш нищо против, вземи, че си намери съпруг при първа възможност. Все пак по-млада няма да стана, а искам да видя поне едно правнуче, преди да си отида. — Тя погледна корема ми и размаха пръст. — Не ме разочаровай.

— Дооооообре, бабо. Чака ни доста работа, така че тръгвай към къщи и задължително ми се обади, като пристигнеш.

— Разбира се, миличка. Разбира се.

Умълчах се за малко, радвайки се на шантавата ми баба.

Нийна дойде до мен.

— Е, според вас кой от петимата кандидати ще е най-склонен да ви направи бебе? Да добавим ли и този фактор в списъка?

Дори най-свирепият ми поглед не успя да потуши ентусиазма ѝ.

— Не забравяй, че мога да поръчам разстрел по всяко време.

— Може и така да е, но баба ви е на моя страна, така че нямам повод за тревога.

Провесих рамене и се замислих върху нелепото си положение.

— За жалост, Нийна, май си права.

— Не унивайте. Баба ви го казва с добро.

— Ще опитам да го запомня. Е, приключихме ли тук? Чака ме урок по фински.

* * *

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам! — изстрелях, нахлувайки в библиотеката. Момчетата ме посрещнаха с радостни възгласи, а аз дотърчах до свободното място на масата на Хенри, Хейл и Иън. — Дългът ме зове.

Ерик се засмя и сложи малка купчина листове пред мен.

— Извинена си. И не се притеснявай. Не сме стигнали далеч. Прегледай първата страница, а Хенри ще ти помогне с произношението, докато аз проверя как се справят останалите. После ще продължим напред.

— Добре. — Вдигнах първата страница — ксерокопие на негови записки с рисунки в полето — и се усмихнах. Първата ни задача беше да се научим да броим до дванайсет, за да казваме колко е часът. Още като прегледах простичкия урок, ме обзе смущение. Притесняваше ме най-вече това, че в думите нямаше достатъчно гласни, а малкото налични се появяваха на най-неочаквани места. — Така... — Проточих, гледайки първата дума: *yksi*.

— *Юкси?*

Хенри се изкиска и поклати глава.

— Казва се *йоок-си*.

— *Йоокси?*

— Да! Други, други — подкани ме той и макар далеч да не се справях добре, беше хубаво някой да хвали усилията ми. — Произнася се *как-си*.

— *Как-си... какси.*

— Добре, добре. Сега е *колме*.

— *Кулме* — опитах аз.

— Неее — рече търпеливо той. — *Кол-ме*.

Опитах отново, но не ми се получи. Числото три ми създаваше големи затруднения. Кавалер, както винаги, Хенри се приведе напред, готов да ми отдели толкова време, колкото ми бе нужно.

— Произнася се „о“. *Кол-ме*.

— О. О — повторих аз.

Той вдигна ръка и сложи нежно пръсти на бузите ми, за да промени формата на устата ми, но успя само да ме погъделичка. Усмихнах се широко, неспособна да произнеса правилно дори един звук. Той обаче не пусна лицето ми. След малко хуморът напусна очите му и веднага разпознах изражението в тях. Бях го виждала и преди в кухнята, когато ми беше вързал ризата си вместо престилка.

Беше толкова пленителен, че напълно забравих за останалите хора в стаята.

Докато Ерик не пусна една книга върху съседната маса.

— Отлично — коментира той и аз се отдръпнах бързо от Хенри, молейки се никой да не е забелязал случилото се помежду ни. — Май всички се справяте с числата, затова ще опитаме да ги използваме в изречение. Ако погледнете на дъската, ще видите един писмен пример. Но както всички се досещате, произношението е малко сложно.

Момчетата се засмяха, явно затруднени от числата не по-малко от мен самата... и явно твърде погълнати от урока, за да забележат, че с Хенри почти се бяхме целунали. Съсредоточих погледа си върху дъската, мъчейки се да мисля за звуковия състав на думите пред мен, вместо за близостта на Хенри.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Обядът беше първият свободен момент за деня и знаех, че трябва да използвам времето за овладяване на щетите. Когато след урока ни по фински всички тръгнаха към трапезарията, аз се върнах в кабинета си и извадих визитната картичка на Мерид от чекмеджето на бюрото. Забелязах, че е напечатана върху скъпа хартия, и се зачудих с какво ли се занимаваха родителите му сега. Явно се справяха добре, накъдето и да ги беше отвел животът.

Набрах номера, макар че донякъде се надявах да не вдигне.

— Ало?

— Да, ъ, Мерид?

— Идлин, ти ли си?

— Да. — Незнайно защо се притеснявах и подръпвах дрехите си, въпреки че нямаше как да ме види. — Удобно ли е?

— Разбира се. Как мога да съм ви от помощ, Ваше Височество?

— Просто исках да ти кажа, че прочетох разни спекулации около взаимоотношенията ни в пресата.

— О, да. Съжалявам за това. Знаеш колко обичат да преувеличават.

— Да — почти възкликнах аз. — И исках да ти се извиня. Наясно съм какво влияние може да окаже върху нечий живот връзката с моя и съжалявам, че те подлагам на такова нещо.

— А, нека си говорят — отвърна той през смях. — Наистина, не е нужно да ми се извиняваш. Но след като така и така се свърза с мен, искам да чуя мнението ти за една моя идея.

— Разбира се.

— Знам, че следкастовото насилие те притеснява, ето защо ми хрумна, че една среща с избрани представители на градския съвет може да ти е от полза.

— Какво точно имаш предвид?

— Например да поканиш в двореца няколко души от различни обществени прослойки на лична среща с теб. Така ще имаш

възможност да се запознаеш с мнението на хората, а ако поканиш и журналисти, ще може да демонстрираш колко заинтригувана е кралската власт от възгледите на поданиците си.

Останах без думи.

— Всъщност идеята ти е невероятна.

— Ако желаеш, мога да се заема с организацията. Поддържам отношения със семейства от някогашната Осма каста, както и с такива, на които им е трудно да се разделят със статута си на Двойки. Предлагам да поканиш около десетина души, за да не ти дойдат в повече.

— Мерид, звучи страхотно. Помощничката ми ще се свърже с теб. Казва се Нийна Холънсуей и е много прилежна в работата си. Запозната е с графика ми и ще е най-удачно да обсъдиш с нея датата и часа на събитието.

— Отлично. Ще чакам обаждането ѝ.

Последва дълга пауза, която не знаех как да прекъсна.

— Благодаря ти — подхванах накрая. — Точно сега е моментът да докажа на народа колко ме е грижа за него. Искам хората да знаят, че до няколко години ще съм достоен водач, също като баща ми.

— Чудно ми е как някой би се усъмнил в това.

Усмихнах се, довольна, че се сдобивах с още един съюзник.

— А сега извинявай, но ме чака работа.

— Не се притеснявай. Ще се чуем отново.

— Разбира се. Дочуване.

— Дочуване.

Затворих телефона и въздъхнах с облекчение. Разговорът не беше толкова неловък, колкото очаквах. Думите на Мерид прокънтяха в ушите ми. „Нека си говорят.“ Знаех, че няма измъкване от това. Само се надявах в скоро време да имат и нещо хубаво за казване.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Чакай малко, в коя посока се движеха тези господа? — попита Хейл, докато слагаше две петифури в чинията си.

— Офицерите се движат диагонално. На твоє място не бих направила така, но ти си знаеш.

Той се засмя.

— Добре. Ами тези малките?

— Само в права линия: наляво и надясно, напред и назад.

Той премести топа си и взе една от пешките ми.

— Честно казано, никога не бих предположил, че си любителка на шаха.

— Чак любителка, не. Просто в даден момент Арън доста се увлече по него и месеци наред ме насилваше да играя с него всеки божи ден. После обаче срещна Камил и се отказа от шаха, за да ѝ пише любовни писма.

Преместих офицера си и взех коня му.

— Ох, това дори не го очаквах — оплака се той с пълна уста. — Все чакам подходящия момент да те попитам за Арън, но се боях да не те разстроя.

Свих рамене, обмисляйки да отхвърля подканата му, но вместо това си напомних, че ако исках да намеря щастие, трябваше да допусна все някого до себе си. Затова въздъхнах и му споделих истината.

— Липсва ми. Може да се каже, че израснах с даден ми по рождение най-добър приятел, а сега вече го няма. Имам и други близки хора, като придворната ми дама Нийна например. Май не съзнавах колко съм се сближила с нея, докато Арън не си тръгна. Но и това ме плаши. Ами ако се привържа и към нея толкова силно, а накрая и тя ме напусне?

Хейл закима с глава и усетих, че опитва да потисне усмивката си.

— Не е смешно! — възмутих се и го замерих с една от пешките, които бе изгубил.

Той се отмести от пътя ѝ и се разсмя на глас.

— Не, не се усмихвам заради това. Просто... последния път, когато подхванахме сериозна тема, ти избяга. Нали не си обула кецове под роклята си?

— В никакъв случай. Не биха си отивали — отвърнах шеговито аз. — Но истината е, че трябваше да ти се доверя още тогава. Извинявай, че нещата при мен се случват малко по-бавно. Не съм свикнала да разкривам душата си пред хората.

— Не те пришпорвам. Търпелив човек съм.

Погледите ни се срещнаха за един твърде дълъг момент и аз сведох очи към шахматната дъска, където кръжеше ръката му.

— Що се отнася до отношенията ти с Нийна — продължи Хейл, — дори да ѝ се наложи да напусне двореца някой ден, ще си остане твоя приятелка, също както Арън си остава твой брат. Може и да ви е по-трудно да поддържате връзка, но ако наистина ги обичаш толкова, колкото твърдиш, ще си струва.

— Знам, че е така — признах си. — Но просто тази мисъл не ми помага. Пък и рядко намирам нови приятели, понеже не излизам често. Затова се старая да запазя онези, които вече имам.

Хейл се изкиска и междувременно пропуснах да видя какъв е бил ходът му върху дъската.

— Е, аз пък искам да те уверя, че дори да не избереш мен, ще си остана твой приятел до живот и ако някога ти потрябвам, веднага ще скоча на самолета за Анджелис.

Усмихнах се.

— По нещо всеки ден.

Той кимна.

— Всеки ден.

— Наистина имах нужда да го чуя. Благодаря ти. — Надигнах се в стола си и започнах да планирам следващия си ход. — Ами ти? Кой е твоят най-добър приятел?

— Всъщност вече ме разпитваха по въпроса преди няколко седмици, точно след като си тръгна Бърк. Най-добрият ми приятел е момиче, а надзорниците ни решиха, че пиша любовно писмо до гаджето. Повярвай ми, беше доста унизително да я свържа по телефона с един от стражите и да я накарам да му обясни, че никога, ама *никога* не сме имали романтична връзка.

Прехапах долната си устна, довольна, че приемаше случката с чувство за хумор.

— Много съжалявам.

— Няма нищо. Даже на Кери ѝ беше забавно.

— Е, радвам се, че е минало леко. — Покашлях се. — Но сега ще трябва да те попитам: наистина ли никога не си се увличал по нея?

— Не! — Той почти потрепери. — Кери ми е като сестра. Мисълта да я целуна ми се струва направо абсурдна.

Вдигнах ръце пред себе си, учудена от бурната му реакция.

— Добре. Кери е безобидна. Ясно.

— Извинявай. — Отвращението по лицето му премина в свенлива усмивка. — Просто са ми задавали този въпрос милион пъти. Приятели, родителите ми... имам чувството, че всички се опитват да ни съберат, а аз не изпитвам нищо подобно към нея.

— Разбирам те. Понякога ми се струва, че всички искат да избира Кайл само защото сме израснали заедно. Сякаш това е достатъчно да се влюбиш в някого.

— Е, разликата тук е, че ти всъщност изпитваш чувства към Кайл. Личи си от пръв поглед.

Той се заигра с една излязла от играта пешка.

Аз забих очи в скута си.

— Не биваше да подхващам тази тема. Извинявай.

— Не, няма нищо. Единственият начин да запазим разума си в тези условия е да не забравяме, че ти определяш правилата и решаващ кой какъв шанс има. А от нас се иска само да бъдем себе си.

— А ти какъв шанс мислиш, че имаш?

Той ми се усмихна.

— Не знам. Някъде по средата може би?

Поклатих глава.

— По-нависоко.

— Така ли?

— Да.

Усмивката му поувехна.

— Това е удивително, но и малко страшничко. Печалбата идва с много отговорности.

Кимнах утвърдително.

— Цели тонове.

— Май преди не се бях замислял по въпроса. Но след като пое властта в свои ръце, започнах... да се плаша малко.

Вперих очи в него, сигурна, че недоразбирам нещо.

— Не ми казвай, че се оттегляш?

— Не — отвърна той, въртейки пешката в ръцете си. — Просто осъзнавам колко сериозно е всичко. Сигурен съм, че и майка ти е имала подобни моменти.

Говореше нетипично сприхаво и като че ли настроението му не беше повлияно само от въпроса за Кери. Аз опитах да запазя тона си равен, но въпреки това той избягваше погледа ми.

— Да не би да пропускам нещо? Още от самото начало си толкова ентусиазиран, че направо се чудех дали си с всички си. Разколебаваш ли се внезапно?

— Не съм казал, че се разколебавам — възрази той. — Просто ти споделях опасението си. Ти постоянно изразяваш своите. Каква е разликата?

Имаше доста истина в твърдението му, но очевидно бях засегнала болно място. А след всичките ми усилия да говоря откровено пред Хейл, не разбирах защо той решаваше да се затвори така. Не вярвах да ме подлага на изпитание просто за идеята, но се чудех дали не опитва да изпробва търпението ми.

Стиснах ръцете си в юмруци под масата и ги отпуснах, напомняйки си, че имам доверие на Хейл.

— Май е най-добре да сменим темата — предложих.

— Съгласен съм.

Но последва единствено мълчание.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Приемната беше подготвена за гостите ни. Два реда столове бяха подредени като скамейки на стадион и ми напомняха за някогашното разположение на кандидатите за Избора по време на осведомителния бюлетин. Из стаята имаше масички с храна и питиета, на вратата стояха стражи, а край нас циркулираха камери.

Зад операторския екип, подреден до стената, седяха момчетата от Елита и всички изглеждаха много развълнувани, че им се отдаваше шанс да наблюдават едно от задълженията ми. Зарадвах се да видя, че Кайл и Ерик (несъмнено като пратеник на Хенри) си носеха дори бележници. Сякаш идваха на работа.

— Изглеждаш прекрасно — увери ме Мерид, навярно забелязал как подръпвам яката си.

— Искях да си придам делови вид, без да съм твърде официална.

— И си успяла. Просто трябва да се успокоиш. Гостите не идват, за да те нападнат, а за да поговорят с теб. Трябва единствено да ги изслушаш.

Кимнах.

— Разбира се. Ще се справя. — Поех си дълбока глътка въздух. За пръв път организирахме подобно събитие и бях едновременно развълнувана и ужасена. — Откъде намери хората? Приятели ли са ти?

— Не съвсем. Няколко от тях често се обаждат в радиопредаванията, в които участвам, а други ми бяха предложени от познати. Всички са с различно обществено и икономическо положение, което би трябвало да е добро начало за една всеобхватна дискусия.

Замислих се върху думите му. Тъкмо това ме очакваше: дискусия. Щях да видя лицата на поданиците ни, да чуя гласовете им. Все пак не се изправях пред тълпа, а само пред шепа хора.

— Ще се справим, нали така? — опита да ме успокои той.

— Точно така.

Напомних си, че предприемам това за добро, и гостите ни заприиждаха в салона.

Отидох да се здрависам с жена, която явно беше отделила по-голямо внимание на косата си, отколкото аз на моята, както и със съпруга ѝ — красавец, способен да убие човек с количеството одеколон по себе си.

— Ваше Височество — поздрави ме жената с реверанс. — Казвам се Шарън Спинър, а това е съпругът ми Дон. — Той се поклони. — За нас е чест да присъстваме. Толкова е хубаво, че кралското семейство отделя време на поданиците си.

Кимнах.

— Отдавна трябваше да се случи. Моля, почерпете се и се разполагайте, където ви е удобно. Продуцентите може да ви помолят за интервю, докато чакаме останалите ни гости, но не сте длъжни да се съгласявате.

Шарън докосна ъгълчетата на устните си, уверявайки се, че гримът ѝ е съвършен.

— О, нямаме нищо против. Хайде, скъпи.

Едва се сдържах да не въртна очи. Семейство Спинър май нямаха търпение да застанат пред камерите.

След тях дойдоха семейство Барнс и Полтър, последвани от едно момиче, Бри Марксмън. Пристигнаха и двама млади мъже, Джоъл и Блейк, които се бяха запознали във фоайето и вече си бърбреха като стари приятели. Накрая влезе и млада двойка с фамилия Шел. Изглежда, бяха извадили най-хубавите си дрехи за повода, но въпреки това изпъкваха като най-скромно облечените ни гости.

— Брентън и Али, нали така? — Махнах им като покана да повървят с мен.

— Да, Ваше Височество. Благодарим ви, че ни приехте в дома си — каза Брентън с признателна, свенлива усмивка. — Да разбираме ли, че скоро ще можем да се преместим?

Спрях да крача и се обърнах с лице към тях. Али преглътна, очевидно решена да не възлага големи надежди на посещението им.

— Да се преместите?

— Да. Живеем в Зуни и от известно време опитваме да се изнесем от нашия квартал.

— Не е особено безопасен — добави тихо Али.

— Искане да си създадем семейство. Но все вдигат цените на апартаментите.

— Едни приятели се изнесоха от квартала и успяха да се уредят — обясни Али.

— Но когато и ние опитахме да се пренесем в същата зона, ни обявиха два пъти по-висок наем от този на Ник и Елън.

— Собствениците се оправдаха, че явно приятелите ни са ни казали грешна сума, но... е, не искам да обвинявам никого, но Ник е роден Тройка, а ние двамата щяхме да сме Петици.

— Просто искаме да живеем на по-сигурно място — сви рамене Брентън. — Дори да не можете да уредите въпроса, решихме, че срещата с принцесата ще подобри положението.

— Ваше Височество — извика ме продуцентката. — Извинете, че ви прекъсвам, но започваме.

Тя заведе семейство Шел до местата им, а аз седнах смутено срещу всички.

Засмях се, стараяйки се да разсея напрежението.

— Тъй като никога не сме правили подобно нещо, всъщност нямаме точна програма. Кой иска да започне пръв?

Единият от младите мъже — Блейк — вдигна ръка и камерите се обърнаха към него.

— Да, Блейк?

— Кога ще се върне кралят?

И само с няколко думи успя да ме накара да се почувствам незначителна.

— Не мога да отговоря със сигурност. Зависи кога ще се възстанови майка ми.

— Но ще се върне на поста си, нали така?

Усмихнах се насила.

— Ако поради една или друга причина не се върне, държавата ще продължи да съществува като преди. Още от самото начало аз съм законната наследница на престола и винаги съм споделяла идеалите на баща ми. Той мечтаеше да свали кастовата система, а сега, когато тя е в миналото, аз ще направя всичко по силите си да залича следите от нея.

Надникнах към Мерид, който вдигна одобрително палци.

— Именно там е въпросът — обади се Андрю Барнс. — Кралската власт не помага по никакъв начин на онези от нас, чиито родители са били от Пета, Шеста или от още по-долна каста.

— Трудно е да установим кой подход би бил най-работещ. Затова и ви поканихме днес. Искаме да чуем вашата гледна точка.

Сключих ръце в скута си с надеждата да изглеждам достатъчно уравнивесена.

— Но случвало ли се е някога монарсите наистина да се вслушат в мнението на народа си? — попита Бри. — Обмисляли ли сте възможността да предадете властта в ръцете на хората? Не смятате ли, че вероятно ще се справяме по-добре от вас?

— Е...

Шарън ме прекъсна, обръщайки се към Бри:

— Скъпа, та ти дори не знаеш как да се обличаш. Как ще ръководиш цяла страна?

— Организирайте гласуване! — настоя Бри. — Дори това би довело до големи промени.

Господин Полтър — Джамал — се приведе напред.

— Твърде млада си — заяви той, също обявил се срещу Бри. — И аз искам да доживея промяна. Запознат съм лично с кастовата система. Бях Тройка и откакто ми отнеха статута, загубих много. Вие, деца, не знаете достатъчно за миналото ни, за да го коментирате.

Другото момче стана, и то бе видимо разлютено.

— Може да съм млад, но от това не произтича, че не следя събитията и не познавам хора, преживели трудностите на кастовата система. Искам страната ни да се подобри за всички, не само за мен.

Бяха минали едва пет минути, а дискусиата се превръщаше в състезание по надвикване. Като че ли никой не го интересуваше, че и аз присъствам. Присъствах в коментарите им, разбира се, но никой не се обръщаше пряко към мен.

Очакваше се беседата между хора с всякакви обществени положения да доведе до конфликт, но ми се искаше Мерид да беше подготвил гостите ни по-добре. А може и да беше, но хората въпреки това да нямаха желание да общуват с мен. Толкова време се бях вглъбявала в омразата им, че дори не се бях замислила върху вероятността просто да ме смятат за излишна.

— Ако обичате, нека опитаме с вдигане на ръце — предложих, пробвайки да си възвърна контрола. — Не мога да ви изслушвам, ако говорите едновременно.

— Изисквам гласуване! — провикна се Бри и останалите замлъкнаха. Тя впи злобен поглед в мен. — Вие, големците, нямате представа как живеем. Погледнете този салон. — Тя махна с ръка към красиво боядисаните стени и изкусни гоблени, порцелановите чинии и кристални чаши. — Как да се доверим на управлението ви, при положение че сте толкова откъснати от народа си? Ръководите живота ни, без да разбирате пред какво сме изправени всеки ден.

— Има право — подкрепи я Сузет Полтър. — Не сте прекарали и ден в мръсотията, в стреса навън. Лесно е да взимаш решения за хорския живот, без да имаш досег с него.

Плъзнах недоумяващ поглед по непознатите лица в стаята. Аз отговарях за тези хора. Но нима беше възможно? Нима имаше начин един-единствен човек да подсигури равен шанс на всеки, да им даде всичко, от което се нуждаят? Невъзможно. Но не можех просто да им отстъпя властта.

— Простете, но ще се наложи да ви спра — обади се Мерид, изниквайки от тъмната част на залата. — Принцесата е твърде благосклонна, за да ви напомни пред кого стоите, но като неин близък приятел не мога да ви позволя да ѝ говорите така.

Звучеше като менторите ми, които винаги ме гледаха отвисоко и ме караха да се смуцавам дори когато няхах причина за това.

— Принцеса Идлин може и да не е ваша кралица днес, но скоро тронът ще бъде неин. Заслужила си го е благодарение на множество традиции и саможертви. Забравяте, че докато вие имате правото да изберете професията си, дома си, цялото си бъдеще, на нея те са ѝ възложени по рождение. И тя е приела това бреме във ваше име. Несправедливо е да я нападате заради крехката ѝ възраст. Все пак баща ѝ не беше по-опитен, когато възседна трона. Принцеса Идлин се обучава неуморно от години и вече ви увери, че възнамерява да поеме по неговия път. От вас се иска да ѝ кажете как да изпълни целите му.

Бри килна глава.

— Вече ѝ казах.

— Ако предлагате най-внезапно да преминем към демократично управление, трябва да сте наясно какъв хаос ще предизвика това — отвърна Мерид.

— Но ако държите да проведем гласуване — подхванах аз, — може да обсъдим такова на местно ниво. Възможно е лидерите във

вашия район, онези, които имат личен поглед върху живота ви, да ви подсигурят по-адекватни решения.

Бри не се усмихна, но раменете ѝ се поотпуснаха.

— Все някакво начало е.

— Добре тогава. — Видях, че Нийна си води записки старателно. — Брентън, ти спомена за трудностите около намирането на жилище. Ще обясниш ли по-подробно?

След петнайсет минути групата стигна до заключението, че никой не бива да бъде лишаван от дом въз основа на професията му или някогашната му кастова принадлежност и че цените на жилищата трябва да бъдат обявявани публично, за да не се вдигат с цел отблъскване на някои обществени прослойки.

— Не искам да звуча снобски — обади се Шарън, — но някои от нас живеят в квартали, където предпочитаме да не приемаме... определени хора.

— Точно така прозвуча — каза едно от момчетата. — Снобски.

Въздъгнах умислено.

— Първо, ако живеете в скъп квартал, цените на жилищата и бездруго са високи. И второ, приемате за даденост, че хората с по-малко средства са лоши съседи. Онова, което казахте за мен, Сузет, е вярно. — Тя се напери, като чу името си, и се усмихна, задето е била права, макар и да не знаеше за какво. — Никога не съм живяла извън двореца. Но благодарение на Избора в живота ми навлязоха млади мъже от различни обществени прослойки и научих толкова много от тях. Някои от тях са се посветили на образованието си и на работата си едновременно, а други издържат семействата си или се стараят да научат английски, за да имат повече възможности. Всички те може и да имат по-скромен стандарт на живот, но обогатиха моя по неподозирания начин. Шарън? Това не е ли от значение?

Тя не отговори.

— В края на краищата не мога да принудя никого от вас да се отнася подобаващо с околните. Трябва да сте наясно, че каквито и закони да прокарам, няма да са от никаква полза, ако от всеки от вас не се научи да постъпва съвестно спрямо съгражданите си.

Видях Мерид да се усмихва и разбрах, че макар да не се бях представила отлично, правех голяма крачка напред. Гордеех се с постижението си.

Когато срещата приключи, имах чувството, че ще припадна от цялото напрежение. Един двучасов разговор ме натовари като едноседмична работа. Слава богу, момчетата от Елита разбираха колко съм уморена и си тръгнаха само с вежливи поклони. По-късно щяхме да обсъдим случката. В момента исках единствено да се плъосна на някой диван.

Мерид дойде при мен и аз простенах жално.

— Струва ми се, че ще искат нова среща, но ще приема чак когато се възстановя след днешната. Кое то може да отнеме години.

Той се засмя.

— Справи се чудесно. Те затрудниха нещата. Но тъй като не е имало подобно събитие досега, никой не знаеше как да се държи. Следващия път ще е много по-лесно, уверявам те.

— Надявам се. — Потрих ръце. — Бри остана в съзнанието ми. Колко пламенно защитаваше позицията си.

— Пламенно. — Той въртна очи. — И така може да се опише.

— Сериозно говоря. Май въпросът е много важен за нея. — Спомних си колко близо беше до това да се разплаче на няколко пъти. — Цял живот изучавам политически науки. Запозната съм с принципите на републиката, конституционната монархия и демократичната държава. И се питам дали не е права. Дали не е редно да...

— Нека те спра още тук. Забрави ли колко умопомрачена изглеждаше, когато разбра, че няма да стане нейното? Наистина ли искаш хора като нея да решават бъдещето на страната?

— Тя е един глас от милиони.

— Именно. Учил съм политика толкова, колкото и ти, но от доста различни гледни точки. Повярвай ми, много по-разумно е да задържите властта в двореца. — Той хвана ръцете ми и се усмихна така уверено, че веднага загърбих колебанията си. — А ти си изключително способен владетел. Не позволявай на една малка група хора без всякаква представа как да изразяват мнението си да подкопаят самоувереността ти.

Кимнах.

— Просто съм леко смаяна, това е.

— Разбираемо. Трудни събеседници ти доведох. Но можеш да удавиш всички неприятни спомени в бутилка вино. Знам, че избата ви

е добре заредена.

— Така е — отвърнах с широка усмивка.

— Хайде тогава. Да отпразнуваме повода. Току-що направи нещо похвално за народа си. Заслужила си чаша питие.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Е, не беше идеално — признах си аз, — но можеше да е и много по-зле.

— Кажете на дъщеря ви да не скромничи толкова — настоя Мерид.

Мама и татко се усмихнаха. Радвах се, че ги срещнахме в коридора. Разчитах най-вече на мнението на татко, за да преценя дали се бях справила добре, или не.

— Опитваме, Мерид, повярвай ми.

Татко отпи глътка вино, после отмести чашата настрани и си наля чай, за да прави компания на мама.

Докторът беше казал, че няма нищо лошо да пийва по малко вино от време на време, но тя очевидно не желаше да рискува и не се изненадвах, че татко проявяваше съпричастност.

— Как е майка ти? — попита мама.

Изражението ѝ ми подсказа, че от доста време ѝ се е искало да попита.

Мерид се усмихна.

— Никога не се уморява. Е, неприятно ѝ е, че не може да действа с по-голям размах, но се грижи усърдно за съгражданите ни от Колумбия. Дори малкото добро е за предпочитане пред никакво.

— Съгласна съм — отвърна мама. — Ще ѝ предадеш ли, че често мисля за нея?

Тя стрелна очи към татко, който запази непроницаемостта си изражение, но Мерид като че ли остана доволен.

— Разбира се. И мога да ви уверя, че чувствата ви са взаимни.

Разговорът ни стихна за момент и всички се съсредоточихме върху питиетата си. Накрая татко ни избави от мълчанието.

— Значи, една от двойките се е държала направо злобно. Съпругата... как се казваше?

— Шарън — отговори Мерид и аз повторих след него.

— Дошла е със своя мисия.

— Всички бяха така — обясних аз. — Но нали такъв беше замисълът. Вероятно всеки човек си има свое виждане за подобряване на условията в страната. Просто не ми хареса начинът, по който опитвах да прокарам идеите си.

Мама кимна.

— Трябва да измислим как да провеждаме подобни дискусии без толкова спорове. Те забавят процеса.

— Така е, но и помагат на разговора — изтъкна Мерид. — След като им напомних с кого разговарят, всичко тръгна много по-плавно.

— Определено смятам, че резултатът от днешната беседа беше по-скоро положителен — заключих аз.

Татко се взираше в масата.

— Татко? Не мислиш ли така?

Той вдигна поглед към мен и ми се усмихна.

— Да, скъпа. Така мисля. — После въздъхна и изправи рамене. — И ти дължа благодарности, Мерид. Несъмнено постигнахме напредък не само за двореца, но и за цялата страна. Идеята ти е похвална.

— Ще предам благодарностите ви на баща ми. Той я пося в главата ми още преди години.

Татко направи гримаса.

— В такъв случай ти дължа и извинение. — Той почука с пръст по масата, събирайки мислите си. — Моля те, предай на родителите си, че не е нужно да странят от двореца. Само защото методите ни се различаваха...

Мерид вдигна ръце.

— Не се притеснявайте, Ваше Величество. Баща ми е казвал множество пъти, че той е прекрачил границата. Ще настоявам да ви се обади. И то скоро.

Татко се усмихна.

— Ще ми е приятно да го чуя.

— На мен също — добави мама.

— Ти също си добре дошъл по всяко време — обадох се аз. — Особено ако ти хрумнат още идеи за контакт с народа.

Мерид се усмихна триумфално.

— О, имам купища такива.

На следващата сутрин пристигнах почти първа в кабинета, предварил ме беше само генерал Леджър, който ровеше доста ожесточено из чекмеджетата на баща ми.

— Генерале? — обявих присъствието си аз.

Той ми се поклони рязко и продължи да тършува.

— Извинете. Баща ви си счупи очилата и ме изпрати да потърся резервния му чифт. Само дето нищо не намирам — обясни сърдито той, затвори едното чекмедже и се завъртя да претърси рафта зад себе си.

— Генерал Леджър?

— Каза, че трябвало да са някъде тук. Сигурно ще ми извадят очите, а аз не ги виждам?

— Сър?

— Само една задача ми възложи. А аз дори чифт очила не мога да намеря.

— Генерале?

— Да? — отвърна той, без да ме поглежда.

— Добре ли си?

— Разбира се.

Той продължи издирването си и не спря, докато не докоснах загрижено рамото му.

— Не би излъгал баща ми. Моля те, не лъжи и мен.

Той най-сетне вдигна объркан поглед към мен.

— Кога успяхте да станете толкова висока? — попита ме. — И красноречива? Имам чувството, че едва вчера майка ви ни извика да гледаме първите ви стъпки. — Той се поусмихна. — Не знам дали са ви казвали, но Арън почти ви изпревари. Вие обаче не се давахте още от малка.

— Не отговори на въпроса ми. Добре ли си?

Той кимна.

— Ще се оправя. Просто не умея да губя, дори ако става дума за елементарни неща. Луси я бива повече от мен, макар че и на нея ѝ е много тежко. — Той ме погледна с присвити очи. — Предполагам, че знаете за какво говоря.

Въздъгнах.

— Да. Но съвсем бегло. Срам ме е да го призная, но напоследък съм толкова вгълбена в себе си, че дори не осъзнавах колко ви е трудно на вас. Ще ми се да ви бях обръщала повече внимание.

— Не се самообвинявайте. Все пак не живеем в двореца, а и рядко говорим за това, че не можахме да създадем семейство. Пък и няма какво да се направи.

— Нищо?

— Както казах, стараем се да преглътнем загубата. В началото си мислехме, че цялото време на света е наше, а когато решавахме да потърсим помощ, нещата се объркаха толкова пъти. Луси няма повече сили. — Той спря, преглътна и ми се усмихна вяло. — Дано поне съм успял да ви служа добре. И като генерал, и като приятел. Вие сте ми като дъщеря, затова е важно за мен.

Усетих как сълзите напират в очите ми. Неотдавна го бях нарекла резервен родител.

— Да. И още как. Отгледа ме заедно с родителите ми. И не само мен, още много деца в двореца.

Той присви очи недоумяващо.

— Господин Удуърк беше със счупен крак, когато Кайл искаше да се научи да кара колело. Спомням си как тичаше зад него по входната алея на двореца, докато Кайл не свикна да пази равновесие.

Генерал Леджър кимна и по лицето му изплува бледа усмивка.

— Вярно е. Доста потичах.

— Мамо и татко бяха в Нова Азия, когато на Кадън му падна първото зъбче, нали така? Госпожица Луси му помогна да го извади. Освен това научи Джоузи как да си си слага очна линия. Не си ли спомняш колко време се хвалеше из целия дворец?

— Спомням си само как Марли я накара да си изтрие очите — отвърна генерал Леджър с малко по-ведро настроение.

— А ти обучи Арън и Кадън да се бият със сабя. Наскоро Кадън ме покани на дуел, а аз бях сигурна, че би ме победил с лекота, и то благодарение на теб.

Генерал Леджър ме гледаше угрижено.

— Толкова са ми скъпи тези спомени. Наистина. Готов съм да ви браня до последния си дъх. Нищо че не ми плащат за това.

Изкисках се.

— Знам. Затова и само на теб бих поверила живота си. — Поех ръката му. — Моля те, вземи си почивен ден. Едва ли ще нападнат двореца точно днес, а ако се случи, ще те извикам. — Добавих, като усетих, че се кани да възрази. — Отиди да се видиш с госпожица Луси. Напомни ѝ колко хубави моменти сте имали заедно и колко сте ни ценни. Знам, че няма да я утеши напълно, но все пак го направи.

— Така и не намерих очилата.

— Сигурно ги е оставил в приемната. Аз ще ги потърся. Ти върви.

Той стисна ръката ми, после я пусна и се поклони.

— Слушам, Ваше Височество.

Изпратих го с поглед, замислена за живота им с госпожица Луси. Бяха преживели толкова тъга заедно, толкова разочарования, но въпреки всичко генералът идваше всеки ден, готов да ни служи. Госпожица Луси също. Трудно ми беше да ги сравнявам с родителите ми, чийто живот беше като от приказките.

Бях обградена от примери за това как любовта, истинската любов, може да смекчи трудностите — били те предизвикани от най-голямото разочарование в живота ти или от управлението на цяла страна. Преговорих наум списъка с ухажорите си, едновременно любопитна и уплашена. Добродушието на Кайл, ентусиазмът на Фокс, оптимизмът на Хенри... всички тези неща ме привличаха. Но имаше ли нещо красиво и трайно отвъд тях?

Още не знаех.

За момента се отърсих от мисълта и тръгнах към приемната. Очилата на татко наистина си седяха разгърнати върху купчина книги. Взех ги и се насочих към стаята му, все още замислена за бъдещето. За да не събудя мама, почуках на вратата на личния му кабинет.

— Да? — обади се той отвътре.

Влязох и го намерих на бюрото му, беше се зачел в някакви документи.

— Открих очилата ти — обявих и ги разклатих между пръстите си.

— О! Спасяваш ми живота. Къде е Аспен? — попита той, взе очилата с благодарност и ги сложи на лицето си.

— Казах му да си вземе почивен ден. Стори ми се малко унил.

Татко вирна глава.

— Така ли? Не ми е направило впечатление.

— Да. Май с госпожица Луси не им е лесно в момента.

Като споменах името ѝ, той се досети за какво става дума.

— Е, сега се чувствам ужасно, че не му казах нищо.

Той се облегна назад в стола и заразтрива едното си слепоочие.

— Спиш ли напоследък? — попитах го, вдигайки едно преспапие от бюрото му.

Татко се усмихна.

— Опитвам се, мила, наистина. Но и един звук да издаде майка ти, веднага се будя и я наблюдавам цял час, за да се уверя, че е добре, преди отново да заспя. Този инфаркт ни хвана неподготвени. Очаквах да се случи по-скоро на мен, не на нея.

Кимнах. В последно време често се питах дали е добре. Но мама изненада всички ни.

— Майка ти постоянно говори как ще се снима в утрешния бюлетин, сякаш това ще докаже, че всичко си идва на мястото. Сякаш е време и аз да се върна на поста си. А знам, че върна ли се, тя също ще се залови за работа. Не казвам, че очаквам от нея да се излежава по цял ден и да лентяйства, но не знам дали е готова да се впусне отново в някогашния си работен режим.

Той потри очите си и ми се усмихна безрадостно.

— Истината е, че почивката ми се отрази добре. Май не осъзнавах под какво напрежение съм живял, докато не спрях. — Той вдигна поглед към мен. — Не си спомням кога за последно съм разполагал с десет часа на спокойствие със съпругата ми. Около очите ѝ са се образували толкова симпатични бръчици от смях.

Усмихнах се.

— Е, тате, все пак я затрупваш с ужасните си шеги.

Той кимна.

— Какво да ти кажа? Талантлив човек съм. Но времето ни заедно като че ли затруднява нещата още повече: когато тя си възвърне ролята на кралица, и аз ще трябва да поема престола обратно. А не знам кога ще ни се отдаде шанс пак да бъдем само двамата, и то цяла седмица.

— Ами ако спре да бъде кралица?

Той примижа насреща ми.

— Какво имаш предвид?

— Ами... — Мисълта кръжеше в главата ми още от вчерашната среща. Едва ли щях да помогна на целия народ, но можех да подам ръка поне на част от поданиците ни. Тази идея ми вдъхна повече надежда, отколкото очаквах. По същата логика най-малкото можех да помогна на родителите си, което напоследък ми се струваше огромно постижение. Въпреки това, докато изричах думите, усещах колко нелепо звучат. — Какво ще стане, ако аз заема мястото ѝ?

Татко застина и впери смаян поглед в мен.

— Не искам да те обидя — скалъпих аз. — Знам, че си напълно способен да управляваш страната... но си прав. Мама ще иска да се върне на старото си място. Но ако аз стана кралица, тя ще трябва да се занимава с нещо друго.

Очите му се разшириха, сякаш мисълта не му беше хрумвала.

— Ако тя не е кралица и ти не си крал... и ако този път това се случи не в момент, когато мама се възстановява след инфаркт, двамата ще можете да правите нещо по-интересно, вместо да седите в стаята си. Ще може да пътувате например.

Той примигна, изумен от идеята ми.

— Можем да го направим още този уикенд. Ще поискам да ми ушийт рокля специално за коронацията, лейди Брайс и Нийна ще организират всичко, а генерал Леджър ще се погрижи събитието да протече необезпокоявано. От вас няма да се очаква нищо.

Той преглътна и извърна поглед.

— Моля те, татко, не искам да те обидя. Просто...

Баща ми вдигна ръка и аз замълчах, смаяна да видя сълзи в очите му, когато ги вдигна към мен.

— Не ме обиждаш — отвърна дрезгаво и се покашля. — Просто се гордея с теб.

Усмихнах се.

— Значи... ще ми позволиш да стана кралица?

— Ще ти е много трудно — заяви той със сериозен тон. — Народът е неспокоен.

— Знам. Не се страхувам. Е, не чак толкова.

Двамата се засмяхме едновременно.

— Ще се справяш прекрасно.

Свих рамене.

— Не съм като теб. Нито пък като мама. Но ще успея. Имам помощници, а и вие двамата сте до мен. Между нас казано, вероятно ще изглеждам сравнително добре на трона.

Той поклати глава.

— Ти не си просто добра, Идлин. Сигурно не ти го казвам достатъчно често, но си невероятна млада жена. Интелигентна, забавна и способна. За мен ще е чест да съм твой поданик.

Говореше толкова искрено, че едва сдържах сълзите си.

До този момент не съзнавах колко е важно мнението му за мен. А трябваше да се досетя, като се имаше предвид колко се вслушвах в съветите му. Толкова се радвах, че одобрява собствените ми ходове.

Той вдиша дълбоко.

— Добре тогава. — Стана, заобиколи бюрото и свали кралския пръстен от ръката си, а после го сложи на средния пръст на моята. Очите му, по-бистри от доста време насам, се взряха надълбоко в моите. — Стои ти доста добре.

Аз килнах глава.

— Почти всичко ми стои добре.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато мама влезе в студиото в петък вечерта, цялата стая избухна в аплодисменти. Тя махна с благодарност, а татко вървеше толкова близо до нея, че помежду им нямаше и милиметър пролука. Мама накуцваше леко, тъй като докторите бяха взели вена от едното ѝ бедро, но въпреки това се носеше толкова грациозно, че човек трябваше да се загледа, за да забележи. Беше избрала рокля с високо деколте, което често докосваше, навярно защото се притесняваше да не се види белегът ѝ.

— Изглеждаш прелестно — казах, за да я разсея, като се изравних с нея и татко.

— Благодаря ти. Ти също.

— Как се чувстваш, татко?

Наведох се, за да погледна от другата ѝ страна, и опитах да прочета емоциите по лицето на баща ми.

Той килна глава наляво и надясно.

— Отчасти облекчен, отчасти притеснен. Не заради теб, ти ще се справиш отлично. Просто се тревожа как ще го приеме народът.

Направи ми впечатление, че изглеждаше отпочинал, а и несъмнено, като виждаше мама пременена, настроението му се повдигаше.

— Аз също. Но знаехме, че този ден ще дойде рано или късно. Предпочитам да го направим сега и да ти помагам, докато мога.

Мама въздъхна замечтано.

— Най-сетне ще се скрия от светлината на прожекторите — пророни тя. — Харесва ми да съм на по-заден план.

— Хората ще продължават да следят живота ти, скъпа моя — предупреди я татко. — Просто опитай да стоиш с вдигната глава тази вечер, а аз ще съм до теб, ако ти потрябвам.

— Значи, нищо не се е променило?

Той се усмихна.

— Нищо.

— Виж какво, нямам намерение да те изритвам от трона, но ако ще се разнежваш, за нула време ще те пратя в някоя колиба.

Мама ме целуна по главата.

— Успех тази вечер.

Двамата се отправиха към столовете си, а аз тръгнах към момчетата.

— Ваше Височество.

Иън се поклони с нетипично ярка усмивка на лице.

— Привет, сър.

— Как си тази вечер?

— Добре, бих казала. Очаква ни много вълнуващо предаване.

Той се приведе към мен и прошепна:

— Винаги съм готов за малко вълнение.

Миришеше на афършейв и тютюн и излъчваше обичайната си леко хипнотична аура.

— Напоследък бях доста заета, но ми се струва, че е време с теб да си уредим среща.

Той сви рамене.

— Ако ти желаеш. Вече ти казах, нямам намерение да изисквам нищо от теб.

— Явно се чувстваш добре.

— Напълно — отвърна с усмивка той. — И както винаги съм на твоё разположение, ако имаш нужда от мен.

Той се поклони отново и отиде да седне до Хейл, който му прошепна нещо. Иън поклати глава в отговор. Хейл изглеждаше притеснен и чак сега осъзнах, че не бяхме говорили от провалената ни среща. Само че май още не бях готова да се заема с това.

Въпреки това отидох при малката групичка кандидати.

— Прекрасно е, че кралицата се завърна при нас — отбеляза Фокс.

Усмихнах се широко.

— Наистина. Тя ще ни разкаже малко за състоянието си, след това е ред на обичайните новини, а за финал баща ми ще направи едно важно обявление. Тази вечер можете да дишате спокойно.

— Слава богу! — въздъхна Кайл и се отпусна назад с усмивка.

Аз се изкисках.

— Чувството ми е познато. Е, просто си стойте тук и излъчвайте очарование.

— Дадено — пошегува се Иън, с което ме изненада, тъй като не бе присъщо за него.

Хейл се засмя, Хенри също се усмихна, макар и изражението му да издаваше, че не разбира какво се случва.

Заклатих глава и понечих да си тръгна, когато някой докосна леко китката ми.

— Простете, Ваше Височество — каза Ерик. — Чудех се дали да не седна в публиката, щом тази вечер няма да има въпроси към кандидатите.

Ясните му сини очи отразяваха ярките светлини на прожекторите.

— Боиш се, че ще те завлека в средата на сцената, ако не се скриеш?

Той се засмя.

— Представа си нямаш колко.

— Не се тревожи. В безопасност си. Но Хенри ще трябва да разбере обявлението на баща ми, така че стой наблизо.

Ерик кимна.

— Разбира се. А ти добре ли си? Изглеждаш малко притеснена.

— Така е. И то много — признах си аз.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Сложих ръка на рамото му.

— Стискай ми палци. Очертава се интересна нощ.

Заех мястото си до мама и огледах малката публика пред нас. Модните предпочитания на Джоузи отново ме смайваха. Беше покрита в толкова много пайети, че някой можеше да я помисли за главната атракция пред камерите тази вечер. Може би такъв беше планът — да е подготвена, в случай че я извикахме на сцената.

Генерал Леджър обичайно стоеше прав, но тази вечер седеше до госпожица Луси, а тя се беше сгушила в него. Той обърна леко глава, за да я целуне нежно по челото. Не се гледаха в очите, нито си говореха, но усещах, че общуват безмълвно. И двамата бяха потънали в свой собствен свят.

Можех да ги наблюдавам с часове, но нещо друго привлече вниманието ми. Кадън ми махаше бурно, а като го погледнах, вдигна

два палеца. Усмихнах му се в отговор и му махнах с премерен жест.

— Щом той е толкова развълнуван от предстоящото, можеш да си представиш колко ще се зарадва Арън, като чуе.

Мама подръпна отново дантеленото си деколте, подреждайки внимателно всичките си защитни слоеве дрехи.

— Да — отвърнах лаконично аз с мисълта, че щом не се обаждаше дори да ме успокои, че е добре, може би изобщо нямаше да се развълнува от новината.

Включиха камерите и предаването започна.

Мама откри осведомителния бюлетин, уверявайки народа, че се възстановява.

— Чувствам се прекрасно благодарение на опитните ни доктори и грижите на семейството ми — обясни тя.

Знаех, че това щеше да е единствената важна новина за публиката до голямото ни обявление. Аз самата почти не слушах информацията за фондовете и международните отношения; предполагам, същото важеше и за останалата част от страната.

Накрая татко се качи на подиума в центъра на сцената. Отправи поглед към обектива на камерата и въздъхна бавно.

— Граждани — подхвана той, но веднага спря и се обърна към двете ни с мама. Аз я хванах за ръката, притеснена, че е размислил. Колкото и да се боях да заема мястото му, щеше да е проява на слабост да се откажа сега.

Той ни погледа за момент, усмихвайки се бавно, после върна вниманието си към камерата.

— Скъпи граждани, тази вечер излизам пред вас, за да поискам снизхождението ви. През двайсетте ми години на престола сторих всичко по силите си да предотвратя войните и напрежението, заплашващо мирното съществуване на страната ни от толкова време. Сключихме нови съюзи, отървахме се от някои архаични обществени модели и опитахме да дадем на всеки от вас възможно най-голям шанс за лично щастие. Дойде моментът да поискам същото от вас. Заради скорошните здравни проблеми на съпругата ми напоследък не успявам да се съсредоточа върху развитието на страната ни, нито да поддържам съществуващото статукво. Затова след дълги размисли и дискусии семейството ни реши дъщеря ми, принцеса Идлин Шрийв, да се възкачи на трона.

Той направи пауза, за да могат зрителите да осмислят новината, и в този момент чух най-неочаквания звук: овации.

Вдигнах поглед и видях, че идват от момчетата. Всички ме аплодираха. Кайл скочи на крака, видимо развълнуван от новината, а Хейл последва примера му, пхна пръсти в устата си и изсвири. Когато всичките кандидати се изправиха, осъзнах, че и останалата част от публиката е направила същото. Не само госпожица Марли и генерал Леджър, но и гримьорките и продуцентите на предаването.

Внезапната им радост ме трогна толкова, че долната ми устна затрепери леко. Но усетих как подкрепата им връща самоувереността ми. Май всички тревоги се оказваха напразни.

Татко, окуражен от ликуващата публика, продължи с речта си, докато овациите постепенно не утихнаха.

— Вече подготвяме коронацията, която ще се състои в края на идната седмица. Тъй като принцесата следи делата ми през целия си живот, съм уверен, че поверявам страната ни в сигурни ръце. Държа да ви съобщя и че Идлин сама предложи да поеме поста по-рано, за да можем ние с майка ѝ да се оттеглим от ръководните си позиции и да поживеем като съпруг и съпруга, тъй като досега не ни се е отдал този шанс. Надявам се да отпразнуваме заедно хубавата новина. Цялото ни семейство благодари на вас, народа ни, за неотлъчната подкрепа.

Веднага щом татко приключи с изявлението си, цялата публика отново избухна в аплодисменти и радостни възгласи. Тръгнах към подиума и докато двамата се разминавахме, той вдигна ръка да плесне дланта ми за поздрав. Не можех да не му отвърна. Спрях пред подиума със свит на топка стомах.

— Искам да благодаря на всички в двореца за помощта и насоките им по време на регентството ми и да изразя пред цяла Илеа радостта си. Не мога да опиша колко съм щастлива, че ми се предоставя този шанс да помогна на родителите си. — Изрекох това от дъното на сърцето си. Цялото притеснение на света не можеше да заглуши подобно чувство. — А тъй като предстои да ме коронясат за кралица, един от господата пред вас няма да стане просто принц. Незабавно ще бъде провъзгласен за принц-консорт.

Надникнах към Елита през рамо и ми направи впечатление, че докато някои — като Фокс и Кайл — сияеха от радост, Хейл се мръщеше. Значи, поведението му по време на срещата ни не е било

просто моментна приумица. Мъчеше го истинско колебание. Какво се беше случило? Как го бях загубила?

— Предстоящата коронация ще е едно от най-големите събития, организирани в двореца. За повече информация можете да посетите местната Служба за административни услуги, тъй като ще поканим по едно семейство от всеки окръг на тържественото събитие. — Това беше моя идея и не се съмнявах, че Мерид ще я одобри. — Ценим високо подкрепата ви в този преходен период. Благодарим ти, Илеа. Лека нощ!

Веднага щом камерите спряха да снимат, отидох при мама и татко.

— Можете ли да повярвате?

— Всичко мина чудесно! — възкликна мама. — Момчетата запляскаха и всички ги последваха. Получи се толкова естествено и не се съмнявам, че атмосферата в студиото е заразила зрителите пред екраните.

— Това е добър знак — съгласи се татко. — И мисля, че елементът с незабавното провъзгласяване на избраника ти за принц-консорт определено ще разнообрази Избора.

— Сякаш не беше достатъчно напрегнат и бездруго — въздъхнах аз с усмивка, твърде щастлива, за да се замисля в каква лудост се забърквах.

Татко ме целуна по челото.

— Справи се прекрасно. А сега предполагам, че на теб ти трябва почивка — обърна се той към мама.

— Добре съм — въртна очи тя, докато слизаха от сцената.

— Сигурна ли си? Може да поръчаме вечеря в стаята ни?

— Бог ми е свидетел, че ако си позволиш такова нещо, ще те замеря с нея.

Засмях се. Все по-ясно си представях как са се карали по време на техния Избор.

А сега аз трябваше да се справя с моя.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин изтичах до трапезарията за закуска, носейки вестника в ръка. Профучах покрай стражите и Елита и го плеснах пред мама и татко.

— Погледнете — натъртих, като посочих заглавието.

„Може би те знаят нещо, което ние не знаем?“, питаше то. Под него имаше снимка на момчетата, аплодиращи по време на бюлетина.

Татко взе вестника, сложи си очилата и прочете статията на глас, макар и не на всеослушание.

— „Едва ли някой би описал принцеса Идлин Шрийв като *приветлива, пламенна или обичана* личност. Несъмнено е надарена с изисканост и красота и макар да притежава неоспорим интелект, не бихме могли да кажем същото за други важни черти в характера на един водач, като например всеотдайност към народа. Затова питаме: какво знаят за нея тези младежи — Синове на Илеа, — което на нас ни е убягнало?“

Мама ме погледна с усмивка.

— „Когато петимата финалисти в Избора скочиха на крака и посрещнаха с аплодисменти новината за коронясването на принцесата, аз самият не реагирах така. По-скоро се притесних. Тя е млада. Не познава народа си. Но спонтанната радост на онези момчета, всичките, с изключение на едно, запознали се с нея съвсем наскоро, ме наведе на мисълта, че вероятно бъдещата ни кралица е надарена и с друго, освен с красиво лице. Неотдавна кандидатите я описаха като загрижена и сърдечна. Дали тези й качества просто не са ни убягвали на малкия екран? Дали Идлин Шрийв не е роден водач, готов да се жертва за народа си? Поводът за възкачването ѝ на престола насочва към положителен отговор. Кралят и кралицата са още млади, физически и психически способни да продължат управлението си. Фактът, че принцесата с готовност поема позицията им толкова рано, за да могат родителите ѝ да се насладят на брачния си живот, разкрива не само любовта ѝ към семейството, но и отговорното ѝ отношение към поста.“

Очите на мама преливаха от сълзи.

— „Само времето ще покаже дали тези предположения са правилни, но мога да заявя, че поне за момента вярата ми в короната се възвръща.“ О, миличка! — възкликна мама.

Татко ми върна вестника.

— Иди, това е прекрасно.

— По-хубаво нещо не съм чела за себе си от доста време — съгласих се с доволна усмивка. — Ще опитам да не се възгордявам, но работният ми ден определено започва добре.

— И не се натоварвай много тази сутрин — погледна ме сериозно мама. — Не искам да се преумориш още преди да си започнала.

— Ако ти кажа, че плановете ми са елементарни, ще те излъжа — признах си аз. — Сега отивам на урок по фински. Знаеш ли колко е трудно да броиш на този език?

Татко отпи от кафето си.

— Слушам го от десет години. Поздравявам те, че си решила да го опознаеш.

— Хенри е много мило момче — коментира мама. — Не очаквах да се насочиш към него, но определено ще те кара да се усмихваш.

— *Пфф* — обърна се към нея татко. — Ти пък какво разбираш от избор на съпрузи? Последния път, когато опита, се прецака с мен.

Тя му се усмихна и го шляпна по ръката.

— Вие двамата сте толкова отвратителни, че съсипвате всичко.

Завъртях се на пета и поех към вратата.

— Хубав ден, скъпа — провикна се мама след мен и аз вдигнах ръка вместо отговор, преди да спра до Хенри.

— Хмм. *Lähteä*?

Той засия от радост.

— Да! Добре, добре!

Остави салфетката си до чинията и ме хвана за ръката.

— Чакайте! — извика Фокс. Кайл идваше след него. — Нямам търпение да започне урокът. Струва ми се, че миналия път се справих доста добре.

— Ерик се държи толкова насърчаващо. Ти просто редиш звук след звук, а той ти казва „браво“ — засмя се Кайл.

Аз кимнах.

— Сигурно е суендуюйска черта. На мен ми помагаше горкият Хенри и му се наложи да стисне лицето ми, защото произнасях звуковете грешно. — Показах какво е направил и Хенри отвърна с усмивка. — Но скара ли ми се? Не.

Секунда, след като разказах случката, си спомних, че двамата с Хенри бяхме на ръба да се целунем. И макар да ми олекна от това, че май никой не беше забелязал, осъзнах с изумление, че досега изобщо не бях мислила за нашата почти целувка.

Като стигнахме до библиотеката, Ерик вече ни чакаше там и пишеше нещо на черната дъска.

— Добро утро, професоре — поздравих го аз.

— Ваше Височество. Или вече трябва да преминем на „Ваше Величество“?

— Още не! — възкликнах аз. — Разтрепервам се само при мисълта.

— Е, аз се радвам за теб. Всички се радваме. Тоест всички се радват — поправи се той, кимвайки към момчетата от Елита, включително Хейл и Иън, които вървяха най-отзад. — Не исках да се причислявам към тях. Просто наблюдавам реакциите им отблизо.

— Не ставай глупав. Ти си част от бандата. — Засмях се, оглеждайки стаята. — Понякога имам чувството, че участвам в странен клуб, не в игра.

— Права си. Но истината си е истина.

Сериозният му тон привлече очите ми обратно към него, макар че той умишлено избягваше погледа ми. Взе купчина листове и ми ги подаде.

— И помисли само какъв съм късметлия, че ми се отдава възможност да преподавам фински на новата ни кралица.

Очите му сияеха от гордост.

Аз надникнах към другите момчета, които си избираха места, и приближих до Ерик, за да не чуят какво му говоря.

— И ти ще ми липсваш, когато всичко приключи. Скъп си ми също колкото тях. Дори повече от някои.

Той поклати глава.

— Не бива да говориш така. Аз не съм като тях.

— Напротив. Не по-малко благороден си по душа, Еико.

Той застина, като чу истинското си име, и ъгълчетата на устните му се повдигнаха в лека усмивка.

— Ей, Иди — провикна се Кайл. — Искаш ли да си ми партньорка?

— Разбира се.

Тръгнах към него и Ерик ме последва.

— Първо ще преговорим наученото от миналата седмица — подхвана той. — После ще преминем към някои елементарни въпроси и отговори. Знам, че някои от вас са учили и други неща, затова с радост ще помогна и на тях. Но засега да се върнем към числата.

— Добре, аз започвам. *Yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi* — изрецитира гордо Кайл.

— Как го правиш? Завиждам ти.

— С практика. Какво, да не би да не можеш да отделиш един час за упражняване на числата?

Засмях се.

— Напоследък дори се къпя скоростно. Липсва ми личното време. Но ще си струва да дам почивка на мама и татко.

— Странно ми е да кажа, че се гордея с теб, но е така. — Той опита да потисне усмивката си и не успя. — Това ми напомня, че не се увличам по някоя въображаема Идлин, а наистина си толкова умна, самоотвержена и решителна, колкото си мисля напоследък.

— За разлика от Идлин по това време миналата година? — попитах закачливо.

— Не ме разбирай погрешно, тя беше много забавно момиче. Знаеше как да се весели, да озарява стаята с присъствието си. Но новата Идлин умее всичко това плюс още стотици други неща. И много ми харесва. Но това вече го знаеш.

— И ти ми харесваш — прошепнах аз. Зърнах Ерик с ъгълчето на окото си и върнах поглед към листовете. — Осем и девет ми разказват играта, защото са толкова подобни, но и различни в същото време.

— Добре. Да ги разгледаме отново.

Ерик тръгна към дъската, а на мен ми стана гузно, задето губя време от урока, при положение че наистина исках да науча фински.

— Като стана въпрос, че те харесвам, извинявай, че напоследък не мога да ти отделя много време.

Кайл сви рамене.

— Не мисли за мен, Иди. Аз съм тук.

После посочи към листа пред мен, принуждавайки ме да се съсредоточа върху сричките. Погледах го как оформя думите с уста и се чувствах така благодарна за езика и времето... и всичко, което ме очакваше на хоризонта.

Като отворих вратата на кабинета, лейди Брайс говореше по телефона. Махна ми и продължи с разговора си.

— Да... да... една седмица от днес. Благодаря! — Тя затвори телефона. — Извинете. Вашето бюро е най-голямо, а коронацията е само след седмица, така че съм затрупана с работа. Цветята са готови, църквата е ангажирана, трима дизайнери работят по три различни модела рокли; ако искате Нийна да следи напредъка им, тя несъмнено ще приеме с радост.

Вгледах се в купчините папки пред нея.

— За един ден ли свърши всичко това?

— Горе-долу.

Направих ѝ физиономия и тя ми се усмихна широко, преди да си признае истината.

— Имах предчувствие, че моментът настъпва, затова бях подготвила някои от нещата за всеки случай.

Поклатих глава.

— Познаваш ме по-добре, отколкото аз самата.

— Част от работата ми е. Между другото — продължи тя, — тази сутрин се обади Мерид. Благодарни ви за поканата за коронацията, но не е сигурен дали семейството му ще е добре дошло.

— Говорих с татко. Това му е ясно, нали?

— Да.

Въздъгнах.

— Но Мерид ще дойде?

— Да. А след като всичко това отmine и поемете поста си на кралица, ще можете да ги поканите отново, ако искате.

Кимнах.

— Ако е възможно да закърпя отношенията им, ще се постарая.

— Много мъдро.

Поех си дълбока глътка въздух, любувайки се на похвалата й. Трябваше да държа милите думи близо до себе си, подобно на броня, за да оцелея.

— Готова съм за работа. Да чуем какво си ми приготвила.

— Всъщност ми се струва, че ще е най-добре да си поговорите с кандидатите или да поканите някого от тях на среща.

— Току-що бях с тях — възразих. — Добре са си.

— Имам предвид на четири очи. А и като изключим подготовката около коронацията, с която изобщо не бива да се занимавате, нямате спешни ангажменти чак до понеделник. Професионалният ви живот е в подем, а точно вие ми казахте, че той трябва да върви ръка за ръка с личния ви живот.

Тя вдигна вежди.

— Добре.

— Защо се мръщите? Ако не ме лъже паметта, определяте и петимата като фаворити.

— Сложно е. Онзи, с когото е най-важно да поговоря, вероятно не иска да ме вижда. — Въздъхнах. — Пожелай ми късмет.

— Не ви е нужен.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Седях в стаята си и чаках Хейл. Исках да проведем този разговор на някое задушевно, удобно място. Дланите ми се потяха и най-внезапно осъзнах, че рано или късно ще трябва да започна да отпращам и момчетата, с които иначе не исках да се разделям. Знаех, че накрая ще остане само един, но почти си мечтаех всички да заживеят в двореца или поне да ми идват на гости през почивните дни.

На вратата се почука и отидох да отворя сама. Не исках Елоиз да присъства на разговора ни.

Хейл се поклони.

— Ваше Височество.

— Влизай. Гладен ли си? Жаден?

— Не, добре съм.

Той потри ръце, притеснен не по-малко от мен.

Седнах на масата и го поканих при себе си.

Когато мълчанието помежду ни ми дойде в повече, казах:

— Искам да ми обясниш какво се случва с теб.

Той преглътна.

— И аз това искам. Но не знам какво ще правя, ако ме намразиш.

Колкото и топло да говореше, усещах студа, прозиращ зад думите му.

— Защо да те намразвам, Хейл? Какво си сторил?

— Въпросът е какво не мога да сторя.

— И то е?

— Не мога да се ожения за теб.

Въпреки че го очаквах, въпреки че не му бях отдала истински сърцето си... ме заболя.

— Кое... — Спрях и си поех въздух. Най-лошият ми страх се осъществяваше. Не заслужавах любов. Бяха му нужни само няколко седмици до мен, за да го осъзнае. — Кое те кара да смяташ така?

Той се замисли с болезнено изражение на лице и аз извлякох поне малко успокоение от факта, че видимо не искаше да ме нарани.

— Чувствата ми към друг човек.

Това можех да преглътна по-лесно от първоначалното си опасение.

— Към Кери?

Той поклати глава.

— Към Иън.

Онемях от удивление. Иън? Онзи Иън?

Не бях очаквала подобно нещо. Хейл се държеше толкова мило, толкова романтично. Но поне за Иън всичко ми се проясни на мига.

По време на кастовата система всяко семейство придобиваше кастата на съпруга. Заради това можеше да има само един глава на домакинството. Същото важеше и за жените: нямаше ли брак, нямаше и законно семейство. Някои живееха заедно, без да се женят, и наричаха половинките си съквартиранти, но обществото не одобряваше подобно поведение. Мама ми беше разказвала за еднополова двойка в родната ѝ Каролина, която прогонили от града.

Историята ѝ не ми харесваше. И бездруго бях останала с впечатление, че твърде много хора са живеели трудно по нейно време. Защо му беше на някого да затормозява допълнително друго човешко същество?

За жалост, както някога, така и сега еднополовите двойки се спотайваха в сенките, в периферията на обществото. А това обясняваше защо Иън се беше примирил с факта, че няма да намери любов.

Но Хейл?

— Как... как изобщо...?

— Една нощ се заговорихме в Мъжкия салон. Не можех да спя и реших да отида там, за да почета. Намерих го да пише в дневника си. — Хейл се усмихна. — Едва ли можеш да си го представиш в такава светлина, но всъщност е доста поетична личност. Както и да е, просто си поприказвахме. И дори не знам как се озовахме един до друг, но когато ме целуна... разбрах защо никога не съм хлътвал по Кери. Защо въпреки че ти си най-умното, забавно и смело момиче, което познавам, не мога да се оженя за теб.

Затворих очи и се замислих. И останах ужасена от себе си, защото единствената мисъл, която се въртеше в главата ми, беше колко ли лошо може да ми повлияе това. Не колко трудно щеше да му е на

Хейл да сподели с родителите си, не че на Иън вероятно щеше да му се наложи да разкрие дългогодишната си тайна. А какво щеше да пише по вестниците, когато се разчуеше, че не един, а цели двама от кандидатите ми предпочитаха да са един с друг, отколкото с мен.

Понякога бях отвратителен човек.

— Знам, че връзката на кандидат с друг човек се приема за държавна измяна — пророни Хейл. Вдигнах очи. Това изобщо не ми беше хрумнало. — Знам и че предпочитам кратък, но откровен живот пред дълъг, но пълен с лъжи.

— Хейл — подхванах и протегнах ръце през масата, за да хвана неговите. — Какво те кара да си мислиш, че бих те наказала за подобно нещо?

— Законите са ми ясни.

Въздъгнах.

— Май наистина живеем според тях, а?

Той кимна.

— А какво ще кажеш двамата с теб да сключим една сделка?

— Каква сделка?

Отдръпнах ръцете си и ги потрих.

— Ако ми направиш услугата да си тръгнеш чак след коронацията и ми позволиш да отпратя двама ви с Иън през няколко седмици, дори дни, аз ще те пусна да си вървиш без всякакви последици.

Хейл ме гледаше недоумяващо.

— Наистина ли?

— Да си призная, тревожи ме резултатът от тези обстоятелства. Но ако излезе, че двамата сте се влюбили един в друг след елиминацията, никой не може да ви обвини в измяна. И съжалявам, че ще го кажа, но ако пресата открие, ще ме разкъсат на парчета.

— Наистина не исках да усложнявам живота ти. Не съм влюбен в теб, но те обичам достатъчно, за да ти споделя истината.

Аз станах и скъсих разстоянието помежду ни. Той също се изправи и ми позволи да го прегърна и да отпусна глава на рамото му.

— Знам. И аз те обичам. За нищо на света не бих те оковала за себе си, ако така ще си нещастен.

— Могат ли да направя нещо за теб? Дори не се бях надявал да си тръгна оттук с благословията ти. Как да ти се отблагодаря?

Отстъпих назад.

— Просто бъди образцов кандидат още няколко дни. Разбирам, че това е голяма молба, но ако издържиш до коронацията, ще съм ти много признателна.

— Молбата ти никак не е голяма, Идлин. Всъщност е нищожна.

Долепих длан до бузата му. По нещо всеки ден.

— Е, той ли е голямата ти любов?

Най-сетне пооблекчен, Хейл се засмя.

— Не знам. Все пак никога не съм изпитвал подобни чувства.

Кимнах.

— Тъй като двамата с него не си говорим много, съгласен ли си ти да му обясниш как ще протекат елиминациите ви? Вероятно ще отпратя първо него от двореца, защото в очите на народа той изглеждаше като по-слаб кандидат.

Болеше ме да го кажа на глас. Иън ми бе служил като резервен вариант, но сега, когато вече знаех истината, нямаше да ми е приятно да го изпратя вкъщи.

— Благодаря ти. За всичко.

— Не се притеснявай.

Хейл се спусна към мен и ме прегърна отново, преди да изтърчи през вратата. Замислих се с усмивка в колко сходни ситуации се намирахме двамата: политахме с главата напред към бъдещето, без да знаем дали ни очаква щастлив завършек. И все пак летяхме, нали така?

Денят ми бързо се преобрази от прекрасен в заплетен, а до края му вече исках да пропусна вечерята и директно да си легна. Отворих вратата на стаята си, решена да отнеса в леглото само спомена за добрата му част. Как лейди Брайс ми казва, че съм постъпила мъдро. Обнадеждаващата статия във вестника. Усмивката на Хейл, преди да изтърчи от стаята.

— Знаеш ли — обади се дълбок глас, — май съм любимец на прислужницата ти.

Кайл се излежаваше на леглото ми, скръстил удобно ръце зад главата си.

Засмях се.

— И защо смяташ така?

— Защото е изключително лесно да я подкупиш.

— Можеше поне да си свалиш обувките.

Той направи физиономия и ги изхлузи, после потупа с длан мястото до себе си.

Аз се плъснах на леглото по начин, който беше доста далеч от всяка женственост. Той се завъртя към мен и в този миг мярнах пръстите му.

— Какво си правил днес, за бога?

— Цял следобед рисувам с въглен — отвърна той и разпери почернените си ръце. — Не се безпокой. Няма да изцапам чаршафите ти. Пръстите ми са боядисани и не мога да ги измия.

— Какво сътвори?

— Осъзнавам, че вероятно превишавам правата си, но се замислих за срещата с хората от народа и ми хрумна, че може би ще е от полза да провеждате такива по-често. Затова преработих една от приемните в тронна зала, където да изслушваш хората, да приемаш петиции и да отговаряш на искания. Нещо официално, но не и помпозно.

— Много съобразително.

Той сви рамене.

— Казах ти, напоследък творя само за теб.

Блясъкът в очите му беше толкова момчешки, че за момент ме накара да забравя задълженията си на възрастен.

— Освен това може да създадеш радиостанция — добави той.

— Ъ, защо? Бюлетинът ми е предостатъчен.

— Докато учех във „Фенли“, с приятелите ми често слушахме радио. Пускахме си го в кухнята и във всяка друга стая, а чуехме ли нещо интересно, спирахме работа и се заслушвахме, а после обсъждахме въпроса. Това е един добър начин да контактуваш с народа си. И не е толкова страшно, колкото да тикнат камера в лицето ти.

— Интригуващо. Ще си помисля. — Докоснах връхчетата на почернените му пръсти. — Над какво друго се трудиш?

Той сбърчи вежди.

— Спомняш ли си, че ти разказах за едни малки къщички? Обмислях да има и двуетажни, предвидени за по-големи семейства. Но като се има предвид какви материали искам да използвам, не изглежда постижимо. Металът ще е твърде тънък за целта. Много ще ми

помогне, ако успея да построя една от тях, за да изпробвам плановете си. Е, някой ден.

Вгледах се в него.

— Знаеш ли, Кайл, принцовете рядко си цапат ръцете.

— Наясно съм — усмихна се той. — Просто си мечтая. — После смени позата си и темата с едно рязко движение. — Вестниците изглеждаха обнадеждаващо днес.

— Да. Сега трябва просто да поддържам добрата вълна. Само дето нямам представа как.

— Не е страшно. Понякога нещата сами се случват.

— Много ще съм доволна, ако не ми се налага да влагам чак толкова усилия.

Прозях се. Дори успешните дни се оказваха уморителни.

— Искаш ли да си тръгна, за да поспиш?

— Не — отвърнах, преместих се малко по-близо до него и се обърнах по гръб. — Ще останеш ли още малко?

— Разбира се.

Той хвана ръката ми и двамата вперихме погледи в красиво изрисувания таван на стаята ми.

— Идлин?

— Да.

— Добре ли си?

— Да. Имам чувството, че щях да съм още по-добре, ако можех да позабавя темпото, но всичко трябва да се случва на мига.

— Би могла да отложиш коронацията. Да останеш регент още малко. Всъщност почти няма разлика.

— Знам, но чувството е различно. Баща ми се поуспокои, откакто станах регент, но след като насрочихме дата за коронацията, ми се струва още по-ведър. Знам, че всичко е до психическа нагласа, но ако така помагам на съня му, което му помага да се грижи за мама, което пък ѝ помага да се възстановява по-бързо...

— Разбирам те. Но мислиш ли за останалото? Нямах намерение да претупаш Избора, нали?

— Не го правя умишлено. Просто нещата сами ускориха хода си.

— Какво имаш предвид?

Въздъгнах.

— Не мога да ти кажа сега. Нека всичко се поуталожи.

— Можеш да ми се довериш.

— Знам. — Отпуснах глава върху рамото му. — Кайл?

— Да.

— Спомняш ли си първата ни целувка?

— Нима мога да я забравя? Фасонът ми разцъфна по всички вестници.

— Не, не тази. *Първата* ни първа целувка.

След миг недоумение, той вдиша рязко.

— О. Боже. Мой.

Разсмях се.

Когато аз бях на четири, а Кайл на шест, двамата доста си играехме. До ден-дневен не мога да се сетя какво го накара да намрази живота в двореца, нито пък кога се зароди взаимната ни антипатия един към друг, но по онова време Кайл ми беше като втори Арън. Един ден тримата играехме на криеница и Кайл ме намери. Само че вместо да ме спипа, се наведе и ме целуна по устата.

Аз скочих на крака, бутнах го на земята и му заявих, че ако се повтори, ще заповядам да го обесят.

— Кое четиригодишно момиченце знае как да заплаши нечий живот? — пошегува се той.

— Всичко опира до възпитанието, предполагам.

— Чакай малко, да не би да ми намекваш, че ме пращаш на бесилото? Защото, ако е така, ще ме смаеш с безсърдечието си.

— Не — засмях се аз. — Просто реших, че вече си си заслужил извинението.

— Не се тревожи. Доста е забавно след години. Когато хората ме питат за първата ми целувка, никога не споменавам точно онази. Казвам им, че е била с дъщерята на саудитския премиер. Но май тя ми се явява втора.

— Защо не им казваш за мен?

— Защото ме е страх, че може да изпълниш заканата си — пошегува се той и аз се изкисках. — Явно просто съм потиснал спомена. Не беше особено приятен.

Пак се закикотих.

— Мама ми сподели, че тя е била първото момиче, което татко някога е целувал, а се опитала да му се изплъзне.

— Сериозно?!

— Да.

Кайл се захили.

— А знаеш ли за Арън?

— Не.

Но Кайл вече плачеше от смях.

— Първата му целувка е била с една от италианките, но бил понастинал и... — Той спря, задавен от кискане. — О, боже, наложило му се да кихне по време на целувката и я оплискал със сополи.

— Какво?

— Не видях самата целувка, но се появих тъкмо за развързката. Просто го сграбчих за ръката и хукнахме нанякъде.

Коремът ме болеше от смях и доста време не можахме да се отърсим от спомена. Когато най-сетне се успокоихме, осъзнах нещо.

— Не познавам никого, който да е имал съвършена първа целувка.

Той се замисли за малко и отвърна:

— Нито пък аз. Може би не първите целувки трябва да са незабравими, а последните.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Стоях неподвижно, докато Нийна тропосваше с карфици гърба на прелестната ми златиста рокля за коронацията. Имаше деколте с форма на сърце, а полата ѝ падаше на пищни дипли. Наметалото беше малко тежко, но трябваше да го нося само в църквата. Макар че аз я бях избрала от трите, които ми предложиха дизайнерите, вероятно нямаше да се явя точно с такава, ако имах време сама да измисля модела ѝ. Но всички се възхитиха, като я видяха, затова прехапах езика си и опитах да съм благодарна.

— Изглеждаш превъзходно, скъпа — коментира мама, докато стоях на платформата с огромни огледала, донесена в стаята ми специално за случая.

— Благодаря, мамо. Как би я сравнила с роклята от твоята коронация?

Тя се засмя.

— Роклята от моята коронация беше и булчинската ми рокля, затова не може да става и дума за сравнение. Твоята е идеална за повода.

Нийна се изкиска, а аз докоснах бродерията по корсета.

— Определено е най-помпозната рокля, която някога съм обличала.

— Замислете се само: ще трябва да надминете себе си за сватбата — пошегува се Нийна.

Усмивката ми посърна.

— Вярно. Голямо предизвикателство ще е, а?

— Добре ли сте? — попита тя, гледайки ме в огледалото.

— Да. Малко съм уморена, това е.

— Не ме интересува какво друго предстои тази седмица, но трябва да си починеш — настоя мама. — Съботата ще е дълга и ти ще си в центъра на събитията.

— Слушам, госпожо. — Тя отново заопипва колието си. — Мамо? Според теб какво щеше да правиш, ако не се беше омъжила за

татко? Ако в крайна сметка той беше избрал друга?

Мама поклати глава.

— За малко да го направи. Знаеш за нападението. — Тя преглътна тежко и се умълча за момент. След всичкото това време още й беше трудно да се връща към тези спомени. — Онзи ден можеше да тръгне по съвсем различен път, а това щеше да промени и моя.

— Но щеше ли да се справиш?

— Вероятно — пророни тя. — Не смятам, че някой от двамата ни щеше да води лош живот. Просто нямаше да е толкова хубав.

— И е нямало да страдаш до края на дните си?

Тя огледа лицето ми в огледалото.

— Ако се притесняваш, че ще нараниш някои от кандидатите, трябва да престанеш.

Притиснах длани към корема си, задържайки роклята намясто, докато Нийна работеше по нея.

— Знам. Просто е по-трудно, отколкото очаквах.

— Всичко ще се изясни с времето. Повярвай ми. А двамата с баща ти ще подкрепим избора ти, какъвто и да е той.

— Благодаря.

— Мисля, че сме готови — заяви Нийна и отстъпи назад, за да огледа работата си. — Ако сте доволна, можете да я съблечете, а аз ще я върна по куриер на Олмънд.

Мама си отхапа парче ябълка.

— Не разбирам защо не ти позволява да я доушиеш. Все пак ти е поверил последните щрихи.

Тя сви рамене.

— Просто следвам заповеди.

На вратата се почука отривисто.

— Влез — провикна се Нийна, преобразявайки се бързо в някогашната си роля. Щеше ми се да поеме в свои ръце целия ми живот. Толкова ме улесняваше.

Един прислужник отвори вратата и се поклони.

— Простете, Ваше Височество, но настъпи малко объркване около костюма за един от господата.

— Кой?

— Ерик, госпожице.

— Преводачът? — учуди се мама.

— Да, Ваше Величество.

— Идвам — казах аз и го последвах.

— Няма ли първо да съблечете роклята? — попита Нийна.

— Тъкмо ще се поупражнявам да ходя в нея.

Оказа се невероятно тежка и доста затрудняваше слизането ми по стълбите. Трябваша ми обувки с по-стабилни токове.

Щом доближих стаята на Ерик, го чух да увещава някого:

— Но аз не съм от Елита. Ще е неуместно.

Отворих вратата по-широко и го заварих облечен в костюм с линии от креда по плата и карфици по подгъва.

— Ваше Височество — поздрави ме шивачът и веднага се поклони.

Ерик обаче застина, неспособен да откъсне очи от роклята ми.

— Имаме разногласия относно костюма му, госпожице — посочи го шивачът.

Ерик си върна самообладанието.

— Струва ми се нередно да се появя в същия костюм като на кандидатите от Елита.

— Но нали ще вървите заедно с тях и ще ви снимат стотици пъти — настоя шивачът. — Най-разумно е да се сливате с тълпата.

Ерик ме погледна умолително.

Аз докоснах замислено устните си.

— Ще ни дадете ли минутка, ако обичате?

Шивачът се поклони отново и напусна стаята, а аз отидох до Ерик.

— Изглежда доста изискано — коментирах с усмивка.

— Така е — съгласи се той. — Просто не съм сигурен, че е уместно.

— Кое? Да изглеждаш добре?

— Аз не съм от Елита. Объркващо е да стоя до тях и да изглеждам като тях, при положение че не мога да... не съм...

Допрях длан до гърдите му.

— Шивачът е прав. Най-добре е да се слееш с тълпата. Ако облечеш друг цвят костюм, няма да ти е по-лесно.

Той въздъхна.

— Но аз...

— Ами ако вратовръзката ти е в малко по-различен нюанс? — предложих аз.

— Това ли е единственият ми вариант?

— Да. Пък и само си представи колко ще е горда майка ти.

Той врътна очи.

— Не е честно. Ти печелиш.

Плеснах с ръце.

— Виждаш ли? Хич не беше трудно.

— Не и за теб. Все пак ти се разпореждаш.

— Не исках да прозвучи така.

Ерик се подсмихна.

— Напротив. Родена си да раздаваш заповеди.

Не знаех дали да го приемам като критика, или като комплимент.

— Какво ще кажеш? — попитах, вдигайки ръце. — Е, трябва да си я представиш без карфиците.

Той ме погледна в очите.

— Изглеждаш зашеметяващо, Идлин. Дори не мога да си спомня за какво се ядосвах, преди ти да се появиш.

Опитах да потуша огъня в бузите си.

— Чудех се дали не е твърде фрапантна.

— Идеална е. Определено се различава от твоя стил, но все пак типичният ти вид не е предвиден за коронации.

Обърнах се и погледнах в огледалото. Само с едно изречение Ерик беше успял да ме успокои.

— Благодаря ти. Май се вживявам прекалено много.

Той застана до мен. Изглеждахме комично в красивите си дрехи, най-красивите, които някога щяхме да облечем, изрисувани с креда и скрепени с карфици. Приличахме на кукли.

— Бих казал, че това е една от характерните ти черти.

Сбърчих чело, но кимнах. Имаше право.

— Съзнавам, че нямам право да ти давам съвети — продължи той, — но ми се струва, че се справяш много по-добре, когато не умуваш чак толкова. Дай почивка на разума си. Довери се на инстинктите си. На сърцето си.

— Сърцето ми ме ужасява.

Нямах намерение да го изричам на глас, но нещо в него правеше тази стая, този момент единственото място, на което можех да си

признай истината.

Той се приведе до ухото ми и прошепна:

— Там няма нищо страшно. — После се покашля и отново обърна поглед към отраженията ни в огледалото. — Може би просто ти трябва малко късмет. Виждаш ли този пръстен? — попита той, вдигайки едното си кутре.

Виждах го. Беше ми правил впечатление десетки пъти. Учудвах се, че човек, който умишлено стоеше на заден план и отказваше да облече костюм, носеше пръстен?!

— Това е сватбеният пръстен на прапрабаба ми. Плетеницата е традиционен суендуйски дизайн. Можеш да го видиш навсякъде из Суендуйей. — Той свали пръстена и го хвана между палеца и показалеца си. — Оцелял е във войни и бедствия. Видял е дори преселването на семейството ми в Илеа. Трябва да го дам на момичето, за което ще се ожения. Така ми е наредила мама.

Усмихнах се, очарована от вълнението му. Запитах се дали някое момиче не копнее да го сложи на пръста ѝ един ден.

— Но важното е, че носи късмет — продължи той. — А в момента на теб ти трябва повече.

Той ми подаде пръстена, но аз бурно поклатих глава.

— Не мога да го приема! Това е семейна реликва.

— Да, но е много късметлийска семейна реликва. Свързала е няколко щастливи двойки. А и ти я давам само временно. До края на Избора или докато двамата с Хенри си тръгнем. Кое то се случи първо.

Нахлузих колебливо пръстена на ръката си, забелязвайки колко гладка е повърхността му.

— Благодаря ти, Ерик.

Взрях се в сините му очи. Беше ми нужна само една гореща секунда да чуя сърцето, на което толкова време отказвах да се доверя. То поглъщаше пронизващия му поглед и топлия аромат на кожата му... и крещеше.

Без да се замислям за последиците и усложненията, без да знам дали чувствата ми са споделени, доближих лице към неговото. И с радост установих, че той не се отдръпва. Бяхме толкова близо, че усещах дъха му по устните си.

— Взехте ли решение? — попита шивачът от вратата.

Откъснах се от Ерик.

— Да. Ако обичате, сър, довършете костюма.

Хукнах към коридора, без да поглеждам назад. Сърцето ми препускаше бясно, а като стигнах първата стая за гости, влетях вътре и затръшнах вратата след себе си.

От доста време изпитвах чувството, тайно зародило се в душата ми. Бях забелязала човека, който се опитваше да остане незабележим, а дефектното ми, глупаво, безполезно сърце отдавна шепнеше името му. Стиснах гърдите си, за да го укротя.

— Ах, ти, коварно нещо. Какво направи?

В началото се чудех дали бе възможно да открия сродната си душа сред група непознати момчета.

Но вече знаех отговора.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Следващите няколко дни минаха във вихър от приготовления за коронацията. Стараех се да стоя колкото може повече в кабинета си и дори се хранех в стаята си, но въпреки това не успях да избягвам Ерик напълно.

Трябваше да отидем до църквата, за да упражним тържествената процесия, в която той бе принуден да участва като попълнение в бройката хора зад мен. Освен това се налагаше да стои до Хенри, докато превеждахме Елита през Големия салон и ги обучавахме как да се държат по време на официален прием. Отгоре на всичко лично трябваше да одобря костюмите им, което съумях да направя, без да го поглеждам в очите — много, много по-трудна задача, отколкото някога бях предполагала.

Коронацията щеше да е един от най-паметните моменти в живота ми, а аз не можех да прогоня от главата си фантазиите за несъстоялата се целувка.

Закъснявах. А не ми се случваше често.

Но косата ми отказваше да се накъдри както трябва, шевът под едната ми ръка се сцепи и макар да бях избрала удобни обувки още в началото на седмицата, когато ги премерих с роклята, установих, че изобщо не пасват.

Елоиз бе затаила дъха си, докато гласеше прическата ми и я изпробваше с фалшива корона, за да се увери, че всичко ще е свършено в знаменития момент. Нийна проверяваше дали всички са облечени и готови, затова Хейл ми се притече на помощ с игла и конец в последния момент.

— Благодаря ти — въздъгнах аз.

Той направи последния възел.

— Пак заповядай. — Погледна часовника си. — Макар че можеше да ме извикаш и по-рано.

— Шевът се пръсна чак когато я облякох!

Хейл се усмихна.

— Огледах я добре и май това е било единственото слабо място. Добре че го открихме сега, а не по средата на церемонията.

Кимнах.

— Всичко трябва да е безупречно днес. Поне този път ми се иска да съм съсредоточена, макар и не толкова, че да ненавиждам всички и всичко покрай себе си.

Хейл се засмя.

— Е, в такъв случай, ако шевът се сцепи отново, просто не му обръщай внимание.

Елоиз отиде да донесе нещо от банята и аз се възползвах от възможността.

— Как е Иън? — попитах шепнешком.

— Добре. Още не може да повярва — отговори той видимо развълнуван. — И двамата искаме да ти помогнем с каквото можем. Даваш ни шанс за истински живот и сме ти безкрайно задължени.

— Просто ми помогнете да оцелея днес и ще сме квит.

— По нещо всеки ден — напомни ми той.

Слязох от подиума и го прегърнах.

— Струваше си да те задържа.

— Радвам се да го чуя — отвърна той и ме притисна към себе си.

— Добре, отивам да си взема сакото и тръгвам надолу. Дай знак, ако ти трябва за нещо.

Кимнах и опитах да запазя самообладание, когато Елоиз се върна да довърши работата си.

— Този си го бива — отбеляза тя, докато оправяше диплите на роклята ми.

— Така е.

— Аз лично бих избрала Кайл — заяви после с момичешко кискане.

— Знам! — поклатих глава аз. — Още не съм забравила как го пусна в стаята ми.

Елоиз сви рамене.

— Той ми е фаворит. Трябваше да му помогна някак!

Когато бях напълно готова, тръгнах към долния етаж, праметнала шлейфа на наметалото ми през ръка. Фоайето гъмжеше от хора.

Генерал Леджър притискаше ръцете на госпожица Луси към устните си, Джоузи и Нийна ме чакаха с еднакви бледосини рокли, с които щяха да изглеждат прекрасно, докато двете носеха шлейфа ми, а петимата кандидати от Елита си приказваха, застанали в кръг в единия ъгъл. Ерик беше с вратовръзка в малко по-светлосиньо от тези на останалите.

Но очите ми останаха втренчени в едно-единствено момче в тълпата. Тъкмо бях преполовила стълбището, когато забелязах Арън. Беше дошъл.

Спуснах се през навалицата, проправяйки си път през съветници и приятели, и се хвърлих не в обятията на Арън, а в тези на Камил.

— Добре ли е? — прошепнах в ухото ѝ.

— *Oui*, напълно.

— А доволен ли е френският народ? Приема ли го?

— Сякаш е един от нас по рождение.

Притиснах я към себе си.

— Благодаря ти.

Откъснах се от нея и обърнах лице към глупавия си брат.

— Добре изглеждаш в хубави дрехи — подхвърли закачливо той.

Не знаех дали да отвърна на шегата му, да го ударя по ръката, да му се развикам, да се разсмея, или просто да се скова. Затова го придърпах в силна прегръдка.

— Съжалявам — прошепна той. — Не биваше да си тръгвам така. Не беше редно да те оставям сама.

Поклатих глава.

— Правилно си постъпил. Толкова ми липсваше, че направо ме болеше, но наистина е трябвало да заминеш.

— Искях да се върна веднага щом разбрах за мама. Но не знаех дали няма да влоша състоянието ѝ и дали изобщо имам право да се връщам, при положение че аз съм ѝ го причинил.

— Не ставай смешен. Важното е, че сега си тук.

Той ме поддържа в прегръдките си още малко, докато лейди Брайс насочваше всички към колите. Съветниците тръгнаха първи, а момчетата от Елита след тях, като всички ми се поклониха дълбоко, особено Ерик. Не ме погледна в очите, за което му бях благодарна. Кой знае как щеше да реагира глупавото ми сърце, ако очите ни се бяха

срещнали. Все пак се поразмекна малко, когато го видях как, докато се отдалечаваше, подръпва неловко ръкавите на костюма си.

— Така, следващата кола — обяви лейди Брайс. — Всички с фамилия Шрийв. Дори вие, мосю Френски принц.

— Слушам, госпожо — отвърна Арън и хвана Камил за ръката.

— Първа влиза Идлин, след това са Нийна и Джоузи. Всички останали са накрая. Аз ще съм в колата зад вас.

Татко спря.

— Брайс, ти трябва да си с нас.

— Абсолютно — съгласи се мама. — В лимузината има място, а и благодарение на теб всичко върви по план.

— Не знам дали е уместно — отвърна тя.

Нийна килна глава, за да ѝ покаже, че бърка.

— Ами ако колата се разпадне по време на десетминутното пътуване?

— Пък и почти няма вероятност някой да помисли, че с Нийна сме сестри — добавих аз. — Остани с нас.

Тя сви устни, сякаш продължаваше да мисли, че идеята е лоша.

— Добре. Да вървим.

Качихме се в лимузината, а роклята ми зае място за трима души. Имаше толкова много смях и настъпване, че чак започна да ми става забавно. Вдишах дълбоко. От мен се очакваше единствено да кажа няколко думи, да дам клетвата, която вече бях положила в сърцето си. Надникнах към мама и тя ми намигна. Друго не ми трябваше.

* * *

Джоузи и Нийна вървяха след мен по пътеката между църковните пейки и държаха краищата на наметалото ми, за да не се влачи по пода. Погледнах кралския пръстен върху ръката си. Илейският герб блестеше в центъра му. Татко вече ми беше поверил трона. Вече одобряваше управлението ми. Церемонията просто щеше да направи възкачването ми официално.

Посрещах погледите на колкото можех повече хора, опитвайки да изразя благодарността си. Щом стигнах до олтара, коленичих върху

ниското столче и усетих как роклята ми се разстила тежко край мен. Епископът взе церемониалната корона и я задържа над главата ми.

— Ти, Идлин Шрийв, готова ли си да положиш тази клетва?

— Готова съм.

— Кълнеш ли се да браниш законите и честта на Илеа до края на дните си, да управляваш народа ѝ според илейските традиции и обичаи?

— Кълна се.

— Кълнеш ли се да защитаваш интересите на Илеа както в границите ѝ, така и извън тях?

— Кълна се.

— Кълнеш ли се да използваш властта и високото си положение с милосърдие и справедливост?

— Кълна се.

Струваше ми се някак уместно клетвата към страната ти да изисква четири потвърждения, докато тази към друг човек само едно. След като произнесох и последните си думи, епископът постави короната на главата ми. Станах и се обърнах към народа си, а наметалото се уви живописно около краката ми досущ като котка. Епископът сложи скиптъра в лявата ми ръка, а златното кралско кълбо — в дясната.

После удари силно жезъла си в пода и публиката извика:

— Бог да пази кралицата!

А като осъзнах, че тези думи са за мен, в сърцето ми се надигна истинска радост.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Остън, за бога, стани! — нареди мама на братчето ми.

— Ама толкова е горещо — оплака се той още в началото на фотомаратона.

Татко надникна през мен.

— Ще издържиш пет минути, синко.

Арън се засмя.

— О, колко ми липсвахте само.

Плеснах го по ръката.

— Много се радвам, че никой не ни снима с камера.

— Добре, добре. Готови сме — провикна се татко на фотографа.

Двамата с мама позираха зад мен, сложили ръце на облегалката на стола ми. Остън и Арън бяха коленичили от двете ми страни, а Кадън стоеше с една ръка зад гърба си и почти ми съперничеше за мястото на най-царствен член в семейството ни.

Фотографът направи няколко кадъра, докато не остана доволен от резултата.

— Кой е следващ?

Всички се задържахме по местата си, но този път извикахме и Камил. А после, за да имаме снимка на цялото семейство, всяко от момчетата от Елита премина през подиума.

След това ми направиха портрет със семейство Леджър, последван от такъв с всеки член на съвета, включително лейди Брайс, която се отказа от традиционната скована поза и вместо това ме прегърна силно.

— Толкова се гордея с вас! — повтаряше. — Толкова много се гордея!

Естествено, дойде ред и на цялото семейство Удуърк.

Джоузи се спусна първа към мен и застава почти в центъра на снимката. Аз поклатих глава, а госпожица Марли дойде да ме прегърне.

— Толкова се радвам за теб, скъпа. Колко бързо порасна само.

Засмях се.

— Благодаря, госпожице Марли. Щастлива съм, че всички сте с мен на този ден.

Господин Удуърк се усмихна.

— За нищо на света не бихме го пропуснали. Поздравления.

Госпожица Марли продължаваше да стиска ръцете ми.

— Толкова ни беше хубаво да гледаме как вървиш по пътя към трона и как двамата с Кайл се сближавате.

Усмигнах се.

— Откровено казано, вече не мога да си представя защо двамата не сме били приятели досега. Не е за вярване, че ни отне толкова време да се опознаем.

— Наистина е странно — съгласи се госпожица Марли. — Жалко, че двете с Джоузи почти не се виждате.

— Какво? — Джоузи имаше способността да разпознава името си, дори да го предаваха с морзовата азбука от друг континент.

— Мисля, че ще ви е от полза да общувате повече.

Госпожица Марли се вгледа в нас, грейнала от радост.

— Да! И аз така мисля! — изпищя Джоузи.

— За мен ще е удоволствие — излъгах аз. — Но вече съм кралица и свободното ми време ще е още по-ограничено.

Мама се усмихна многозначително зад приятелката си. Разбираше отлично какво се опитвам да сторя.

Госпожица Марли свъси вежди.

— Вярно е. О, сетих се! Защо не поканиш Джоузи да те придружава няколко дни? Винаги е проявявала огромен интерес към живота на принцесите. А сега ѝ се отдава възможност да види как живеят и кралиците!

— Това. Ще е. Супер! — заяви развълнувано Джоузи и сграбчи ръката ми, а аз проявих благоприличието да не я отдръпна.

Нямах избор — всички очакваха отговора ми, а очите на майка ми ме предупреждаваха да не разочаровам най-добрата ѝ приятелка, нищо че бях кралица.

— Разбира се. Джоузи може да ме придружава. Би било... чудесно.

Джоузи се върна с танцова стъпка на мястото си, а аз погледнах Кайл, който едва се сдържаше да не се присмее на новото ми

изпитание. Веселото му настроение ме накара да се усмихна и се радвах, че поне щях да изглеждам щастлива на снимките.

Накрая дойде ред и на индивидуалните портрети с момчетата от Елита. Аз стоях на място с церемониалната си рокля, докато всички минаваха през подиума.

Фокс беше пръв и изглеждаше много изискано в тъмносивия си костюм.

— Добре, какво да правя? — попита той. — На семейната снимка отпуснах ръце до тялото си, но имам чувството, че за тази трябва да те хвана за ръка.

— Да, точно така — съгласи се фотографът.

Фокс пое ръката ми. Пристъпи малко по-близо до мен и двамата се усмигнахме, докато светкавицата проблясваше отново и отново.

След това ме доближи Иън с доволно изражение на лице.

— Прелестна си, Идлин. Направо прелестна.

— Благодаря. И ти не си за изхвърляне.

— Вярно е — подсмихна се той. — Съвсем вярно.

Той застана зад мен.

— Още не съм ти благодарил. Както за опрощението, така и за дискретността.

— Двамата с теб винаги сме се разбирали и без много общуване. Знаех, че си ми признателен.

— Подготвих се за крайно разочароващ живот — призна ми Иън с тревожен тон, какъвто за пръв път чувах от него. — Странно ми е, че пред мен се откриват и други възможности. Дори не знам как да продължа.

— Просто живеј.

Най-сетне виждах Иън без студения му фасон и предвидливо изваяната му маска. Той ми се усмихна, целуна ме по челото и се премести встрани.

След него дойде ред на Кайл, който профуча през подиума, грабна ме на ръце и ме завъртя във въздуха.

— Пусни ме! — изпищях аз.

— Защо? Защото си кралица? Ще ми трябва по-добра причина.

Когато най-сетне ме остави на земята и обърнахме лица към фотоапарата, знаех, че и двамата сме ухилени като идиоти. Тези снимки щяха да имат съвсем друг чар.

— Едва не се убих, като настъпих наметалото ти — отбеляза той.
— Модата е смъртоносна.

— Гледай Хейл да не те чуе — отвърнах аз.

— Какво да не чуя? — попита Хейл, докато двамата се разменяха.

— Че модата е смъртоносна — отговори Кайл, подръпна костюма си и слезе от подиума.

— Само нейната. Изглеждаш невероятно — обърна се Хейл към мен и ме прегърна.

— Много ти благодаря за помощта тази сутрин. Роклята ми остана на мястото си.

— Естествено. Да не би да се съмняваше в уменията ми? — пошегува се той.

— В никакъв случай.

Отстъпих назад, за да снимат и лицата ни, макар че нямах търпение да видя кадрите с прегръдката ни.

Накрая дойде ред и на Хенри, чиято усмивка моментално ми върна силите. Той спря на няколко стъпки от мен и си пое дълбока глътка въздух.

— Ти изглежда много красива. Радвам за теб.

Покрих устата си с ръка, усещайки се безкрайно трогната.

— Хенри. Благодаря ти! Страшно много ти благодаря!

Той сви рамене.

— Аз опитвам.

— Справяш се чудесно. Наистина.

Той кимна, дойде до мен и нежно ме обърна напред. После отиде да нагласи наметалото ми, така че да се забелязва от едната ми страна, и застана гордо зад другото ми рамо, слагайки ръце на кръста ми.

Личеше си, че сериозно е обмислял как иска да изглежда портретът му с мен, а това ме впечатляваше. Когато фотографът ни засне, Хенри понечи да си тръгне, после спря.

— Ммм, *entä* Ерик? — попита той, сочейки приятеля си.

Кайл схвана въпроса му и очевидно се съгласи.

— Да, Ерик също е част от всичко това. И той трябва да се снима.

Ерик просто поклати глава.

— Не, няма нужда. Не е необходимо.

— Хайде, човече, това е просто снимка. — Кайл го побутна леко, но той отказваше да помръдне.

Една част от мен се опасяваше, че ако ме доближи, всички наоколо ще чуят как пулсът ми сякаш изрича името му. Но колкото и трудно да ми беше да го избягвам през последните няколко дни, сега ми се струваше още по-трудно да не хукна към него.

Вместо това тръгнах с бавна крачка. А когато Ерик осъзна, че вървя към него, погледът му отскочи към моя. И за миг цялата стая сякаш оживя. Слънцето запя и всяко движение наоколо придоби плътност, която усещах с пръстите си.

Щом погледнах Ерик, светът се разбуди.

Спрях пред него с надеждата, че не изглеждах толкова зашеметена, колкото се чувствах.

— Не ти заповядвам. Моля те.

Той въздъхна.

— Това е сто пъти по-лошо — отвърна Ерик с усмивка и ме хвана за ръката, но преди да го кача на подиума, сведе поглед към дрехите си. Беше съблякъл сакото си веднага след края на церемонията и сега носеше само елече и вратовръзка. — Не съм облечен подобаващо — оплака се той.

Аз въздъхнах и щракнах закопчалките, които придържаха наметалото към роклята ми. Веднага щом го свалих, Хейл дойде да го поеме внимателно.

— Така по-добре ли е?

— Не — преглътна той. — Но ако наистина държиш...

— Да.

Килнах глава настрани и запърхах игриво с мигли.

Той се засмя, осъзнал поражението си.

— Какво да правя?

— Така. — Усмихнах се широко и го доближих. — Сложи тази ръка тук — инструктирах го, поставяйки едната му ръка на кръста си, — а тази на рамото ми. — После долепих длан до гърдите му, а с другата ръка го хванах под мишница. — А сега се усмихни към обектива.

— Добре — подчини се той.

С дланта си усещах колко бясно тупти сърцето му.

— Успокой се — прошепнах му. — Преструвай се, че сме само двамата.

— Не мога.

— Тогава знам ли... кажи нещо на фински.

Той се засмя и прошепна:

— *Olet hullu tyttö.*

Макар и да не разбрах думите, бях сигурна, че никога няма да забравя тона на гласа му. Чувах усмивката в него и моята собствена разцъфна още повече. Така се вслушвах във всеки негов звук, че трябваше да си напомня да дишам. От дъното на душата си знаех, че думите му са били важни. А не разпознах нито една от тях.

— Добре се получи — похвали ни фотографът и Ерик моментално ме пусна.

— Виждаш ли? Не беше толкова страшно, нали? — попитах аз.

— Очаквах да е доста по-трудно — призна си той и усетих нещо странно в гласа му, сякаш бях пропуснала някоя подробност.

Отново чувах бясното барабанене на глупавото ми сърце. Преглътнах, опитвайки да го заглуша, и се обърнах по посока на стъпките, отекващи откъм вестибюла.

— Мерид — провикнах се щастливо.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но просто не можах да се сдържа. Дали е възможно да си направя официална снимка с новата ми кралица? — попита Мерид.

— Разбира се.

Подадох му ръка и той я прие с радост.

— Цялата страна говори само за коронацията — уведоми ме той.

— Не знам дали си чувала днешните новини, но отзивите са повече от положителни.

— Не намерих време за това — признах си аз, а той хвана ласкаво и двете ми ръце и погледна към фотоапарата.

— Не е нужно. Имаш предостатъчно хора на свое разположение, които ще ти докладват по-късно. Радвам се, че имах честта пръв да ти съобща колко добре вървят нещата.

Той стисна ръцете ми и аз въздъхнах с мисълта, че най-сетне всичко се подреждаше.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пиех шампанско и се смеех твърде гръмогласно, освен това изядох планини от шоколад. Поне за няколко часа исках да се насладя на абсурдното изобилие, което винаги бях приемала за даденост. Утрешния ден щях да посветя на това да пия вода и да избистрям разсъдъка си. Да се тревожа за бъдещето на страната ми. Да мисля за съпрузи.

Тази вечер обаче възнамерявах да се полюбувам на този главозамайващ момент.

— Още един танц? — покани ме Арън, докато отпивах от уж последната ми чаша шампанско. — Трябва да се качвам на самолета, но исках първо да се сбогуваме.

Станах и поех ръката му.

— Готова съм на всякакво сбогуване. Всичко е за предпочитане пред последната ни раздяла.

— До ден-дневен съжалявам за това, но сама знаеш защо не можах да се сбогувам с теб.

Двамата заехме танцова стойка и той ме поведе из залата.

— Да. Не че това ми помогна. Прибави липсата ти към всичко останало, и можеш да си представиш колко труден беше животът ми в последно време.

— Съжалявам. Но се справяш чудесно, несъмнено по-добре, отколкото предполагаш.

— Ще видим. Тепърва ми предстои да укрепя властта си, да направя така, че мама и татко да се поотпуснат и да си намеря съпруг.

Той сви рамене.

— Е, нищо сериозно.

— Направо почивка.

Брат ми се разсмя. Колко ми беше липсвал този звук.

— Извинявай, ако съм те наплашил с писмото си. Мама и татко искаха да те защитят, но се опасявах, че неведението може да ти навреди.

— Не ми беше лесно да го прочета, но думите ти се потвърждават отново и отново. Трябваше сама да се досетя. Ако не бях толкова вгълбена в себе си...

— Просто опитваше да се предпазиш — побърза да ме прекъсне той. — Правиш нещо, което никой друг в страната ни не е правил. Естествено, че ще намериш начини да се улесниш.

Поклатих глава.

— Татко не беше на себе си от умора. Мама така и не забави темпото. Ти се влюби, а аз се опитах да те разубедя. Една дума би ме описала идеално, но все пак съм дама и не мога да я произнеса.

Той отново се засмя на глас и няколко чифта очи се обърнаха към нас, включително тези на Камил. Искях да съм й бясна, да се ядосам на момичето, което изпълняваше същите задължения като моите, но десет пъти по-добре, което бе отнело брата ми близък. Но си личеше колко се радва да ни види заедно.

Все още не разбирах как е успяла да овладее всичко толкова лесно, да бъде едновременно и кралска особа, и обикновено момиче. Боях се, че колкото и свършен да беше днешният ден, животът ми натаък нямаше да продължи точно така.

— Ей — привлече вниманието ми Арън, забелязал тревогата в очите ми. — Всичко ще се нареди. Ще се справиш.

Поправих изражението си, мъчейки се да върна магията, която струеше във вените ми само преди няколко секунди. Аз бях новата кралица; не биваше да изглеждам тъжна точно днес.

— Знам. Просто още не мога да си представя как.

Песента свърши и Арън се поклони дълбоко.

— Трябва да дойдеш в Париж за Нова година.

— А ти трябва да се върнеш тук за следващия ни рожден ден — настоях аз.

— В такъв случай ти ще трябва да прекараш медения си месец във Франция.

— Само ако ти се върнеш у дома за сватбата.

Той протегна ръка към мен.

— Имаме сделка.

Стиснахме си ръцете и скъпото ми братче ме взе в обятията си.

— Дни наред тъгувах, сигурен, че никога няма да ми го простиш. А като виждам, че не ми се сърдиш изобщо, ми е още по-трудно да

замина.

— Трябва да се обаждаш. Не само на мама и татко, а и на мен.

— Обещавам.

— Обичам те, Арън.

— И аз теб, Ваше Величество.

Засмях се и двамата едновременно избърсахме очите си.

После огледахме залата. Момчетата от Елита изпъкваха с елегантните си костюми и вратовръзки, също толкова напети, колкото гостуващите кралски особи. Цяла вечер ги наблюдавах и старателно прибавях поведението им към купчините информация, която вече бях събрала за тях.

Кайл благосклонно правеше компания на повечето млади гости, а Фокс се ръкува с толкова много хора, че по едно време го видях да разтрива китката си. Макар че Иън и Хейл бяха вън от надпреварата, ги чух да ме описват в бляскава светлина пред репортерите, надминавайки и най-смелите ми очаквания. А Хенри правеше всичко по силите си да контактува с околните, макар и с помощта на Ерик, но като го видях как оглежда гостите от мястото си, разбрах, че не му е лесно.

— Доста се лутам. Не мога да реша кой е правилният. Просто искам да угодя на всички.

— Включително на себе си?

Усмихнах се, но не можах да отговоря.

— Ако бягството ми в друга страна доказва едно нещо — продължи сериозно брат ми, — това е, че трябва да си готова на всичко за човека, на когото си отдала любовта си.

Любов. Струваше ми се, че и тя като дрехите не стоеше еднакво на всеки. Още не знаех какво е значението ѝ за мен, но имах чувството, че скоро ще ми се разкрие. Оставаше само да ми хареса резултатът.

— Повярвай ми, Иди, войните, мирните договори и дори държавите са преходни. Но животът ти си е твой докрай, единствен и свещен, затова трябва да намериш човека, който ще те кара да го чувстваш такъв във всеки един миг.

Сведох поглед към роклята си, усещайки тежестта на короната върху главата си. Да, животът ми беше единствен и свещен, но още от рождението ми — само седем минути преди неговото — принадлежеше на всички, но не и на мен самата.

— Благодаря ти, Арън. Ще го запомня.

— Умолявам те.

Сложих ръка на рамото му.

— Отиди да намериш съпругата си. Приятен полет и да се обадиш, като пристигнеш.

Той взе ръката ми и я целуна.

— До скоро, Иди.

— До скоро.

Колкото и уморена да се чувствах, знаех, че е рано да се оттегля. Една последна обиколка, казах си. Щях да се здрависам с няколко души, да дам две-три интервюта и да се измъкна през страничната врата.

Безкрайно много усмивки и прегръдки, безкрайно много благопожелания и обещания да се видим скоро. Всичко това ме зареждаше с енергия почти толкова бързо, колкото ме изцеждаше. Докато вървах към Иън, който говореше с няколко от щастливците, спечелили покана за коронацията от лотарията, започна поредният валс.

— О, танц! — рече умолително едно момиче. Помислих, че иска Иън да танцува с нея, но тя го побутна към мен, а той с радост ме поведе към центъра на залата.

След няколко пируета не се сдържах и го попитах:

— От колко време харесваш Хейл?

Той се усмихна.

— Още от момента, в който ни готвеха за срещата с теб. Изглеждаше толкова щастлив, направо като анимационен герой. Стори ми се много симпатично.

— Наистина е симпатично — съгласих се аз.

— Съжалявам, че те излъгах. Възнамерявах да отнеса тайната си в гроба.

— А сега?

Той сви рамене.

— Знам ли. Но Хейл толкова държи на откровеността, че най-малкото няма да използвам някое момиче за параван, както опитах да сторя с теб. Не е справедливо.

— Понякога е трудно да си справедлив дори спрямо себе си, не мислиш ли?

Иън кимна.

— И все пак не бих сравнил положението си с твоето. В крайна сметка никого не го е грижа за мен, докато ти си в устата на всички.

— Не ставай глупав. Мен ме е грижа за теб. Грижа ме беше за наперения сноб, с когото се запознах първия ден. — Той се засмя умислено. Част от онзи му облик се беше изпарил. Не целият, но знаех колко е трудно да свалиш маската. — И ме е грижа за смутения, галантен мъж, стоящ пред мен.

Иън не беше от ревлювците. Нито преглътна, нито примигна, но усетих, че ако някога е бил на ръба на сълзите, то това беше настоящият момент.

— Толкова се радвам, че станах свидетел на коронасването ти. Благодаря ви, Ваше Величество. За всичко.

— Пак заповядай.

Валсът свърши и двамата се поклонихме един на друг.

— Имаш ли нещо против да си тръгна сутринта? — попита той.
— Искане ми се да прекарам малко време със семейството си.

— Разбира се. И се обаждай от време на време.

Той кимна и прекоси залата, готов да започне новия си живот.

Гордеех се със себе си. Целият ден беше минал без нито един гаф и още стоях на крака. А сега всичко беше приключило и беше време да се прибера в стаята си.

Но тъкмо когато се канех да се измъкна през страничната врата, видях Мерид да говори пред една камера.

Само като ме зърна, лицето му се озари и веднага ме привика за интервю. Цялото ми тяло плачеше за почивка, но усмивката му беше толкова очарователна, че не можах да ѝ устоя.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Ето я и нея, звездата на вечерта — каза Мерид и праметна ръка през раменете ми.

Репортерката се засмя.

— Ваше Величество, как се чувствате? — попита тя, поднасяйки микрофона към лицето ми.

— Редно ли е да кажа уморена? — пошегувах се аз. — Не, денят беше невероятен, а като се има предвид колко неприятни събития обзеха страната ни напоследък, се надявам да е повдигнал духа на народа ни. Нямам търпение да се заловя за работа. Благодарение на прекрасните младежи от Избора и на приятелите като господин Илеа, научих толкова много за поданиците си. Дано в бъдеще намерим начин да отговаряме на нуждите им още по-ефективно.

— Ще ни разкажете ли малко за плановете си? — попита развълнувано репортерката.

— Смятам, че срещата ни с хора от народа, която се състоя изцяло по идея на Мерид — изтъкнах аз, махвайки към него, — започна малко бурно, но в крайна сметка се оказа много информативна. Сър Удуърк пък ми даде интересно предложение за улесняване на комуникацията между народа и кралската власт. В момента не мога да ви споделя повече по въпроса, но хрумването му е много остроумно.

— А като стана дума за предложения — продължи въодушевено жената, — да имате някакви новини в тази насока?

Засмях се.

— Нека преодолея първата си седмица като кралица, след което ще върна вниманието си към срещите с момчета.

— Правилно. Ами вие, сър? Имате ли съвети към новата ни кралица?

Обърнах се към Мерид, който вдигна рамене и сведе глава.

— Просто й желая успешно управление и ползотворен завършек на Избора. Печелившият несъмнено ще е голям късметлия.

Мерид преглътна и като че ли му беше трудно да вдигне поглед към репортерката.

Тя кимна сърдечно.

— Прав сте.

Хванах Мерид за ръката и го издърпах настрана.

— Не искам да прозвуча грубо след цялата помощ, която ми оказа, но е неуместно да се държиш така.

— Как? — попита той.

— Сякаш между двама ни с теб можеше да се получи нещо, ако Изборът не съществуваше. За трети път се изказваш по подобен начин, а аз не съм те виждала от години. Задължена съм да се омъжа за един от кандидатите, затова е неприемливо да се държиш като онеправдан. Настоявам да престанеш веднага.

— И защо да го правя? — попита лукаво той.

— Моля?

— Ако семейството ти обръщаше поне малко внимание на народа си, вероятно досега щеше да си се уверила, че гласът ми е доста влиятелен сред населението. Хората ме ценят. Да знаеш колко писма от привърженици получавам. Не всички смятат, че родът Шрийв заслужава короната.

Замръзнах на място, ужасена от мисълта, че в думите му можеше да има истина.

— Дължиш ми много, Идлин. Изградих ти добър имидж във вестниците, обсипвах те със суперлативи в интервютата и спасих онази среща от сигурен провал. Аз го сторих, не ти.

— Можех и аз...

— Напротив. Именно там е въпросът. Не можеш да се справиш с този пост сама. Почти невъзможно е, затова просто трябва да се омъжиш. Само дето търсиш съпруг на грешното място.

Онемях от смайване.

— Нека сме откровени: ако онези момчета те харесваха истински, щяха да кръжат край теб непрекъснато. Мен ако питаш, на всички си им безразлична.

Изумлението ми премина в болка. Огледах се из залата. Беше прав. Никой от Елита не ме забелязваше.

— Ако сключиш брак с мен обаче, връзката Илеа — Шрийв ще ти подsigури абсолютна сигурност. Никой не би оспорил правото ти

на владетел, ако станеш моя съпруга.

Салонът се люшна пред очите ми и напрегнах всички сили да запазя самообладание.

— Можеш да провериш статистиката — продължи той. — Обществената оценка за мен е два пъти по-висока от твоята. Мога за нула време да те издигна от кралица с посредствено реноме до любимка на народа.

— Мерид — подхванах аз с немощен глас, заради който се мразех. — Това е невъзможно.

— Напротив. Мога да ти позволя сама да прекратиш Избора или да пусна такива слухове за двама ни, че вече никой да не го приема насериозно. Ако си поставя за цел, ще те изкарам по-безсърдечна, отколкото народът смята, че си.

Изпънах гръб.

— Ще те унищожа — заклех се.

— Само опитай. Ще видиш колко бързо ще настроя всички срещу теб. — Той ме целуна по бузата. — Имаш телефонния ми номер.

Мерид се отдалечи, ръкувайки се небрежно със случайни хора по пътя си, сякаш вече беше член на кралското семейство. Докато всички очи бяха прилепени към него, аз се измъкнах от залата.

Каква глупачка бях. Въобразявах си, че Хейл изпитва чувства към мен, че мога да разчитам на Иън, а се оказваше, че греша. Наивно се бях доверила на Бърк, Джак и Бадън. Вярвах с цялото си сърце, че Мерид иска да ми помогне, а той просто целеше да се домогне до трона. Инстинктите ми ме подвеждаха непрекъснато и в крайна сметка излизаше, че всички около мен преследват само своите интереси.

Облегнах се на стената, готова да заплача. Аз бях кралицата. Нямаше по-могъщ човек от мен. А се чувствах толкова безнадеждно.

Вратата се откря и преди да успея да се скрия, лицето на Ерик изникна в пролуката.

— Ваше Величество, съжалявам. Просто исках да се измъкна от навалищата. Дойде ми малко в повече.

Не му отговорих.

— Май и на теб — добави предпазливо той.

Не откъсвах поглед от земята.

— Ваше Величество? — Той затвори вратата и прошепна: — Мога ли да ви помогна?

Взрях се в удивително сините му очи и всички тревоги излетяха от главата ми. Сърцето ми извика: „Бягай!“. Затова го хванах за ръката и хукнах.

Препуснах по коридора, поглеждайки назад, за да се уверя, че никой не ни следва.

Дамският салон беше празен, както се надявах. Без да светвам лампите, поведох Ерик към прозореца, за да го виждам поне на лунната светлина.

— Въпреки че рискувам да се изложа още повече, ще ти задам един въпрос. Но трябва да си напълно откровен с мен. Давам ти разрешение да нараниш чувствата ми. Просто трябва да знам.

След един дълъг момент Ерик кимна, макар и видимо втрещен.

— Възможно ли е да изпитваш към мен същото, каквото и аз към теб? Ако си усетил дори малка частица от бурята, която се вихри в моето сърце, искам да знам.

Ерик въздъхна, бе едновременно смаян и натъжен.

— Ваше Величество, аз...

— Не! — прекъснах го, махнах короната от главата си и я захвърлих в другия край на стаята. — Никакво Величество. Идлин. Просто Идлин.

Той се усмихна.

— Ти винаги си просто Идлин. И винаги си кралицата. Ти си всичко за всеки. И безкрайно повече за мен.

Допрях длан до гърдите му и усетих как сърцето му тупти в ритъм с моето. Той като че ли почувства отчаянието ми и без да каже нито дума повече, обгърна едната ми буза с длан и се наведе да ме целуне.

Всеки момент, който бяхме споделяли някога, прелетя през главата ми. Смутеното му поведение в деня на първата ни среща и как го смърхих преди парада, задето си гризеше ноктите. Как ме защити, когато избухна боят в кухнята, и как очите ми постоянно прескачаха към него, докато момчетата се молеха пред болничното крило. И... колкото и да се учудвах на себе си — онзи ден в Дамския салон, когато Камил ме попита кой изпълва съзнанието ми, а аз едва се сдържах да не пророня името му на мига.

Всичко това, всяка магическа, забранена секунда сякаш прогаряше душата ми, докато се отдавахме на опасната си,

изменническа целувка. Щом най-сетне се откъснахме един от друг, вече плачех, убедена, че раздялата с Арън и страхът за живота на мама бяха безболезнени в сравнение с това.

Той поклати глава, без да отлепя ръце от мен.

— Ето че когато най-сетне се влюбвам, е в момиче от друга стратосфера.

Зарових пръсти в ризата му, в елека му, бясна, задето не можех да го задържа вечно до себе си.

— За пръв път в живота ми не мога да имам онова, по което наистина копнея. Толкова е жестоко, че това си точно ти.

Той преглътна.

— Значи, наистина е невъзможно?

Лицето ми помръкна. Не исках да изричам тези думи.

— Боя се, че да. И то вече по много начини. Дори не мога да го обясня, но току-що всичко се усложни многократно.

— Не ми дължиш обяснение. Знам. Просто допуснах грешката да се надявам за момент. Това е.

— Много съжалявам — прошепнах, свеждайки поглед. — Ако можех да прекратя всичко, щях. Но хората ще го възприемат като поредната ми грешка във върволица от егоистични и глупави постъпки.

Той вдигна нежно брадичката ми със свободната си ръка.

— Моля те, не говори така за жената, която обичам.

По устните ми се изписа вяла усмивка.

— Постъпвам толкова несправедливо с теб. Незнанието ме изяждаше жива, но може би щеше да е по-добре и за двама ни, ако не бяхме научавали истината.

— Напротив — възрази той, някак намерил утеха сред общата ни болка. — Няма нищо срамно в това да обичаш някого и за да постъпиш правилно, се изисква голямо благородство. Жалко е, че тези две неща не се застъпват в нашия случай, но това не прави момента по-малко важен за мен.

— Нито пък за мен.

Той държеше ръката ми така нежно, все още леко замаян от собствената си смелост.

— Трябва да се връщам — заяви след секунда. — Не искам да те въвличам в скандал.

Въздъгнах.

— Прав си. — Въпреки това не можех да го пусна. Притиснах се към него. — Още не съм сгодена. — Прошепнах. — Искаш ли да се срещнем утре вечер?

В главата му сякаш се завъртяха десетки зъбни колела. Но той успя да ги спре и кимна напук на всичко.

— Ще измисля нещо. А сега си върви. Аз ще тръгна след няколко минути.

Ерик ме целуна набързо и хукна към коридора. Междувременно аз взех короната си и отидох при тайната врата зад библиотеката. Не исках никой да ме вижда до края на вечерта.

В Илеа вече нямаше бунтовници, нито други заплахи, от които да бягаме. Но десетките тайни проходи в двореца още си стояха и аз познавах всеки един от тях.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Добро утро, Ваше Величество — поздрави ме лейди Брайс, като влязох в кабинета. Обикновено в неделите ми се отдаваше шанс да се наспя, но просто отказвах да прекарам първия си ден като кралица в леглото, особено след края на вчерашната вечер.

Въздъгнах... колкото уморена, толкова и развълнувана.

— Вчера го чух милион пъти, но още ми е странно да отговарям на това обръщение.

— Разполагате с десетилетия да свикнете с него — усмихна ми се тя.

— Като стана въпрос за това, искам да поговорим за Избора, за управлението ми, както и за едно неочаквано усложнение.

— Усложнение?

— Ще ми кажеш ли нещо? Доколко популярен е сред народа Мерид?

Лейди Брайс подсвирна.

— През последните години си изгради завидно реноме. Често дава интервюта по радиото, освен това е така чаровен и произлиза от толкова знатно семейство, че лицето му постоянно е по вестниците. Много хора се вслушват в думите му. Голямо щастие е, че се появи в двореца.

Преди да ѝ обясня какво се бе случило снощи, вратата се отвори зад мен и Джоузи влетя в стаята.

— Ехо! Дано не закъснявам! — възкликна тя.

Затворих ядосано очи. Напълно бях забравила, че от днес ще ме придружава.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита лейди Брайс.

— О, аз идвам да помагам на вас — обяви тя. — Ще придружавам Идлин днес. Може и занапред, ако всичко протече добре.

— Госпожица Марли го предложи по време на вчерашната фотосесия — побързах да обясня аз.

Лейди Брайс кимна, а в този момент Нийна също влезе в кабинета. Колкото и да не ми се искаше да споделям опасенията си пред Джоузи, като че ли нямах избор.

— Добре — подхванах бавно. — Изникна едно затруднение. Нарича се Мерид Илеа.

— Сериозно? — учуди се Нийна. — До момента само ни помага.

— Да, именно така е целял да представи нещата. Но всъщност целенасочено се е стремял единствено към короната. — Преглътнах и отново се почувствах страшно глупава. — Снощи го смъмрих, задето подвежда пресата, че сме повече от приятели, а той ми даде да разбера, че възнамерява да следва плана си, докато народът не започне да настоява да се омъжа за него.

Лейди Брайс зарови глава в ръцете си.

— Знаех си, че е способен да опорочи всичко. Знаех си. Трябваше още в началото да отречем слуховете.

Поклатих глава.

— Не си виновна ти. Още преди време ме посъветва да го сторя, а аз отказах. Просто не очаквах да пробва да се промъкне за постоянно в двореца.

— Колко подло — коментира лейди Брайс, свивайки ръце в юмруци. — Родителите му замеряха двореца с камъни и опитваха да го щурмуват. А той просто изнася няколко речи в подходящия момент и ние го приемаме без всякакви съмнения.

— Именно. И съм... уплашена съм. Ако успее да убеди хората, че той трябва да е принц-консорт, ще се надигнат срещу монархията. От известно време са на ръба на бунта, а сега, когато аз съм кралица, нищо няма да спре онези, които са се въздържали от атаки в името на баща ми. Но ако склоним и го приемем в двореца... щом с такава лекота лъжеше, за да се добере до мен...

— Какво ще направи, ако реши, че вече не сте му нужна? — довърши умислено изречението ми лейди Брайс.

Представих си поне десетина различни сценарии. Щеше да убеди всички, че съм се подхлъзнала по стълбите или съм заспала във ваната, или че съм наследила слабото сърце на майка си. Не ми се искаше да го възприемам като vyplъщение на злото, но знаех, че е решил да се домогне до властта, и то без всякаква мисъл за мен.

Съзнавах, че не е изключено да преувеличавам. Но след като бях пропуснала толкова неща през изминалите няколко месеца, неща, които трябваше да ми подсказват да внимавам, да дам воля на страховете си, да подходя някак, сега не беше моментът за безпочвен оптимизъм.

— В такъв случай се налага да потъпчем амбициите му. Но как?
— попита Нийна.

— Защо да правим каквото и да било? — обади се Джоузи. Всички се обърнахме към нея и усмивката ѝ посърна под тежестта на погледите ни. — Така де, ти си кралица. Можеш просто да го убиеш, ако решиш. Да го обвиниш в държавна измяна. Нали така?

— Ако се държи като изменник, да. Но ако се преструва на влюбен в мен, а аз заповядам да го обесят, какво ще си помисли народът?

Тя присви замислено очи.

— Ужасно.

— По-лошо от ужасно. А и бездруго още не са ме приели напълно. Не мога да заповядам екзекуцията му. Струва ми се, че дори не мога да заявя публично, че не проявявам интерес към него, без да има последици.

— Тогава какво? — попита лейди Брайс.

— Това трябва да си остане помежду ни. Разбирате ли ме всички? — Втрених поглед в Джоузи с надеждата, че е способна на дискретност. — Като начало ще избягвам срещи с Мерид. Няма да го допускаме в двореца, а ако се обади, никой няма да разговаря с него. От този момент нататък контактите с мен са му забранени. Не бива да даваме на медиите никакъв повод за спекулации.

— Ясно — съгласи се лейди Брайс.

— Второ, съставих план за следващите няколко седмици от Избора. Иън си тръгна още тази сутрин. Разговаряхме снощи и е готов да се прибере. В началото на следващата седмица се сбогуваме и с Хейл.

Нийна направи физиономия.

— Жалко за Хейл.

— Наистина жалко. Но решението е взаимно и ви уверявам, че се разделяме с добри чувства.

— Това улеснява нещата — съгласи се тя. — Чакайте малко. Като стигнете до челната тройка, не ви ли остават само четири дни да направите избора си?

— Да. Единственият начин да надвия Мерид в собствената му игра е да си избира съпруг колкото може по-бързо. И независимо от това дали съм влюбена в него, или не, двамата ще трябва да изглеждаме също толкова щастливи, колкото родителите ми. Дори още повече, ако е възможно. — Поех си дълбока глътка въздух. — Затова, след като Хейл си тръгне, ще изчакаме няколко дни и ще елиминираме Фокс. Той е мил, но помежду ни няма истинска връзка. Така оставаме с Кайл и Хенри и възнамерявам до две седмици да обявя на живо избраника си.

— Две седмици! — ахна Нийна. — Идлин!

— Ще ми е нужна помощ относно общественото мнение — продължих аз. — Прегледах най-скорошните проучвания и се оказва, че Хейл и Кайл са фаворити на народа от известно време. Ще намеря начин да убедя хората, че Хейл е бил принуден да си тръгне, за да не се бунтуват около елиминацията му, но за Хенри ще ни трябва нещо сензационно. Например, че пече сладкиши за старчески домове или че семейството му има благороднически корени. Дори да ви се наложи да поизопачите истината, не се колебайте. Искам да стигне до финалната двойка с всеобщо одобрение.

Никой не проговори за момент.

— Изобщо обичаш ли Кайл? — попита Джоузи.

За пръв път лицето ѝ бе загубило нелепото си празно изражение и видях дълбоката, искрена загриженост в очите ѝ.

Замислих се за Ерик. Как се отнасяше с мен още от самото начало. Как ме беше целунал.

Как съвсем скоро щеше да ме напусне.

— Ще бъда щастлива с Кайл.

Несъмнено много владетели преди мен бяха правили и по-големи саможертви, но лейди Брайс, Нийна и Джоузи ме гледаха така, сякаш крачех към смъртта си.

— Ще ми помогнете ли, или не? — попитах накрая.

— Ще видя какво мога да намеря за Хенри — отвърна лейди Брайс. — Предпочитам да започнем с истината.

— Аз също. И съм сигурна, че ще откриеш нещо хубаво за него. Той е много мило момче.

— Така е — съгласи се Нийна. — Кайл също. Можеше да е много по-лошо.

Да — помислих си. — Но и много по-добре.

— Направете каквото е нужно. Аз ще работя от стаята си. Джоузи? — Тя вдигна очи към мен. — Ще се върнеш ли утре, или днес ти беше достатъчно?

— Беше ми повече от достатъчно — отвърна тя, преглъщайки сухо.

— Не продумвай нито дума на никого, разбра ли?

Тя кимна, но нямах сили да я гледам. Струваше ми се толкова натъжена за мен, а точно нейното съжаление не можех да понеса. Но когато обърнах очи към Нийна и лейди Брайс, техните изражения бяха също толкова печални.

Изправих рамене и напуснах стаята, припомняйки си, че каквото и да се случваше, си оставах кралица.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Какво е това място? — попита Ерик.

Бях се постарала да го направя уютно. По обяд донесох кошница със свещи и одеяла, а вечерта, когато всички отидоха на вечеря — втора, пълна с храна.

Ерик каза, че му е зле, аз — че имам работа, и двамата се срещнахме на втория етаж. Един от най-удобните проходи, водещи към голямото скривалище, започваше от някогашната стая на майка ми, онази, в която бе живяла по време на нейния Избор. Разказвала ми беше, че понякога се е разхождала из него и го е имала за свое убежище в двореца.

— Навремето, когато бунтовниците представлявали смъртоносна заплаха, кралското семейство се криело тук — обясних на Ерик, докато вървахме през тунела. — Но никой не е слизал в скривалището повече от десетилетие и с времето като че ли се е превърнало в най-строго пазената тайна в двореца.

— С други думи, няма опасност да ни намерят — усмихна се Ерик.

— Не и ако не искаме.

Той вдиша дълбоко.

— Цял ден изпитвам такива угризения. Разкъсвам се между вълнението заради поканата ти и чувството ми за вина, понеже дори не участвам в играта.

Кимнах и заизваждах чинии от кошницата върху разстланите одеяла.

— Знам. По-жестоко не съм проклинала Избора дори в деня, когато родителите ми предложиха идеята за него. Но бързо съжалих, защото, ако не се беше състоял...

Очите ни се срещнаха за един дълъг момент, който накрая прекъснах с въздишка и продължих да подготвям пикника ни на свещи.

— Знаеш ли, татко не е трябвало да се жени за мама.

— Сигурно се шегуваш — каза Ерик и се зае да ми помага.

— Доколкото разбирам, дядо ми собственоръчно е избрал кандидатките и е включил три Петици само колкото да удовлетвори по-долните касти. Мразил е мама от самото начало. Освен това научих, че родителите ми са спорили непрекъснато. — Свих рамене, все още изумена от бурното им минало. — Израснах с мисълта, че двамата живеят във вълшебна приказка. А се оказва, че и те са като всички останали, което прави близостта им още по-магическа.

Умълчах се за миг и през съзнанието ми прелетяха толкова много сцени.

— До ден-дневен танцуват блус в дъждовно време. Нямам представа защо, но винаги, когато небето посивее, двамата са неразделни. — Усмяхнах се. — Спомням си как веднъж татко влетя в Дамския салон напук на етикета. Трябва ти покана, за да влезеш. Но навън валеше и той искаше да я грабне веднага. Веднъж пък я накара да танцуват в коридора, а тя не спря да се смее. Тогава още носеше косата си разпусната и никога няма да забравя как се изливаше по гърба ѝ като червен водопад. Имам чувството, че каквото и да се случва, двамата се преоткриват в танца.

— Знам за какво говориш. — Ерик погледна бутилката червено вино, която бях откраднала, и се усмихна широко. — Моите родители се преоткриват, хапвайки *omenalörtsy*.

Обвих коленете си с ръце и нагласих роклята си.

— Какво е това?

— Нещо като ябълкови понички. Мама ги направила на баща ми, преди да се оженят, след което това се превърнало в традиция. Когато се случи нещо добро: *omenalörtsy*. Когато се сдобряват след скарване: *omenalörtsy*. Когато се очертава хубав петък: *omenalörtsy*.

— Как са се запознали?

— Ще ти прозвучи странно, но покрай болтове и гайки.

Присвих очи.

— Хм... да не са механици?

— Не — позасмя се той. — Родителите ми се познават почти цял живот. Израснали в едно и също градче в Суендуей. Когато били на единайсет, някакви хулигани от училището на татко се заяждали с него и хвърляли тетрадките му в калта. Мама била по-малка от него, но отишла при тях, развивала им се и измъкнала татко. Той се срамувал,

че го е спасило момиче, но мама била бясна, затова го принудила да сключат таен пакт и същата вечер двамата се срещнали в една затънтена уличка, минали покрай къщите на тримата хулигани и откраднали болтовете от гумите на колелата им, за да вървят пеша. Седмици наред след това видели ли, че някое от момчетата е поправило колелото си, мама и татко пак отивали да му откраднат болтовете. След известно време хулиганите се предали и зарязали колелата си.

— Майка ти ми допада — заявих през хапка хляб.

— О, вие двете бихте се разбирали чудесно. Тя обича храна и музика и вечно си търси добра причина да се посмее. Татко, от друга страна... Е, ако смяташ мен за срамежлив, трябва да видиш него. Предпочита да е обкръжен от книги, вместо от хора, и му е трудно да свикне с нови лица. Както и да е, родителите ми пораснали и понеже имали коренно различни характери, се движели в различни среди. Пред къщата на мама вечно се редели момчета, а татко прекарвал почивните си дни в библиотеката. След известно време си купил колело. И една сутрин установил, че болтовете на гумите му липсват.

— Не!

— Да. Мама продължила да ги краде, докато не му дошъл акълът и не започнал да я придружава на път към училище. Оттогава са неразделни.

— Колко прекрасно.

Той кимна.

— Оженили се млади, но решили да не създават семейство веднага. Казват ми да не се обиждам, но още не били готови да допуснат трети човек помежду си, дори мен.

Поклатих глава.

— Много ми се иска да можех да се запозная с тях.

— Щяха да те харесат. Татко вероятно щеше да прекара по-голямата част от гостуването скътан в стаята си, но несъмнено щеше да те хареса.

Ерик отвори бутилката и похапнахме плодове, хляб и сирене. Не продължихме разговора си дълго време. Мълчанието правеше всичко между нас някак по-голямо, по-добро. Не бързахме да запълним празнината, а и след дните на непрестанна шумотевица, уютната

тишина помежду ни ми действаше безкрайно утешително. Беше като да си сам, без да си сам.

— Трябва да ти задам един неудобен въпрос — обадох се накрая аз.

— О, не. — Той вдиша дълбоко. — Добре, готов съм.

— Какво е цялото ти име?

Ерик едва не изплю виното си.

— Реших, че ще ме принудиш да ти разкрия най-тъмната си тайна, а ти ме питаш как се казвам?

— Гузно ми е, че те целунах, а още не знам фамилията ти.

Той кимна.

— Еико Петери Коскинен.

— Еико Пет... Петери?

— Коскинен.

— Коскинен.

— Идеално.

— Може ли да ти викам така? Еико? Харесва ми.

Той сви рамене.

— Смених го само защото смятах, че е твърде странно.

— Не — отрекох аз. — Никак не е странно.

Той сведе поглед и пръстите му се заиграха с крайчеца на одеялото.

— Ами ти? Какво е твоето цяло име?

Въздъгнах.

— Колебаели се кое да е второто, затова се казвам Идлин Хелена Маргарет Шрийв.

— Дългичко е — коментира шеговито Ерик.

— И доста претенциозно. Буквално означавало „принцеса лъскава перла“.

Той опита да прикрие усмивката си.

— Родителите ти са те кръстили Принцеса?

— Да. Да. Аз съм кралица Принцеса Шрийв, много благодаря.

— Май не бива да се смея.

— Въпреки това се смееш. — Изтупах трохите от роклята си. — Имам чувството, че по рождение съм орисана да се превърна в глезена лигла.

Той хвана ръката и ме накара да вдигна поглед към него.

— Ти не си лигла.

— При първия ни разговор ти направих забележка за обноските. Той сви рамене.

— Напълно заслужено.

Усмихнах се тъжно.

— Не знам защо, но ми се доплака.

— Моля те, недей. Денят беше хубав.

Стрелнах го въпросително и стиснах ръката му, а той продължи:

— Когато се качи на онази парадна платформа и двамата с Хенри се разприказвахте, погледна към мен, за да ме успокоиш, че всичко е наред. Не беше длъжна да го правиш. Но колкото и заета да беше, ми обърна внимание. Макар и вече да знаеше, че бях от онези хора, които си гризат ноктите от притеснение.

От това ми се доплака още повече.

— Тогава ли започна всичко?

— Може да се каже. Поне оттогава живея с гузна съвест. Но разбира се, предполагах, че никой никога няма да разбере, най-малкото ти.

— При мен се случи малко по-бавно — признах си аз. — Май стана, когато ме издърпа от кухнята. Не се тревожеше какво става, нито какво ще си помислят хората, като ни видят да тичаме през пълната стая. Бях разстроена, а ти ми помогна да дойда на себе си. Толкова много хора отговарят за състоянието ми, но само ти ме караш да се чувствам така нормална.

Той преглътна.

— Съжалявам, че няма да мога да го правя още дълго.

— Нямаш представа колко ми се иска да можеше.

След момент на напрегнато мълчание той се покашля.

— Ще ми направиш ли една услуга? Когато всичко това приключи... ще бъдеш ли така добра да не се свързваш с мен? Сигурен съм, че ще ме намериш с лекота. Но моля те, недей. Беше ми чудесна приятелка, момчетата също. Не искам да предавам приятелите си.

— А аз не искам да изневерявам на съпруга си. Дойде ли краят, край.

— Благодаря ти — прошепна той.

— Но тази вечер на нищо няма да слагаме край — напомних му. Той сведе поглед с усмивка.

— Знам. Събирам смелост да те помоля за още една целувка.
Приближих се до него.

— Помоли ме за една. Или две. Или дванайсет.

Ерик се смя, докато не се прекатури назад, събаряйки чашата с вино.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин стигнах до кабинета малко по-късно от предвиденото. Бях вързала косата си и се бях облякла набързо, но колкото и време да отделих на лицето си, като че ли не можех да изтрия усмивката от него.

Така приятно беше да се влюбваш. През целия си живот тънех в лукс, а и мислех, че вече съм вкусила любовта, но сега осъзнавах, че познавах само евтината имитация на нещо, което просто не подлежеше на имитация.

Напомних си, че скоро всичко щеше да свърши, и опитвах да се примиря с факта. Знаех, че в крайна сметка ще избира Кайл; дори го бях споделила с Еико.

С Кайл щях да съм щастлива и се надявах и той да е щастлив с мен. Предполагах, че в даден момент от бъдещето ни заедно щях да му разкажа за Еико. И го познавах достатъчно, за да съм сигурна, че щеше да разбере колко объркана съм била и колко спонтанно се е случила целувката ни с Еико. Не исках тази тайна да виси над никого от трима ни.

А и животът с Кайл не ми се струваше като затворничество. Той беше умен, емоционален, забавен, очарователен, все неща, присъщи на един добър съпруг. Народът щеше да го обича и двамата щяхме да се борим заедно срещу Мерид. Беше толкова харизматична личност, че не беше изключено направо да извади Мерид от играта.

А и дълбоко в сърцето си се надявах един ден да го обикна. Все пак вече знаех какво е чувството.

Но засега ми оставаха още няколко скъпоценни дни с Еико и възнамерявах да ги оползотворя докрай.

Нийна почука на бюрото, връщайки вниманието ми към настоящето.

— Добре ли сте? За какво сте се умислили?

— Ами...

Откровено казано, спрягах наум „Нейно Величество Идлин Хелена Маргарет Шрийв де Коскинен“ и си представях как изведнъж въздългото ми име започва да звучи като поезия. Но тогава я погледнах в очите и видях, че са зачервени.

— За теб — излъгах. — Как се чувстваш?

— Добре съм — отвърна тя, но тонът ѝ казваше „не съвсем“. — Притеснявам се заради Марк. Работното му време е толкова дълго, а сега и аз трябва да оставам в двореца повече и все по-рядко намираме време за нас двамата. Знаете как е. Разстоянието може да се окаже голяма пречка.

Хванах ръцете ѝ.

— Нийна, не бих си го простила, ако заради мен загубиш любимия си. Ти си безкрайно усърдно момиче; можеш да работиш навсякъде...

— Уволнявате ли ме? — пророни тя на ръба на сълзите.

— Разбира се, че не! Бих умряла от мъка без теб. Ти си най-съкровищната ми приятелка и не искам да се разделяме. — Тя се засмя през навлажнени очи. — Просто нямам сили да гледам как губиш нещо толкова важно за теб.

— Напълно ви разбирам. Знаете ли колко ми е трудно да наблюдавам безучастно как се развива животът ви в момента?

Въздъгнах.

— Моят е живот е нещо коренно различно. А и както сама каза, можеше да е по-зле.

— Идлин, моля ви, помислете отново. Трябва да има и друг начин да спрем Мерид.

— И да има, нямам време да го търся. Ако не затвърдя позицията си още сега, постоянно ще се боря с узурпатори, някои от които може и да постигнат целта си. А не съм съгласна. Управлението е важно за мен. Не мога да правя компромиси с него.

Тя кимна.

— Е, същото важи и за мен. Не бих ви оставила в такова положение.

Взех ръката ѝ, благодарна както винаги за присъствието ѝ в живота ми.

— Дай ми знак, ако размислиш — настоях. — Ако ти се прииска да напуснеш двореца, бих могла...

Вратата се отвори и онемях — Джоузи влезе с поднос в ръце. Остави по една чаша с кафе пред двете ни с Нийна и чак тогава проговори.

— Всички казват, че пиеш кафето с две бучки захар, но ако не е така, мога да се върна.

— Не, не — отвърнах аз, все още леко смаяна. — Точно така го пия.

— Добре. Минавах покрай пощенската стая и реших да ти донеса ето тези.

Тя остави купчина писма в дървената кутия върху бюрото ми.

— Благодаря ти.

Джоузи кимна.

— Освен това видях майка ти тази сутрин. Чувства се отлично. Момчетата не съм ги срещала.

— Едва ли ще успееш да ги намериш — уверих я с усмивка. — Благодаря ти, Джоузи.

— Не е нищо особено. — Тя сви рамене. — Ако ти трябва още помощ, на разположение съм.

— Нийна?

Тя я гледаше също толкова недоумяващо.

— Как е почеркът ти? — попита я накрая.

— Отличен е — отвърна доволно Джоузи.

— Добре тогава.

И ей така се сдобих с неочаквано попълнение в кабинета си.

Фокс беше мълчалив, докато се разхождахме из коридорите на двореца. Не му бях предложила особено вълнуваща среща, но неотлъчният облак от тревога, надвиснал над главата ми, беше изсмукал креативността ми. Въпреки това фотографът изглеждаше доволен от снимките.

— Тъжно е, че не можем да излезем на ресторант или да правим нещо забавно като например... Играеш ли боулинг? — попита Фокс.

— Не — отвърнах през смях. — Не ми звучи примамливо да обувам обувки, носени от стотици други хора, и да пъхвам пръстите си в дупки с кой знае колко микроби вътре. — Оплеших се погнусено. — Не е моят тип забавление.

Той се усмихна.

— Как е възможно да мислиш за микроби, докато играеш игра?

— За един от рождените му дни Остън поиска да го водим на боулинг. Наехме цяла зала за следобеда. Като разбрах, че трябва данося използвани обувки, желанието ми бе попарено. С колкото и дезинфектанти да ги пръскаха, нямах намерение да ги обувам. Всички играха, дори мама, а аз само ги гледах.

— Колко тъжно. Да не би да имаш фобия от микроби? — попита почти подигравателно той.

Простих му закачката.

— Не. Просто идеята не ми допада.

— Е, ясно тогава — заключи той.

— Кое е ясно?

— Ако се омъжиш за мен, първата ми работа ще е да ти построя лично твоя боулинг зала.

Засмях се.

— Не се шегувам. Може да използваме студиото.

— И край на бюлетините? — попитах радостно аз. — Добре, май ме склони. Съгласна съм.

— Ще можеш сама да измислиш модела на обувките си!

— Оооооо! — Почти си представих как превръщам онези странни неща в аксесоари, достойни за кралски особи. Щеше да е доста забавно. — Ето това ми харесва в теб, Фокс. Бива те да разведряваш настроението.

— Мисля, че имаме достатъчно снимки, Ваше Величество — обяви фотографът и свърна по един от коридорите. — Благодаря ви.

— И аз ви благодаря — провикнах се след него. — Извинявай за това. Краят наближава и народът иска да следи какво се случва с финалната четворка.

— О, нямам нищо против — увери ме той. — Много съм щастлив, че стигнах дотук и ми се отдаде възможност да се запозная с теб.

Погалих с палец ръката му.

— Благодаря ти, Фокс. Съзнавам, че не ти отделям много внимание.

— Да ти изглеждам разстроен? За пръв път съм на среща с кралица. И това ако не е страхотно.

Дори не се бях замислила как ще възприеме поканата ми за среща. Всъщност се надявах да го подготвя, че скоро може да си тръгне. А сега се усещах в капан.

— Колко невъзпитано от моя страна. Как се чувстваш? Как е семейството ти?

— Татко е добре. Хвали се наляво и надясно. „Видя ли, че Фокс е във финалната четворка? Това е моето момче.“ — Той поклати глава. — Напоследък нямаше много поводи за радост, затова колкото и да ми се иска да го усмиря, просто сърце не ми дава. Поне не ми се налага да присъствам на всичко това.

Засмях се.

— Напълно те разбирам. Моят баща е любител на фотографията и обича да документира всичко. И откровено казано, ме притеснява много повече от журналистите, макар че не прави нещо по-различно от тях.

— Все пак говорим за баща ти. По-лично е.

— Да.

Умълчахме се и дворецът ми се стори много пуст. За момент изпитах носталгия по тълпите от момчета, нахлули в живота ми преди два месеца. Зачудих се дали щях да продължавам да мисля за тях дори след края на надпреварата.

— Както и да е, справя се, като се имат предвид обстоятелствата — наруши тишината Фокс. — Много се гордее с мен, но все ми задава въпроси, на които никога не знам как да отговоря.

— Например?

По лицето му се изписа смущение.

— Постоянно ме разпитва дали те обичам. И дали ти ме обичаш. Все му повтарям, че не мога да вляза в кабинета ти и да изискам от теб обяснение в любов. — Той се усмихна широко, за да ми демонстрира мнението си по въпроса. — Никога не бих те принудил да ми споделиш чувствата си. Не ми се струва справедливо. Въпреки това трябва да знаеш, че аз... аз...

— Не го казвай.

— Защо не? От известно време искам да ти призная какво изпитвам към теб.

— Не съм готова за това.

Отстъпих назад с разтуптяно сърце. Случваше се твърде бързо, твърде внезапно. Напоследък почти не бяхме разговаряли, а изведнъж...

— Идлин. Искам поне да знаеш какво чувствам. Скоро ще трябва да избереш един от нас. Не мислиш ли, че е хубаво да имаш тази информация?

Обърнах се към него и изпънах рамене. Щом можех да се изправа пред държавници и репортери, можех да погледна в очите и едно момче.

— Кажи ми, Фокс.

Усмивката му беше лека, но искрена.

— Мисля, че съм луд по теб още от нощта, в която ми позволи да остана. Държа се толкова мило с мен в най-ужасната нощ в живота ми и просто умирам от желание да те запозная със семейството ми. Искам да те видя на плажа в Клермонт; искам да те покана на вечеря у дома. Сигурен съм, че ще си паснеш отлично с рода Уесли.

Той спря и поклати глава, сякаш не можеше да повярва какво бе изрекъл току-що.

— Искам да ти помогна. Искам да знаеш, че съм до теб, каквото и да се случва. Искам и ти да си до мен. Не знам още колко време ми остава с татко. Ще ми се да види, че съм си избрал път в живота, преди да ни напусне.

Затворих очи, смачкана от чувство за вина. Неотдавна мислех, че собствената ми майка е на смъртния си одър. Разбихах желанието му.

— Но едва ли ще мога аз да го сбъдна — пророних аз.

— Моля?

— Нищо — отвърнах и разтърсих глава. — Фокс, благодаря ти за откровената изповед. Възхищавам се на искреността ти, но още не мога да ти обещаю нищо.

— Не искам такова нещо от теб. — Той ме доближи и взе ръката ми. — Просто държах да знаеш какво изпитвам.

— Да, и вече ще го имам предвид, когато правя избора си. А това ще е скоро.

Той погали ръката ми с палец, жест, който не ми подейства толкова успокояващо, колкото той очакваше.

— Чувствата ми към теб са сериозни, Идлин. Не се съмнявай.

— Не се съмнявам — прошепнах аз. — Ни най-малко.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Не разбирам — призна Нийна на следващата сутрин, когато ѝ разказах за последната си среща. — Обяснението му в любов не е ли хубаво нещо? Достатъчно да му осигури място в челната двойка?

Всички останали още закусваха, затова кабинетът беше празен. Двете седяхме на окъпания в слънчеви лъчи диван с удобно свити под телата ни крака, сякаш бе една от онези сутрини след пижамено парти.

— Не мисля. Нещо в думите му ми се видя толкова пресилено. Не че ме лъжеше за чувствата си, но сякаш нарочно беше подбрал момента, за да го изслушам. — Отпуснах глава върху ръката си, докато репликите му отекваха в съзнанието ми. — Накара ме да се почувствам виновна. Разказа ми за баща си и колко добре съм щяла да се впиша в семейството им... и... просто всичко ми се струваше някак нагласено.

Свободната ми ръка зачопли подгъва на полата ми, все едно можех да разнищя с пръсти оплетените си мисли.

— Май всичко идва оттам — продължих след малко, — че според неговите думи изпитвал чувства към мен от сбиването в кухнята, а всъщност почти не сме общували от онази нощ, не и насаме. Как е възможно у него да се зароди чак толкова дълбока привързаност към мен?

Нийна кимна.

— Сякаш е влюбен в представата си за вас, а не в истинската Идлин.

Цялото ми тяло омекна от облекчение.

— Именно. Точно така ми се струва.

— Значи, ще го изпратите вкъщи?

Поклатих глава.

— Не, обещах на Хейл той да е следващият. Готов е и не искам да го разочаровам. Не и след всичко, което стори за мен.

— Добро утро, Ваше Величество. Здравсти, Нийна. — Лейди Брайс влезе в кабинета с кифличка в ръка. — Идлин, брат ви ви изпраща няколко документа за преглед. Явно Франция иска да поднови

търговския си договор с нас. По-лесно предложение не сме получавали от години.

— О, колко полезен се оказва милият ми Арън.

Бях сигурна, че Камил стои зад всичко, но и неговото присъствие несъмнено помагаше.

— И още как. Освен това ви нося три проектодоговора от Нова Азия; на бюрото ви са. Продуцентката на осведомителния бюлетин иска да заснеме интервю с вас този следобед. Нещо за преходния период.

— О, явно ме чака приятен и спокоен ден? — пошегувах се аз.

— Както винаги!

— Лейди Брайс, и на татко ли помагаше толкова?

Тя се засмя.

— Само за кратко. След като вие пораснахте, той искаше да поемете по-голяма част от работата. А след като и вие стъпите на краката си, на драго сърце ще се оттегля. Дори може да се пенсионирам.

Скочих от дивана и я сграбчих за раменете.

— Не. Никога. Ще живееш и ще умреш в този кабинет!

— Както заповядате, кралице моя.

— Ваше Величество! Ваше Величество! — извика някой.

— Джоузи? — учудих се аз, когато тя влетя задъхана в кабинета.

— Какво има?

— Гледах телевизия. Мерид.

Тя спря, за да си поеме дъх.

— Какво за Мерид?

Джоузи преглътна.

— Видели са го да избира годежен пръстен. Навсякъде само за това се говори.

Всички съветници се стекоха в приемната. За отрицателно време множеството хора, на които иначе не бих поверила тайните си, разбраха какво крои Мерид и как възнамерява да се добере до короната.

— Наистина има осанката на крал, не смятате ли? — обади се една журналистка.

— Естествено! Все пак произлиза от кралско семейство! — отвърна колегата ѝ.

— Колко романтично би било, нали?

— Да. О, да, но пък сега тече Изборът.

Водещата махна с ръка.

— Кой го е грижа? Кандидатите да си вървят. Никой от тях няма дори капка от обаянието на Мерида Илеа.

Превключих на друг канал.

— По думи на бижутера господин Илеа е разглеждал доста скъпи пръстени, а това доказва, че възнамерява да предложи брак на кралицата.

— Още едно неочаквано събитие в поредицата от дръзки ходове на кралското семейство. Първо организират Избор за принцеса вместо за принц. После една млада жена се изкачва на трона, преди да е обучена напълно или кралят да е починал. А сега външен ухажор опитва да открадне сърцето на кралицата. Доста развлекателно.

Отново смених канала.

— Разговаряме с Кати, служителката от бижутерския магазин. Ще ни разкажете ли какво се случи?

— Ами, първо ми се стори малко смутен, сякаш се стесняваше да признае защо е дошъл. Но след петнайсетина минути край витрините стана ясно какво търси.

— Според вас успя ли да избере пръстен?

— Накара ме да му покажа поне десетина, а като видях, че никой не му допада съвсем, му казах, че ако желае, можем да му изработим по поръчка, и той направо грейна. Дано се върне скоро.

— А вие бихте ли избрали него пред, да кажем, сър Хейл или сър Кайл?

— О, боже! Не мога да преценя. Знам само, че кралица Идлин е голяма щастливка, задето е заобиколена с толкова много прекрасни ухажори.

Не можех да понеса повече. Изключих телевизора и се хвърлих на дивана с пуфтене.

— Трябваше да се досетя — казах. — Мълчанието ми се струваше разумен подход, но той разду нещата твърде много.

Господин Расмъс изсумтя.

— Трябва ни план за действие.

— Имаме план — троснах се аз. — Нима можем да направим друго, освен да ускорим Избора?

Генерал Леджър стоеше с гръб към една библиотека, вперил поглед в празния екран на телевизора.

— Може да го убием.

Въздъгнах.

— Далеч не ми се иска да прибягвам до това.

Сър Андрюс също се гневеше, но по съвсем различни причини.

— Не биваше да го провокирате.

— Не съм направила нищо — отвърнах рязко аз.

— Пренебрегнахте го съвсем осезаемо.

— Успокой се, Андрюс. — Лейди Брайс крачеше бясно зад дивана. Мярнах и Джоузи в ъгъла. Явно беше изпуснала шанса си за бягство и сега следеше уплашено яростните крясъци край себе си. — Трябва да му затворим устата веднъж завинаги.

— Единственият начин за това е да сгодим Идлин — обяви сър Андрюс.

— Да, всички сме наясно — съгласи се отегчено лейди Брайс. — Но и не бива да я пришпорваме. Как да се надява на успешен брак, ако избързва?

— Неин дълг е да го направи успешен!

— Дълг? Та тя е човешко същество — възмути се лейди Брайс. — Знае какво е необходимо и не виждам причина да...

— Никога не е била просто човешко същество! — напомни й Андрюс. — Още от раждането си е актив за кралството и ние трябва...

Генерал Леджър тръгна към Андрюс.

— Повтори. Мен не ме е страх да прибягна до убийство.

— Заплашваш ли ме, дребен...

— Замълчете — пророних.

Удивително. Успях да въдворя ред с една прошепната заповед.

Знаех пред каква трудност съм изправена. И бях приела предизвикателството. Мерид ми беше демонстрирал що за влияние има, а аз трябваше да го оборя някак. Притеснявах се, че дори бракът не би задържал народа на моя страна, но няха друг вариант.

— Лейди Брайс, доведи Фокс в кабинета ми, ако обичаш. Време е да се сбогуваме.

— Сигурна ли сте, Ваше Величество? Стигнете ли до челната тройка...

— Няма да има челна тройка. — Преглътнах сухо. — Изпратете Хейл след него. Още тази вечер ще взема крайното си решение, а утре вечер ще излъчим на живо победителя. Несъмнено след изминалата седмица всички следят събитията в двореца.

— Разбира се, Ваше Величество.

— Ето, сър Андрюс. Отбелязваме напредък. Ще обявя официално годежа си още утре следобед.

— Сигурна ли сте, че е редно да чакаме толкова? Ако Мерид...

— Ако Мерид направи още някоя глупост, ще я елиминираме след по-малко от едно денонощие. Това е достатъчно за мен, сър, така че определено трябва да е достатъчно и за вас.

Станах, слагайки край на съвещанието.

Бях сигурна, че ще се издам някак, че всички в стаята ще видят как една част от мен е останала без кислород и се задушава. В съзнанието си виждах как Еико събира багажа си и изчезва завинаги от живота ми. Обреченото ми сърце за пръв път изпитваше този нов вид болка.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Всички изхвърчаха към трапезарията за обяд, а аз останах в приемната, жадна за малко уединение. Всъщност жадувах за Еико, но нямаше начин да се добера до него, без да предизвикам съмнение. Затова стиснах зъби и включих отново телевизора. Спрях звука и загледах лицето на Мерид върху екрана.

Може би народът имаше право. Може би трябваше да се откажа от поста си. Ако обучехме Кадън за крал, вероятно щяхме да спасим положението. Щеше да е крайно унизително да абдикирам след едва седмица на престола, но поне семейството ми нямаше да бъде опозорено.

— Ваше Величество? — обади се Джоузи. Напълно бях забравила за нея. — Мога ли да ви донеса нещо? Храна? Кафе?

— Не, Джоузи. Загубих апетит.

— Нищо чудно — отвърна тя с тънка усмивка.

— Благодаря ти, че дойде да ме предупредиш днес. Знам, че не изглежда важно, но тези допълнителни пет минути ми дадоха шанс да се окопотя. Щеше да е много по-зле, ако сър Андрюс беше научил пръв.

Тя се ококори.

— Ужасен е. Винаги ли крещят така?

Кимнах.

— Като изключим лейди Брайс и генерал Леджър. Но останалите се държаха така дори с татко. Сякаш не виждат друг начин да изразят позицията си, освен да викат.

Умълчахме се за момент, наблюдавайки красивото лице на Мерид на екрана. Определено беше привлякъл вниманието на медиите.

— Много съжалявам, Идлин — прошепна Джоузи и аз обърнах очи към нея. — За всичко. За поведението ми и за трудностите ти.

— Май наистина не очакваше такова нещо, а? — попитах с приятелски тон.

Тя поклати глава засрамено.

— Мислех, че всички вършат работата ти вместо теб, а ти само одобряваш или отхвърляш.

— Че живея само за приеми, пари и власт?

— Да. — Тя се засмя половинчато. — Не е за вярване, че цял живот си мечтая да бъда принцеса и чак сега разбирам колко непосилно би ми било.

Наместих се върху дивана и най-сетне зададох въпроса, който ме глождеше още от самото начало.

— Затова ли вписа Кайл в Избора? За да станеш принцеса?

Бузите ѝ пламнаха.

— Не очаквах да изтеглиш името му. Камо ли да се задържи толкова в надпреварата. Като видях целувката ви на първата страница на вестника, толкова се развълнувах, че започнах да рисувам модели на тиари.

— А сега?

— Все още ми се иска да си имам своя, но вече знам, че не съм я заслужила. — По лицето ѝ бавно се разля усмивка. — И съзнавам, че дори брат ми да спечели, няма да съм точно принцеса, но все пак се вълнувам. Като гледам колко бляскаво живее леля ти Мей, как обикаля света, среща какви ли не хора и се облича като манекенка...

— Разбирам защо те привлича — съгласих се. — Братята и сестрата на мама определено са си поживели по-добре от нея самата по един или друг начин.

Като се замислих за леля и чичовците ми, ме споходи прекрасна идея и се зарадвах, че от този ден щеше да излезе поне едно хубаво нещо.

Джоузи се заигра с ръба на роклята си.

— Да, изглежда забавно. Но аз бях обсебена от мисълта. Съжалявам, че те измъчвах.

— Аз също. Беше ми трудно да раста с момиче, което искаше да бъде на мое място, без да се замисля колко работа имам.

— А на мен ми беше трудно да раста в твоята сянка.

Джоузи изглеждаше тъжна, несигурна в себе си.

— Знаеш ли, Джоузи, не е късно да се влюбиш в нещо друго. Определено мога да ти подсурия много варианти, а и ще ти помогна да намериш правилния път. Стига този път да не те води към моите тиари.

Тя се изкиска.

— Нямам представа откъде да започна.

— Е, през последните дни доказа колко полезна можеш да бъдеш. Какво ще кажеш да те наемем като стажантка в кабинета? Все пак каквото и занимание да си избереш, ще ти трябват пари.

— Сериозно? — възкликна тя.

— Сериозно.

Джоузи се втурна през стаята и ме връхлетя с прегръдка. За пръв път нямах нищо против близостта ѝ.

— Благодаря ти.

— Няма защо. Трябва да правя добро, докато съм тук.

Тя се отдръпна от мен.

— Ако слезеш от престола, кълна си, никога няма да ти го простя.

Не бях възнамерявала да издавам чак толкова с едно изречение.

— Знам, че не е голяма заплаха, но все пак... не го прави. Не бива.

Поклатих глава.

— Няма. Обещавам. Колкото и да се изкушавам, съм твърде горда да абдикирам.

Скъпи чичо Джерад,

Отдавна трябваше да ти пиша. Как си? Как върви работата? Как...

Добре де, искам да ми направиш една услуга. Приятелят на помощничката ми също е талантлив учен като теб. Не знам дали е в твоята сфера, но ми хрумна, че вероятно имаш познати, които могат да му намерят работа в Анджелис. Приятелката ми ще е много щастлива, ако го наемат по-близо до нея, а това ще направи и мен щастлива. Дали би могъл да помогнеш?

Напомням ти съвсем по приятелски, че все пак съм ти кралица.

Хиляди благодарности! Обичам те много! Ела ни на гости, когато можеш.

Идлин

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Фокс се досещаше какво значи срещата в кабинета ми. Затова отказа да се яви и вместо това се сбогува с мен чрез Нийна, която му уреди стая в хотел, тъй като полетът му до Клермонт беше на следващата сутрин.

Чувствах се някак омерзително, сякаш ми се беше разминало твърде лесно. Очаквах известна съпротива. А получих отстъпление.

Хейл обаче влезе през вратата усмихнат до уши, пременен и готов да напусне двореца като истински джентълмен. Прекоси кабинета ми с отворени обятия, а аз се хвърлих към тях, изпълнена с доверие към него.

— Толкова много ще ми липсваш — прошепна той в ухото ми.

— И ти на мен. Но знаеш как да се свържеш с мен, ако ти потрябвам, нали?

Той кимна.

— Нийна ми обясни, като ми даде самолетния билет.

— Радвам се. Защото по всяка вероятност ще си ми нужен скоро.

— Така ли? — учуди се той, отстъпи назад и поизпъна сакото си.

— Разбира се. Все *някой* ще трябва да ушие булчинската ми рокля.

Хейл застина на място и усмивката изчезна от лицето му, сякаш мислеше, че си правя груба шега с него.

— Идлин... сериозно ли говориш?

Хванах го за раменете.

— Ти ме прикриваше, когато народът ме замеряше с храна. Предложи ми приятелството си, преди да съм готова да го приема. Дори сега ме защитаваш повече, отколкото заслужавам. Най-малкото, с което мога да ти се отплатя, е да стана първата ти клиентка. Ще следя бурната ви кариера с интерес, сър.

В очите му просветнаха сълзи, но той успя да запази самообладание.

— Малко ме е страх да си тръгна — призна той. — Толкова много неща ще се променят, като напусна двореца.

Кимнах.

— Не е задължително да е в лоша посока.

Той се засмя.

— Кога стана такава оптимистка?

— На моменти съм.

— Май с всичко е така — въздъхна той.

— Май да — съгласих се аз. Прегърнах го за последно. — Приятен полет и се заеми с модела веднага щом се прибереш.

— Шегуваш ли се? Ще започна още в колата!

Хейл ме целуна по бузата и ми намигна.

— Чао, Идлин.

— Чао.

След като Хейл си тръгна, всичко сякаш се избистри пред очите ми. Това беше краят. Оставаха само двама кандидати и един синеок възлюбен. Само дето не знаех с кого да говоря първо. Като се замислих, осъзнах, че Еико е наясно какво предстои. Нямаше да се изненада от новината. Същото обаче не важеше за Хенри и предполагах, че няма да го понесе леко. Затова щях да говоря първо с Кайл, за да имам достатъчно време да обясня спокойно на Хенри с болезнената помощ на неповторимия му преводач.

Почуках на вратата на Кайл с разтреперана ръка. Не си бях подготвила специална реч. И макар да очаквах положителен отговор, нямаше как да знам със сигурност. Ами ако внезапно беше решил, че не си струвам усилията.

Прислужникът му ми отвори с дълбок поклон.

— Ваше Величество.

— Бих искала да говоря с Кайл, ако обичате.

— Съжалявам, госпожице, но го няма. Спомена, че трябвало да вземе нещо от собствената си стая.

— О. Ясно, знам къде се намира. Благодаря ви.

Отправих се към третия етаж по същия път, който бях извървяла в нощта, когато Кайл се съгласи да ме целуне в коридора. Колко странен обрат настъпваше в живота ни.

Вратата на стаята му беше открената и го видях в ъгъла. Беше хвърлил сакото и вратовръзката си на леглото и шкуреше малко парче

дърво, което навярно подготвяше за конструкцията до себе си.

— Може ли да вляза?

Той завъртя глава към мен и няколко кичура коса паднаха върху лицето му. Отново я пускаше дълга, но вече не ми изглеждаше толкова зле, колкото някога.

— Здравсти — каза той, изтупа ръцете си и дойде да ме посрещне.

— Надявах се да те видя днес.

— Така ли?

Той праметна ръка през кръста ми и ме поведе към дъното на стаята.

— Гледах телевизия тази сутрин и разбрах какво се случва с Мерид.

Врътнах очи.

— Знам. Доста главоболия ми създава.

Той изтупа праха от един стол и аз седнах срещу него, оглеждайки творенията му. Подробни синьо-черни скици, купчини книги с множество хвърчащи листове между страниците им и миниатюрните му сгради, разпилени по масата като малък град. Беше създал собствен свят в стаята си.

— Наистина ли може да ти предложи брак? — попита тревожно, сякаш преди всичко се боеше да не му отмъкне мен самата, а не цялата страна.

— Може, но аз няма да приема — въздъхнах. — Оказва се, че Мерид не е съюзникът, за когото го имах. Заплаши, че ще настрои народа срещу мен, и първоначално не знаех дали наистина би го сторил. Но като видях как с хитрина проникна във всеки дом днес... гениален е, наистина. Както се изрази лейди Брайс, това е мигновена, подмолна окупация.

— Окупация? Какво, да не би внезапно да си е наумил, че иска короната?

Прокарах пръсти по една от скиците му.

— Не бих казала, че е внезапно. Мисля, че със семейството му от доста време търсят пролука. Неопитната млада кралица на трона им предлага отлична възможност. А сега иска да стане принц-консорт и да осъществи планове си посредством моето име. Единствената ми надежда е да се сгодя, преди да е опитал да ми предложи брак, защото

съм сигурна, че пресата ще излапа новината и няма да ми се налага да му отказвам.

— Да го направим тогава.

— Кое?

— Да се оженим. Идлин, бих се оженил за теб още тази вечер. Няма как да се бори с двама ни и със семействата ни. Хората ни подкрепят от самото начало. Омъжи се за мен, Идлин.

Погледнах в милото, угрижено лице на Кайл Удуърк и за момент реших, че наистина ще мога. Все си мислех, че ще е лесно да извървя пътя до олтара и той да ме посрещне там. Винаги успяваше да ме разсмее. А и след изминалите два месеца знаех без всякакво съмнение, че щеше да ме подкрепя цял живот.

— Ще ти призная, че дойдох тук, за да ти отправя същото предложение. Но... не мога.

— Защо? Защото не паднах на коляно ли? — Той веднага поправи грешката си и стисна ръцете ми. — Или защото ти трябва да предложиш на мен?

Коленичих пред него.

— Не. Нито едно от двете.

Лицето му посърна.

— Не ме обичаш.

Поклатих глава съсмях.

— Не, и това не е. Всъщност май те обичам прекалено много. Не точно в романтичния смисъл, но определено те обичам.

— Тогава защо?

— Заради всичко това — отговорих аз, махвайки към творенията му. — Кайл, не мога да ти обясня с думи колко е важно за мен, че си готов да се обвържеш с мен за цял живот, само и само да ме спасиш от Мерид. Като се има предвид колко неприятности ти създавах, това си е цяло чудо.

Той се засмя, без да пуска ръцете ми.

— Но ти винаги си искал да избягаш от двореца. Да строиш. И мисля, че мечтата ти е прекрасна. Толкова много хора по света искат единствено да рушат. Чудесно е, че мечтаеш да се отдадеш тъкмо на обратното.

— Но аз нямам нищо против да се откажа от това. Наистина.

— Аз обаче имам. И в крайна сметка, когато опасността отшуми, ти също ще съжаляваш. Ще се измъчваш. Ще ме мразиш. — Очите ми плувнаха в сълзи. — Не мога да живея в свят, в който ме ненавиждаш.

— Ще остана, Иди. Казвам ти, искам го.

— Не мога.

— Можеш. Току-що каза, че се налага. Кой би се справил по-добре от мен?

Горещи сълзи рукнаха по лицето ми.

— Моля те, не ме принуждавай да ти го налагам.

— Не можеш да ме изгониш, Иди.

Изтръгнах ръце от неговите и станах на крака, бършейки лицето си. Сведох поглед към Кайл, моя грижовен, самоотвержен приятел, и свиках всичките си сили.

— Кайл Удуърк, заповядвам ти да напуснеш двореца за срок от една година.

— Какво?

Той стана и сви ръцете си в юмруци.

— Като компенсация за това, че ще останеш без дом, и за услугите ти към кралското семейство получаващ напълно обзаведен апартамент в Бонита.

— Бонита? Това е в другия край на страната!

— Освен това ще ти бъдат назначени средства и материали за стартирането на жилищен проект за бездомните на територията на окръжната столица.

Лицето му омекна.

— Какво?

— Ако се окажат недостатъчни, ти е позволено да пишеш до двореца, а аз лично ще уредя да ти бъдат изпратени възможно най-бързо.

— Идлин...

— Ти винаги ще останеш част от семейството ми, Кайл, но няма да се омъжа за теб. Не мога да ти го причиня.

— Но все за *някого* трябва да се омъжиш — пророни угрижено той. — Нямах друг избор.

— Ще избира Хенри. Фокс си тръгна преди няколко часа, а Хейл вече пътува към летището.

Той ме гледаше смаяно.

— Това наистина е краят, а?

— Бях готова да прекарам остатъка от живота си с теб. И все още мога. Но бих се мразила, ако те задържа тук. Би било безсърдечно от моя страна.

— Ами Хенри? Ще бъдеш ли щастлива с него?

Преглътнах тежко.

— Той ме боготвори.

Кайл кимна.

— Май пълната всеотдайност не е толкова зле.

Усмихнах се.

— Благодаря ти. Помогна ми да запазя здравия си разум през тези месеци, но не мога да ти отнема единственото нещо, което наистина обичаш.

Той кимна отново.

— Разбирам.

Отидох до него и той ме прегърна толкова силно, че почти ме заболя.

Когато най-сетне проговори, имах чувството, че е на ръба на сълзите.

— Ако някога мога да ти бъда полезен с нещо, само ми кажи.

Аз заплаках върху рамото му.

— Добре. И аз съм готова на всичко за теб.

— Освен да ми станеш съпруга.

Отдръпнах се назад, но, за щастие, на лицето му имаше усмивка.

— Освен това. — Пуснах го и преплетох пръсти пред себе си. — Ще направя официалното изявление утре. Ще те помоля дотогава да останеш тук, за да не надуши пресата какво се случва. След това не искам да виждам лицето ти цяла година. Чуваш ли, Удуърк?

— Поне за сватбата няма ли да направим изключение?

— Е, разбира се.

— И за Коледа?

— Естествено.

Той се замисли.

— Ами за рождения ти ден?

— Е, Арън обеща да си дойде за него, така че тържеството вероятно ще е паметно.

Кайл кимна.

— Добре тогава. Една година, с изключение на тези три дни.

— Идеално. А междувременно ще се занимаваш с призванието си — свих рамене аз, сякаш не беше нещо важно.

Той поклати глава.

— Най-сетне ще строя. Наистина ще строя.

— И ще променяш човешки съдби.

— Благодаря ви, Ваше Величество.

— Пак заповядай. — Целунах го по бузата и изтърчах през вратата, преди да съм размислила. — Ще се видим в студиото утре. Ще ти изпратя информация, като науча повече.

В коридора притиснах длан към стомаха си и вдишах дълбоко. Бях взела решение. Тогава защо имах чувството, че губя контрол?

Върнах се бързо в кабинета и с радост установих, че всички действаха по задачите си и уреждаха утрешното събитие. Всички, освен мен.

— Лейди Брайс, ще извикаш ли Ерик, ако обичаш? Искам да обсъдим някои неща за утрешното предаване.

— Веднага.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Кръстосвах нервно из приемната на кабинета ми в очакване на Еико. Буцата в гърлото ми нарастваше с всяка изминала секунда и заплашваше да заклеци всички думи, струпани под нея.

— Ваше Величество? — пророни той и макар че бяхме обградени с хора, ми се усмихна така, сякаш бях слънцето и звездите в небето му.

— Искам да обсъдим някои неща за утрешното събитие. Ще затвориш ли вратата, ако обичаш?

Опитах да говоря с равен глас, но по изражението му разбрах, че е усетил нещо. А това затрудни още повече небрежното ми поведение.

— Добре ли си? — попита той шепнешком, въпреки че бяхме насаме.

Въздъгнах, стараейки се да запазя самообладание.

— Не съвсем.

— Ако съдя по новините, имаш неочакван ухажор — рече със спокоен глас Еико.

Кимнах утвърдително.

— Кога е станало това?

— По-отдавна, отколкото предполагам.

— Сигурно ти причинява още по-голям стрес.

— И не само. — Преглътнах сухо. — Заради настоящата ситуация се налага да обявя годиша си още утре.

— О. — В самотната буквичка се съдържаше огромен смут.

— А тъй като Кайл има планове за бъдещето, които не мога да пренебрегна, ще предложи брак на Хенри. Още днес.

Този път Еико напълно онемя.

Протегнах ръка към неговата и той ми я подаде. Не изглеждаше ядосан, което щеше да е справедливо, като се имаше предвид, че бях престъпила всяко свое обещание към него. По лицето му имаше единствено тъга. Чувство, което познавах твърде добре.

— Разбираш, че ще трябва да напусна двореца след утрешния ден? — попита тихо той.

— Ще помоля Нийна да ми намери друг преводач. Не мога да те товаря с такава задача. — Дъхът ми пресекна и сълзите потекоха по бузите ми. — До един час ще отида да му съобщя новината. Дали е възможно... ще бъдеш ли така добър да не присъстваш?

Той кимна.

— Ако ме беше помолила да остана, вероятно щях да ти откажа за пръв път.

Поддържахме се за ръце мълчаливо. Може би с надеждата, че ако не помръдвахме от местата си, нищо нямаше да се промени.

— Подготвил съм се — наруши тишината той. — Знаех какво предстои, но въпреки това...

Долната му устна затрепери и гледката запрати остра болка в сърцето ми.

Хвърлих се в прегръдките му.

— Еико, трябва да го чуеш. Поне веднъж. Да разбереш, че го казвам без капка съмнение. Обичам те. И ако бях свободна, ако не принадлежах на народа си, щях да избягам с теб още сега. Но Мерид ще използва отсъствието ми, за да превземе трона и поданиците ми. — Поклатих глава. — Не мога...

Той хвана лицето ми в ръцете си и ме накара да го погледна в очите. Макар и да преливаха от сълзи, бяха бистри и красиви както винаги.

— Не можеш да си представиш каква чест е за мен да съм на второ място след народа ти. Една достойна кралица не би го изоставила.

Придърпах го към себе си и го целунах така, сякаш животът ни зависеше от това. Може и да не беше най-красивата целувка заради навлажнените ни носове и потеклата по бузите ми спирала, но побираше в себе си всички онези други целувки, които никога нямаше да имаме.

Кайл беше прав. Последните целувки бяха най-важни.

Отстъпих назад, бършейки лицето си. Наистина държах да изглеждам като дама точно в този момент. Вдигнах ръка и свалих пръстена на прапрабаба му от пръста си.

— Не ставай глупава.

— Това е семейна реликва, Еико.

Той обви ръката ми със своята.

— Още в деня, когато ти го дадох, нямах намерение да си го искам обратно. Не бих могъл да го подаря на друго момиче.

Усмигнах се тъжно и го върнах на мястото му.

— Е, в такъв случай...

Свалих кралския пръстен от другата си ръка.

— Идлин, това е собственост на кралското семейство.

— И ти щеше да си чудесен принц. Така ще имаш доказателство за това до края на дните си.

Погледнах пръстените ни. Не се намираха на левите ни ръце, но все пак ги имаше. Една част от сърцето ми винаги щеше да принадлежи на Еико.

— Трябва да вървя — обяви той. — Хенри би трябвало да е в стаята си.

Кимнах.

Еико ме целуна леко по бузата и прошепна в ухото ми:

— Обичам те. Дано имаш прекрасен живот.

А после, сякаш не можеше да понесе и секунда повече, се устреми към кабинета и плъзна вратата на приемната след себе си.

Аз седнах на дивана и стиснах силно страничната му облегалка. Прилошаваше ми. Имах чувството, че всеки момент ще припадна. Или ще повърна. Изтичах до вратата, която водеше право към коридора, и хукнах към стаята ми.

— Милейди? — учуди се Елоиз, когато профучах край нея, влязох в банята и повърнах всичко, изядено през деня, стенойки от гняв и тъга, и умора. — Изкарайте всичко. — Прошепна Елоиз, долепила влажна кърпа до челото ми. — Тук съм.

Тя коленичи зад мен и обви корема ми с ръце. Натискът ми поддейства изненадващо добре.

— Не мога да си представя какво ви е. Всеки да изкаже мнение, всеки да поиска своето. Но когато сте тук, можете да крещите и плачете колкото си искате. И това ще отmine.

Заридах още по-силно, обръщайки лице към гърдите ѝ. Тя дори не продума, а само ме задържа в прегръдките си, докато мъката се изливаше от тялото ми.

— Благодаря ти — казах ѝ, когато дишането ми се укроти.

— Няма защо. Трябва ли да се връщате на работа?

— Трябва да предложи брак на Хенри.

Ако изобщо се изненада, Елоиз не го показва.

— Всяко нещо по реда си. Нека първо измием лицето ви.

И така започнах да се подготвям за първата стъпка, означаваща остатък от живота ми.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Елоиз ми помогна да дойда на себе си и докато вървах към стаята на Хенри, изглеждах наистина прелестно. Също както преди разговора с Кайл си напомних, че изборът ми не е лош. Хенри щеше да е всеотдаен, милосърден принц и необичайното ни общуване в началото нямаше да попречи на щастливия ни съвместен живот.

Прислужникът му отвори вратата и ме покани любезно. Хенри седеше на масата с отворени книги и кана чай пред себе си. Като ме видя, стана и ми се поклони с искрена радост.

— Здравей днес!

Изкисках се и тръгнах към него с широката дървена кутия в ръце.

— Здравей, Хенри. — Оставих я на масата и го прегърнах, а той като че ли грейна от жеста ми. — Какво е всичко това?

Докоснах книгите му, оглеждайки отворените страници. Естествено, макар и останал без учител, Хенри учеше английски. Той вдигна една от тетрадките си и ми я посочи.

— Пиша за теб. Мога прочета, да?

— О, да, разбира се.

— Добре, добре. — Хенри си пое дълбока глътка въздух и зачете с усмивка: — „Скъпа Идлин. Знам, че не мога го кажа, но мисля за теб всеки ден. Мои думи още не добре, но мое сърце — той докосна гърдите си — чувства какво не мога да кажа. Дори на фински не бих казал добре.“

Той се засмя на собствените си писания и сви рамене. Аз му отвърнах с усмивка.

— „Ти имаш красива, талантлива, умна и мила. Дано мога ти покажа колко хубаво мисля за теб. И повече целувки.“

Не можах да сдържа смеха си, а той така се зарадва да ме види в добро настроение, че ми се стори, че ще се пръсне от щастие.

— Още работя — обясни, оставяйки тетрадката на масата. — Аз извика Ерик?

— Не — отвърнах. — Искам да поговорим насаме.

Мисълта да общува сам с мен като че ли го притесни. Но досега и толкова не бяхме постигали. Той кимна и потри длани, като че ли се опитваше да прогони поне част от смущението си.

— Хенри, харесваш ме, нали така?

Той кимна.

— Да. Харесвам.

— И аз теб.

По лицето му изплува усмивка.

— Хубаво!

Отново се разсмях. *Виждаш ли, Идлин — казах си, — всичко ще е наред.*

— Хенри... Хенри, ще се ожениш ли за мен?

Той примижа насреща ми за момент, преди да ококори смаяно очи.

— Оженя за теб?

— Да, стига да искаш.

Той отстъпи назад с вечната си усмивка на лице, но в изражението му се появи нещо непознато. Колебание? Съмнение? При всички случаи изчезна само след секунда.

— Чакай, чакай. — Той коленичи пред мен и стисна двете ми ръце. — Ще омъжиш ли за мен?

— Да.

Хенри се разсмя и заобсипва ръцете ми с целувки, а след миг спря и впери поглед в тях, сякаш не можеше да повярва, че ще ги държи до края на живота си.

— Ела тук — подканих го да стане аз.

Той ме прегърна силно. Но колкото и сладък да беше моментът, едва сдържах сълзите си.

— Трябва да ми дадеш пръстен. — Отворих кутията на масата и Хенри ахна.

В тапицерията ѝ от синьо кадифе имаше дваисет и пет различни модела годещи пръстени с всевъзможни размери и цветове, но всичките достойни за кралица.

Той ги погледа за момент, преди да се обърне към мен.

— Аз избира за теб?

— Да.

Големият избор сякаш го смути. Прокара пръсти по разкошните бижутерски творения с гранат и аметист, задържа ги върху диамантите, толкова плоски и широки, че човек можеше да кара кънки върху тях. Но накрая намери голяма перла, инкрустирана в червеникаво злато и обточена с низ фини диаманти. Взе пръстена, огледа го отблизо и кимна одобрително.

— За теб.

Протегнах лявата си ръка и той ми сложи масивния изящен пръстен.

— Добре, добре? — попита той.

С това трябваше да се задоволя. Не със съвършенство. Не с блаженство. А с него... нещо средно, добро. Но като се имаше предвид колко грешки бях допуснала по пътя си, и това трябваше да ми е достатъчно.

Усмихнах се.

— Добре, добре.

— Имате пратка — обяви Елоиз.

Погледнах пакета недоумяващо, тъй като не очаквах нищо. Оставих кутията с пръстени до него и разперих пръсти.

— Какво мислиш? — попитах я.

Елоиз ококори очи.

— Не съм виждала по-красив.

— Е, всичките двайсет и пет са единствени по рода си и са изработени специално за повода. Малко е прекалено, но се радвам, че точно този беше сред тях. Определено е един от любимите ми.

— Стои ви прекрасно, госпожице. — Тя ми се усмихна. — Имате ли нужда от мен, или предпочитане да останете сама?

— Засега май ще поостана сама, благодаря ти.

— Разбира се. Обадете ми се, когато сте готова за вечеря, и ще ви я донеса.

Аз кимнах и Елоиз излезе от стаята, първайки вратата с крайчеца на полата си.

Изобщо не биваше да се съмнявам в избора на Нийна.

Хванах облегалката на стола пред себе си и опитах да разнищя положението си. Бях загубила много, но не биваше да забравям колко

бях получила. Вече се наричах кралица и бях сгодена. Най-сетне се научих да прониквам в душите на хората и да им разкривам своята. Чакаше ме още много работа, толкова много неща исках да сторя за семейството и народа си. Надявах се да съм попаднала на място, откъдето с увереност да го направя.

Въздъгнах и разопаковах любопитно тънката кутийка. Отворих капака и ахнах.

Отвътре ме гледаше красива снимка на семейството от деня на коронацията. Остън изглеждаше така, сякаш крои поредната си дяволия, а Арън беше толкова напет. На Кадън му трябваше само меч в ръката, за да придобие облика на доблестен принц. На следващата снимка се бяхме подредили малко по-различно. Прерових цялата кутия, любувайки се на снимка след снимка. Лейди Брайс ме прегръщаше силно, Кайл ме държеше в обятията си и се смееше от сърце, а семейство Леджър стояха, поставили по една ръка на раменете ми, сякаш наистина им бях дъщеря.

Този моменти ми се струваха толкова далечни сега. Имах чувството, че от снимките ме гледаше съвсем друго момиче. Малко време и капка надежда бяха достатъчни да променят човек.

Щом стигнах до фотографиите с Еико, установих, че рязко се открояват от всички останали. На тях не носех наметалото си, а той беше само по елек и като че ли несъзнателно ни бях разположила като двама влюбени. Едната ми длан почиваше върху гърдите му, а той ме държеше през кръста. Бях килнала леко глава към него, сякаш сърцето му задействаше гравитационно притегляне.

Взирах се в любимата си снимка дълго време, впечатлена от това, че фотографът бе успял да улови светлината в очите му. Само часове след заснемането ѝ бях потънала в тези очи, в прегръдките му. Колко удивително, че имам такава снимка. Ако не бяха останалите, той изобщо нямаше да се качи на подиума с мен, да шепне на фински в ухото ми. Напомних си колко голям късмет имаме, че се бяхме срещнали. Ако се бях опълчила на родителите си, ако Хенри не бе проявил смелостта да се запише за участие, ако бях посегнала към съседния плик по време на лотарията...

Взех снимката и тръгнах към чекмеджето, където криех съкровищата си. С усмивка огледах малката си колекция, благодарна за изминалите два месеца.

Ризата, която Хенри ми беше вързал вместо престилка. Ужасната вратовръзка на Кайл, враг номер едно на световния мир. Карфицата на Хейл, нанизана на парче плат, за да ми напомня да се държа. Окаяната рисунка на Фокс. Стихотворението на Гънър, което всъщност нямаше нужда да пазя на хартия, тъй като го помнех наизуст. Малки, безценни сувенири.

Още държах снимката в ръцете си. Макар че несъмнено беше съкровище за мен, не можех да я пусна вътре. Не можех да затворя Еико в дървена кутия.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Преди да дойде време за най-важния ден в живота ми, ме извикаха в Дамския салон. Майка ми можеше да организира срещите си навсякъде, затова продължавах да се чудя защо все избираше огромната зала. Въпреки това се отзовах веднага.

С нея бяха госпожица Луси и леля Мей. Нямах представа откъде е научила новината скъпата ми леля, но толкова се зарадвах да я видя, че веднага хукнах към нея. В този момент осъзнах, че не ме бяха повикали заради нея. Госпожица Марли ридаше върху рамото на мама.

Като ме чу, вдигна глава и впери поглед в мен.

— Щом не си искала да се омъжваш за него, хубаво, но защо — ЗАЩО — го изгони от двореца? Как да живея без децата си?

— Джоузи си остава тук — напомних й угрижено.

Тя вдигна предупредително показалец.

— Не ми хитрувай. Може да си кралица, но още си и дете.

Мама стрелкаше поглед между двете ни и се чудеше как да постъпи: да брани дъщеря си, която беше достатъчно голяма да се защитава сама, но си оставаше нейна дъщеря, или да утеша приятелката си, чийто син я напускаше без почти всякакво предупреждение... болка, която тя познаваше от личен опит.

— Госпожице Марли, позволи ми да ти обясня. — Прекосих стаята, а тя се стовари в едно кресло. — Обичам Кайл. Стана ми поблизък, отколкото някога съм очаквала. И истината е, че беше готов да остане заради мен. Дори заради теб. Но би ли му причинила такова нещо?

— Да! — настоя тя, вдигайки зачервени очи към мен.

— Арън почти буквално разби сърцето на майка ми, когато си тръгна. Разби и моето. Но значи ли това, че трябваше да остане тук завинаги?

Тя не отговори на въпроса ми. Мама сведе поглед и стисна устни, сякаш и тя самата го проумяваше чак сега.

— Знам, че всички избягваме да обсъждаме неприятни теми. Като например защо ръцете ти са покрити с белези. — Погледнах госпожица Марли смело в очите. — Но не бива да мълчим. Борила си се храбро за любовта си и аз ти завиждам за това, възхищавам ти се.

Лицето ѝ се напрегна и от очите ѝ отново рухнаха сълзи, а аз опитах да запазя самообладание. Твърде много хора разчитаха на мен днес.

— Всички знаем какво си направила и как родителите ми са ти възвърнали правата и разбирам защо се чувстваш вечно задължена на семейството ми, но не е така. Госпожице Марли, какво друго смяташ, че можем да поискаме от теб?

Тя продължаваше да мълчи.

— Попитай майка ми. И тя не желае да те задържа в двореца. Можеш да заминеш със сина си, ако искаш. Със семейството ти може да обикаляте света като наши посланици. Нередно е да приемаш, че тъй като са пощадили живота ти, той вече не ти принадлежи. И ми се струва жестоко да прехвърляш това бреме на децата си, да принуждаваш даровит, амбициозен млад мъж да прекара най-хубавите години от живота си зад тези стени.

Госпожица Марли отпусна глава в ръцете си.

— Винаги си била свободна да си отидеш — прошепна ѝ мама. — Мислех, че го знаеш.

— Аз не го чувствах така. Двамата с Картър щяхме да умрем още преди години, ако с Максън не ни бяхте помогнали. Не можех да си представя, че някога ще успея да ти се отблагодаря.

— Сприятели се с мен още когато бях най-обикновено момиче. Разубеди ме да напусна Избора. Държеше косата ми, когато страдах от сутрешно повръщане. Спомняш ли си? Винаги ми се случваше следобед.

И двете се засмяха.

— Когато се плаших от поста си, ти ми вдъхваше сили. Помогна да защитят огнестрелната ми рана, за бога.

Хрумна ми да разпитам мама по този въпрос, но в крайна сметка се отказах.

Госпожица Луси дойде, коленичи пред госпожица Марли и хвана ръката ѝ.

— Имаме доста оплетено минало, а? — рече тя. Мама и госпожица Марли се усмихнаха. — Допускахме грешки и пазехме тайни, и правехме купища глупости заедно с добрините. Но погледни ни сега. Вече сме големи жени. Погледни Идлин.

Трите обърнаха очи към мен.

— Редно ли е след двайсетина години да се чувства затрупана от грешките си? Окована от тях?

Преглътнах.

— Ами ние? — допълни госпожица Луси.

Госпожица Марли отпусна рамене и придърпа мама и госпожица Луси до себе си.

Наблюдавах ги с буца в гърлото.

Един ден мама нямаше да е до мен, леля нямаше да ми идва на гости, а двете им приятелки щяха да се изнесат от двореца. Но тогава щях да имам Джоузи и Нийна и нашите дъщери, и братовчедки, и приятелки. Щяхме да живеем заедно и да преплитаме съдбите си, щяхме да изградим свещено сестринство, с каквото само шепа жени можеха да се похвалят.

Радвах се, че мама бе решила да прекоси цялата страна, за да гостува на непознат, и се беше доверила на момичето до нея в самолета, и се бе сприятелила с прислужничката си, и че дори някога животът да ги разделеше, никога нямаше да успее да ги отчужди.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Студиото беше преобразено. Макар и обсъждането на годежа ми пред публика от приятели, роднини и служители, докато излъчваха събитието на живо по националната телевизия, да не отговаряше на задушевната обстановка, на която се бях надявала, понякога човек трябваше да се примири със съдбата си.

Потърсих мама и татко сред тълпата. Искях да ги видя, да се порадвам на усмивките им, като чуех кой е избраникът ми. Ако те бяха щастливи и спокойни, значи, и аз можех да си го позволя. Само дето още ги нямаше. Поне Кадън беше подранил.

Гледах от вратата как се вира в отсрещния край на студиото, сякаш бе леко омагьосан. Щом изникнах до него, се поуплаши.

— Добре ли си?

Той се покашля и заби очи в краката си, изчервявайки се малко.

— Да, всичко е наред. Просто си стоя.

Проследих погледа му, любопитна какво го бе привлякло, и моментално ми стана съвършено ясно. Джоузи се беше отказала от натруфените прически и кичозни бижута. От тежкия грим и префърцунените рокли. Като я гледах сега — с леко накъдрена коса, съвсем дискретен блясък по устните и подходяща за възрастта ѝ синя рокля, ми се струваше, че най-сетне влиза в собствената си роля... вместо в моята.

— Джоузи е много красива тази вечер, нали? — коментирах небрежно.

— Така ли? Не бях забелязал. Но като се замисля, да, изглежда добре.

Госпожица Марли, ведра и спокойна, каза нещо на господин Картър и Джоузи се засмя. Смехът ѝ още си беше прекалено гръмък за моите уши, но въпреки това ми се стори чаровен.

— Така и така няма да излизаш пред камерите, защо не отидеш да седнеш до нея? Май мястото е свободно.

Погледнах го скришом и видях как по устните му потрепна малка усмивчица, преди да я скрие смутено.

— Може. Така де, не съм се разбирал с никого за тази вечер.

Той тръгна към нея, изпъвайки костюма си през цялото време, а аз осъзнах, че изгарям от любопитство да проследя развитието на историята.

— Идлин.

Обърнах се към гласа на мама, която вървеше към мен с отворени ръце.

— Как се чувстваш?

— Абсолютно прекрасно и ни най-малко не съм уплашена до смърт — пошегувах се аз.

— Не се безпокой. Хенри е добър избор. Неочакван, но много добър.

Надникнах към дъното на студиото, където Еико оправяше вратовръзката на Хенри, докато си приказваха оживено на онзи неразбираем език.

— Интересното е, че всъщност няма за какво да завиждаш.

Вдигнах объркан поглед към мама.

— Да завиждам?

— По-рано днес, когато говореше с Марли, каза, че ѝ завиждаш, задето се е борила така храбро за любовта си.

— Така ли казах наистина? — смутих се аз.

— О, да. А на мен ми стана чудно защо ти е да завиждаш на жена, изстрадала безкрайно, за да се събере с любимия си, при положение че едно толкова мило момче буквално ти пада в ръцете.

Замръзнах на място. Как можех да извъртя нещата?

— Е, добре де, *уважавам* я за това. Наистина е постъпила смело.

Мама врътна очи.

— Ако държиш да лъжеш мен, хубаво, но те съветвам да не лъжеш и себе си, защото така може здравата да се оплетеш.

После майка ми продължи напред и седна до госпожица Луси и генерал Леджър. В студиото обикновено беше хладно, но нещо ми подсказваше, че тръпката, която пробяга през мен, нямаше нищо общо с температурата.

— А ти ще чакаш ето тук — нареди продуцентката, довлачвайки Хенри до мен. — Има още малко време, но най-добре не се

разхвърчавайте. Някой да е виждал Гаврил? — Провикна се после на всеослушание.

Хенри посочи вратовръзката, която Еико току-що беше нагласил.

— Добре?

— Да.

Поизпънах раменете и ръкавите на сакото му и надникнах към Еико, който се държеше геройски. Надявах се и аз да изглеждам толкова спокойна. Защото отвътре се чувствах като разплитащ се пуловер, който скоро щеше да се превърне в купчина прежда на пода.

Заобиколих Хенри, уж оглеждах сакото му от всички ъгли. Докато минавах покрай Еико, пуснах ръката си надолу и пръстите ни се срещнаха в мимолетна целувка, преди да се върна пред годеника си.

Тръпката, която пробяга по кожата ми, беше наелектризираща, затова стиснах ръце пред себе си, съсредоточавайки вниманието си върху годежния пръстен. С периферното си зрение видях как Еико се слива с тълпата, навярно за да укроти собственото си разбунтувано сърце.

— Е — обърнах се към Хенри, — готов ли си?

Той ме погледна, но този път по изражението му почти не личеше обичайната жизнерадост.

— А ти?

Искаше ми се да кажа „да“ и чувах думата в главата си, но някак не успях да я докарам до устата си. Затова просто кимнах с усмивка.

Той веднага прочете колебанието ми.

Хвана ме за ръката и ме поведе към дъното на стаята... към Еико.

— *En voi* – каза Хенри с неочаквано сериозен тон.

Очите на Еико запрескачаха помежду ни.

— *Miksi ei?*

— Бавен съм тук. — Хенри посочи устата си. — Не тук. — Посочи очите си.

Дишането ми се ускори, защото знаех, че животът ми е на път да рухне, и се ужасявах при мисълта за последствията.

— Вие влюбени — продължи Хенри, посочвайки първо мен, после Еико.

Еико заклати глава, а Хенри въздъхна и взе дясната му ръка, където още стоеше кралският пръстен. После вдигна и моята, върху

чийто пръст блестеше семейната реликва от Еико.

— Еико, моля те, обясни му. Трябва да сложа очаквания край на Избора. Кажи му, че никога няма да му дам повод да се съмнява във верността ми.

Еико му преведе набързо думите ми, но изражението на Хенри не се промени.

— Моля те — хванах го за лакътя аз.

— Казвам не — отвърна ми той с невероятна топлина. Вдигна ръката ми отново и нежно свали годежния ми пръстен.

Стаята се замъгли пред очите ми. Само минути ме делиха от включването на живо, а току-що ме бяха зарязали.

Хенри хвана лицето ми и се вгледа надълбоко в очите ми.

— Обичам теб — закле се той. — Обичам теб. — После се обърна към Еико и го стисна за ръката. — И обичам теб. Мой добър приятел. Много добър приятел.

Еико преглътна, трогнат почти до сълзи от думите на Хенри. Двамата се бяха сближили неимоверно през изминалите месеци. Нямаше значение какво преживявах аз. Но какво ли преживявах те?

Хенри ни приближи един до друг.

— Вие двама заедно. Ще направя вас торта!

Засмях се, независимо от смущението си. Като погледнах Еико в очите, изпитах огромна нужда да оставя задръжките и да изпълня най-съкровено желанието на сърцето си. Но просто не успях да преодолеея страха си.

Огледах стаята в търсене на единствения човек, който ми трябваше в този момент. Като го видях, върнах очи към момчетата ми.

— Изчакайте тук. Моля ви.

Претичах през студиото.

— Татко! Татко, имам нужда от помощта ти.

— Скъпа, какво има?

Вдишах дълбоко.

— Не искам да се омъжвам за Хенри. Искам да се омъжа за Еико.

— За кого?

— Ерик. Преводачът му. Влюбена съм и искам да се омъжа за него. Колкото и да мрази да се снима, искам да му направя хиляда снимки, с които да облепя стените си, и всяка сутрин да се будя до него със смях, също като вас с мама. И искам да ми приготвя понички, също

както майка му приготвя на баща му. И искам да открием нашата си собствена традиция или да открием, че всичко е наше, защото съм убедена, че ако имам него, дори глупавите дреболии ще са ми скъпи.

Татко стоеше като статуя с леко отворена уста.

— Но ако ти не си съгласен, ще забравя всичко. Искам да постъпя правилно, а знам, че ти никога не би ми позволил да сгреша. Кажи ми какво да предприема, татко, и повече няма да повдигна темата.

Той вдигна изцъклени от изненада очи към часовника на стената.

— Идлин, остават ти само седем минути.

Проследих погледа му и видях, че прав. Само седем минути.

— Помогни ми тогава. Кажи ми какво да сторя!

След още една секунда на вцепенение татко се обърна към мен и ме изведе от студиото.

— Всички знаем, че искаше да ускориш нещата заради Мерид, и намирам известна логика в този ти ход. Но не бива да позволяваш на един изнудвач да решава съдбата ти. Повярвай ми. Не си длъжна да обявяваш каквото и да било днес.

— Не там е въпросът. Толкова искам да бъда с Еико, че сърцето ме боли, но миналото ми е изпълнено с егоистични, глупави постъпки и се опасявам, че народът няма да ми прости, ако наруша дори най-дребното правило. Не мога да разочаровам поданиците си отново, татко. Не мога да разочаровам и теб.

— Мен? Да ме разочароваш заради някакво си глупаво правило?

— Той поклати глава. — Идлин, в семейството ни има толкова изменници, че просто няма как да ме разочароваш.

— Моля?

Той се усмихна.

— Бягството на брат ти реално беше достатъчна причина за война с Франция. И май го знаеше. Но това спря ли го?

Поклатих глава.

— Майка ти — продължи татко през смях — съзаклятничеше с италианското правителство за спонсориране на бунтовниците от Севера. А това можеше да й коства живота, ако баща ми беше разбрал.

Гледах го като ужилена.

— А аз повече от двайсет години укривам човек, когото всички смятаха за мъртъв.

— Удуърк? — предположих аз.

— Ха! Не. Забравих за тях, макар че те поне бяха оневинени официално. Всъщност става дума за човек, който е много по-опасен в очите на монархията.

— Татко, не разбирам.

Той въздъхна и се огледа за свидетели, преди да разкопчае ризата си. Обърна се и чевръсто я свали заедно със самото си.

Като видях гърба му, ахнах от ужас. Беше покрит с белези, някои толкова широки, че явно раните бяха зараснали без всякакво лечение, а други — криви и набръчкани. Нямахме два еднакви, но си личеше, че всичките са нанесени с камшик.

— Татко... татко, какво ти се е случило?

— Баща ми. — Той вдигна ризата си и я закопча бързо. — Извинявай, че никога не съм те водил на плажа, скъпа. Просто не можех.

Раменете ми потънаха. Как изобщо му хрумна да ми се извинява за такова нещо?

— Не разбирам. Защо те е бил?

— За да ме държи нащрек, за да си мълча, за да ме направи по-добър водач... имаше си купища причини. Но само за две от наказанията трябва да знаеш. Първото се случи, когато майка ти предложи елиминирането на кастите.

Той поклати глава и се поусмихна.

— Реши да го каже пред камерите на осведомителния бюлетин, докато още участваше в Избора. Разбира се, баща ми, който и бездруго я ненавиждаше, го видя като заплаха за контрола му. И реално така си беше. Подобно предложение се приема за държавна измяна. Както вече ти казах, това е семейна черта. Боях се, че ще я накаже, затова му позволих да изкара яда си на мен.

— О, боже!

— Да, о, боже. Това беше последният побой, който понесох, и повярвай ми, не съжалявам нито за миг. Бих го понесъл още сто пъти, за да го спестя на нея.

Не знаех, че е станало така. Живеех с мисълта, че двамата заедно са се обявили срещу кастовата система. Прикриваха толкова много неприятни моменти от съвместната си история. Приказното вървеше ръка за ръка с ужасяващото.

— Страх ме е да попитам, но кое е другото наказание, за което трябва да знам?

Той закопча последното копче и въздъхна.

— Първото.

Преглътнах, несигурна дали изобщо исках да чуя разказа му.

— Баща ми беше изключително горделив човек. Вярваше, че понеже е крал, светът трябва да лази в краката му. И наистина имаше с какво да се гордее. Власт, прекрасен дом, всеотдайна съпруга и син, който да продължи рода. Но това не му стигаше.

Погледът му се премрежи, а аз продължавах да го слушам недоумяващо.

— Винаги разбирах за посещенията на любовницата му. По-рано същия ден подаряваше по нещо на майка ми, сякаш изкупуваше греховете си още преди да ги е извършил. А на вечеря доливаше чашата ѝ с вино отново и отново, докато не я приспеше. Разбира се, тя живееше в другото крило на двореца. Предполагам... по негова идея. Едва ли тя бе изявила желание да се отдели от съпруга си. Наистина го боготвореше... Както и да е, една нощ, когато бях на около единайсет, видях онази жена да си тръгва от покоите му с разчорлена коса и пелерина на гърба си, сякаш с нея можеше да прикрие какво е направила. Веднага се досетих. Досетих се защо е била при баща ми и на момента я намразих. Повече, отколкото мразех него, което беше несправедливо. След като си тръгна, отидох при баща ми. Той беше по халат, пиан и потен. Никога няма да забравя какво му казах: „Повече да не си пуснал тази уличница в двореца“. Като че ли можех да заповядвам на краля. Той ме сграбчи за ръката с такава ярост, че изкълчи рамото ми. Бутна ме на земята и ме зашиба с пръчка по гърба. Болката беше толкова силна, че припаднах. Свестих се в моята стая с превръзка на ръката. Прислужникът ме смъмри, че не бивало да се боричкам със стражите, бил съм много малък да ги смятам за другарчета.

Татко поклати глава.

— Нямах представа кой бе загубил работата си или кому се бе случило нещо дори по-лошо... само и само за да звучи достоверно историята му, но знаех, че от мен се изисква да си мълча. А бях толкова малък, че не посмях да кажа на никого. С годините започнах да го крия от срам. Докато, незнайно как, преиначих всичко това в повод за

гордост. Търпях страданието си сам, без ничия подкрепа, което ми се струваше достойно за уважение. Само дето грешах. Беше безкрайно глупаво, но малките деца постоянно си измислят оправдания.

Той ми се усмихна вяло.

— Много съжалявам, татко.

— Недей. Горчивият ми опит ме направи по-силен човек и подобър родител, надявам се. Дано съм ти достоен баща.

Очите ми преливаха от сълзи.

— И още как.

— Хубаво. Е, за да отговоря на въпроса ти, няколко години по-късно започнах да си мисля, че баща ми наистина е отпратил любовницата си. Както казах, винаги разбирах, когато я водеше, затова го следях и дори се измъквах от стаята си няколко нощи, за да съм сигурен. Нямаше я с месеци, докато един ден не я видях да крачи по коридора, сякаш дворецът беше неин. Бях изпълнен с толкова гняв към нея, бесен, задето имаше наглостта да се появи в дома на майка ми, че я спрях и ѝ казах какво мисля за нея. Тя килна глава настрани и ми се присмя, сякаш пред нея стоеше някое нищожество. После се наведе и прошепна в ухото ми: „Ще предам поздрав на малката ти сестричка“. И си тръгна, оставяйки ме напълно втрещен. Сигурно стоях на място цели десет минути, твърде смаян, за да помръдна. Дали го беше казала само за да ме обърка, или наистина имах сестра, за която не знаех? Нямах намерение да я разпитвам, а и не смеех да се обърна към баща ми. Чак когато той почина, се осмелих да я потърся.

Татко преглътна.

— Но тук става интересно. Незаконните деца на членовете на кралското семейство са обречени на смърт.

— Моля? Но защо?

— Вероятно защото може да представляват заплаха за кралския род. Гражданските войни и политическите размирици не са полезни никому. Виждаш какви неприятности ти създава Мерид. Затова в миналото унищожавахме заплахата още в зародиш. — Говореше равнодушно, някак отнесено.

— Е, уби ли я?

Той се усмихна унесено.

— Не. Заплени ме в момента, в който я видях. Беше съвсем малка и нямаше представа кой е баща ѝ. Нима можех да я виня, че има

кралска кръв. Затова я отнех от майка ѝ, приех я при себе си и оттогава е под закрилата ми.

Татко най-сетне вдигна очи към мен.

— Лейди Брайс? — попитах аз.

— Лейди Брайс.

Не знаех какво да кажа. Имах си още една леля. А напоследък ми помагаше не по-малко от останалите ми роднини. Дори повече от някои. Бях ѝ толкова задължена.

— Тъжно ми е, че я държа в сянка — призна си той.

— Знам. А и във вените ѝ тече кралска кръв. Струва ми се, че заслужава повече.

— Невъзможно е. И тя го разбира. Благодарна е, че е тук — отвърна той. И двамата го усещахме, но пак ни беше жал. — Ето, виждаш ли, и аз извършвам държавна измяна през последните двайсет години. Също като майка ти и брат ти. Бих казал, че Кадън е единственият, който живее изцяло по правилата.

Усмигнах се при мисълта колко от тях нарушаваше ежедневно Остън.

— Загърби глупавия закон, Идлин. Омъжи се за човека, когото обичаш. Щом ти го одобряваш, не се съмнявам, че и аз ще го одобря. А ако на народа не му хареса, това си е негова грижа. Защото коя си ти?

— Аз съм Идлин Шрийв и никой на света не е по-могъщ от мен — изстрелях, без да се замислям дори.

Той кимна.

— Съвършено вярно.

Продуцентката отвори вратата със замах.

— Слава богу! Имате десет секунди. Бързо!

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Влетях в студиото, издирвайки Еико. Не го намирах сред тълпата от хора, лутащи се да търсят мен.

Скочих на сцената в мига, в който лампичката на камерата светна в червено, отметнах косата от лицето си и заговорих без всякаква цел и посока.

— Добър вечер, Илеа. — Нарушавах всички правила относно публичните речи. Стойката ми беше потресаваща, говорех накъсано и дори не гледах в обектива, понеже продължавах да търся Еико. — За тазвечерното специално издание на осведомителния бюлетин сме ви подготвили една изненада.

Най-накрая го видях — стоеше наполовина скрит зад Хенри.

— Нека приветстваме заедно господин Еико Коскинен на сцената.

Студиото избухна в аплодисменти, а аз се надявах Еико да събере смелост и да дойде пред камерите заради мен. Той преглътна и изпъна вратовръзката си, докато Хенри го тупаше окуражително по гърба.

Като стъпи на сцената, го хванах за ръка и го накарах да остане до мен. Малко ми се виеше свят и се притеснявах, че при него също е така.

— Някои от вас навярно си спомнят този господин от бюлетина преди няколко седмици. Това е преводачът на сър Хенри и откакто пристигна в двореца, се доказва като интелигентен, мил, почтен, забавен и още десетки неща, които не съзнавах, че търся, докато не ги видях в него. — Погледнах към Еико и надеждата в очите му ми действа някак успокояващо. — И така се влюбих безнадеждно в него.

— И аз в теб — отвърна той с толкова тих глас, че може би никой, освен мен не го чу.

— Еико Петери Коскинен, ще ми направиш ли невероятната чест да станеш мой съпруг?

От гърлото му се изтръгна красив, недоумяващ смях и светът сякаш застина. Нямаше коленичене, нито трескаво търсене на пръстени. Бяхме само двамата с него.

И милионите ни зрители.

Той се обърна и аз проследих погледа му, знаейки, че търси Хенри. Приятелят му размахваше бурно ръце и викаше безгласно „да, да“.

— Да — отговори през смях Еико.

Спуснах се към него, прегърнах го през врата и го целунах. Усещах смъртно овациите и радостните възгласи, но щастливото туптене на сърцето ми заглушаваше повечето.

Нещо в мен ми нашепваше, че трябва да се замисля как ще реагира народът, как ще се развият събитията след тази вечер. Но останалата част от съзнанието ми потисна тревогата и проумях с чиста, съвършена сигурност, че съм намерила спътника си в живота.

Отдръпнах се, за да го погледна, обзета от неописуема сладост.

След секунда по лицето му се изписа объркване.

— И... какво да правя сега?

Усмихнах се.

— Просто се оттегли от сцената за момент. Трябва да се погрижа за нещо друго. А после искам да си поговорим за толкова много неща.

— И аз.

Ръкопляскането стихна, а аз вперих очи в обектива, твърде щастлива, за да изпитвам страх, и се обърнах най-искрено към народа си.

— Съзнавам, че съм ви кралица от едва няколко дни, но през този кратък период и дълго преди това се безпокоях за мястото си в сърцата ви. Едва ли някога ще разбера защо се сблъсках с толкова масово неодобрение, но чак сега проумявам, че не бива да му отдавам такова значение. Животът ми си е мой, не ваш. По същия начин вашият живот трябва да принадлежи изцяло на вас самите, а не на мен.

В този момент усетих как настроението в студиото се променя рязко и може би се заблуждавах, но имах чувството, че същото се случва и извън него.

— Последните два месеца бяха шеметни за мен. Едва не загубих майка си, обичният ми брат близък се пренесе в чужбина,

провъзгласиха ме за кралица и доведох до край Избор, който изненада всички ни.

Усмихнах се при мисълта колко бързо се беше случило всичко... че трябваше да ме е разгромило, но не успя.

— По време на всички тези събития някои от вас изразяваха съпричастност към мен, докато други се чувстваха пренебрегнати. Едни ме подкрепяха, други се бунтуваха срещу мен. Неотдавна щях да заявя, че всичко това е неоснователно, но вече мисля другояче. Преди Избора живеях в тесен кръг от роднини и приятели. Признавам, че най-много ме интересуваше собственото ми благополучие и в негово име бях готова да пожертвам какво ли не, включително добруването на много от хората покрай мен. Не ви споделям всичко това с гордост.

За момент приковах очи в килима. Имах нужда да събера мислите си.

— Но срещата с всички тези млади мъже ми разкри света отвъд стените, зад които живеях. Едва през последните няколко седмици се убедих колко малко знам за собствената си страна. Бюджетните графици и предложения отразяват само на хартия вашите потребности, но именно срещата лице в лице с вас ми показва пред какво сте изправени. Затова — поех си дълбока глътка въздух — тази вечер искам да ви съобщя, че Илеа вече е конституционна монархия.

Из студиото се разнесоха смаяни възгласи и шепот, затова дадох малко време на публиката, както и на зрителите пред малкия екран да смелят информацията.

— Моля ви, не го приемайте като начин да намаля задълженията си. Истината е, че ви обичам твърде много, за да поема сама тази отговорност. Дори с верен партньор до мен — надникнах към Еико с усмивка — задачата е твърде сложна, както виждаме от преждевременната смърт и здравните проблеми на предшествениците ми. Затова ще изпълнявам моята роля оттук и ще ви помагам да изпълнявате своята. От дълго време със семейството ми търсим начини да подобрим живота ви, а всъщност се оказваме безсилни. Защото той трябва да е във ваши ръце. Чак тогава ще видим промяната, която някои от вас очакват поколения наред... Междувременно ще намеря подходящ премиер и през следващите две години ще организирам истински избори. Не мога да ви опиша с какво нетърпение очаквам да ми разкриете планове си за страната ни. Сигурна съм, че с

обновяването ѝ ще възникват множество въпроси и спънки, но моля ви, не се съмнявайте, че с кралското семейство сме на ваша страна. Не мога да управлявам сърцата ви, също както и вие не можеше да управлявате моето. Мисля, че е крайно време всички ние да се устремим към едно по-светло бъдеще.

Усмихнах се без нито капка страх и тревога; усещах единствено спокойствие. Ако вместо да се притеснявам за мнението на околните, съсредоточавах вниманието си върху работата, която вършех, отдавна щях да съм стигнала до това заключение.

— Благодаря ви за подкрепата. Както към мен, така и към семейството и годеника ми. Обичам ви, Илеа. Лека нощ!

Светлинките на камерите угаснаха и аз слязох от сцената сред какофония от крясъци. Съветниците очевидно се възмущаваха и търсеха отговори от баща ми.

— Защо държите сметка на мен, глупаци такива? — викаше им той. — Тя ви е кралица, за бога. Питайте нея.

Обърнах се към Еико.

— Добре ли си?

Той се засмя.

— Никога не съм бил по-щастлив и по-уплашен.

— Добре казано.

— Ей! — провикна се Кайл, а Хенри изскочи зад него и прегърна Еико.

Оставих ги да празнуват и се оттеглих. Чакаше ме още много работа.

Проправих си път през слисаните, побеснели съветници и набрах познатия номер от телефона в дъното на студиото.

Мерид вдигна веднага.

— Какво направи току-що? — разпищя ми се той.

— Отмених поканата си да участваш по какъвто и да било начин в управлението ми.

— Осъзнаваш ли колко глупаво постъпваш?

— Осъзнавам единствено, че преди няколко седмици нещо съвършено нормално те уплаши до смърт. Вече разбирам. Защо властта да е в чужди ръце, когато може да е в твоите?

— Ако си въобразяваш, че ще се отървеш така лесно от мен...

— О, да. Защото вече разговарям пряко с народа си и нямам нужда от теб. Сбогом, сър.

Усмихнах се блажено, тъй като бях сигурна в едно: никой нямаше да ми отнеме страната, защото доброволно я бях върнала на хората. Те заслужаваха щастие не по-малко от мен и вече нямахме нужда някой друг да ръководи живота ни.

— Идлин! — извика лейди Брайс, втурвайки се към мен. — Ах, ти, гениалното ми момиче!

— Съгласна си, нали?

— С кое?

— Да станеш премиер. Само докато дойде време за избори, но все пак.

Тя се засмя.

— Не знам дали съм най-подходящият човек за тази позиция. Пък и нали има...

— Хайде де, лельо Брайс.

За част от секундата по лицето ѝ се изписа същински ужас. После очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Мислех, че никога няма да чуя тези думи.

Протегнах ръце и прегърнах жената, превърнала се в най-близката ми довереница. Чувствах се странно, защото макар и никога да не се бяхме разделяли, сега имах усещането, че си връщам нещо отдавна загубено. Същото изпитах, когато Арън се върна за коронацията ми.

— О, боже, трябва да се обадя на Арън! — възкликнах аз.

— Ще го добавим към списъка със задачи. Вече можем да отметнем от него поне две неща. Сгоди се и промени страната. Какво следва?

Погледнах към другия край на студиото, където баща ми се здрависваше с Еико, а мама го целуваше по бузата.

— Да променя живота си.

ЕПИЛОГ

Чудновато е да си рожба на любовна история като от приказките. Съвсем друго е да се надяваш, че и ти ще изживееш своята. Четеш за любовта по книгите, гледаш я по филмите и си мислиш, че знаеш какво да очакваш от нея.

Но всъщност любовта е и съдба, и прозорливо планиране; и красота, и същинско бедствие.

Докато намериш своя принц, може да ти се наложи да целунеш доста жаби. Или да изгониш доста от дома си. Влюбването може да е сблъсък с нещо възжелено. Или среща с най-дълбокия ти страх. Щастливият завършек може да те очаква насред някое широко поле. Или в малък откъслек от време — седем минути например.

Издание:

Автор: Кийра Кас

Заглавие: Короната

Преводач: Цветелина Тенекиджиева

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Егмонт България ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Дедракс“ АД, София

Излязла от печат: 03.05.2016

Редактор: Ваня Петкова

Художник: Gustavo Marx/Merge Left Reps, Inc.

Коректор: Таня Симеонова

ISBN: 978-954-27-1736-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5129>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.